

KAYIP RUHUN MEZARI

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

KAYIP RUHUN MEZARI

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV 20

Hikâye 10

Eylül 2022

T. C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-69628-9-9

Sebat Ofset Matbaacılık

Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57

Karatay / KONYA Tel: +90 332 342 0153

sebat@sebat.com - Sertifika No: 46039

Basım Tarihi: Eylül 2022

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No: 22 Karatay/KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f](https://www.facebook.com/timav.vakif)/timav.vakif [t](https://www.instagram.com/Timavvakfi)@Timavvakfi

KAYIP RUHUN MEZARI

"İmam Hatip Nesli'nden"

*10. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser*

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

KAYIP RUHUN MEZARI

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Abdullah Harmancı

Mehmet Kahraman

Sadık Yalsızuçanlar

Yunus Nadir Eraslan

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

KAYIP RUHUN MEZARI 11

Rabia Yılmaz

BUNDA BENİM BİR SUÇUM YOK Kİ! 19

Ayşegül Yıldırım

ESKİMİŞ KASABAMIZ 25

Sudenaz Çelik

MAYIS ESİNTİSİ 33

Zümra Ülgen

GÜNBATIMI SEVGİSİZLİĞİ 41

Fatime Abıthacı

KAFKASYADA ÇOCUK OLMAK 49

Fatma Arıkan

BAK BAKALIM HAYAT DIŞARIDAN GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ Mİ? 53

Hatice Fatima Kader Akkurt

DEĞİŞİMİN MÜHRÜ 59

Hacer Sare Küçük

ONLAR 65

Muhammet Demir

ŞEHİRDEN GELEN BOTLAR 71

Meryem Şahin

HAYAT OTOBÜSÜ 79

Nissan Ateşli

DELİ MEHMET 85

Alp Eren Dumrul

ZARF 89
İrem Sumeli

UMUT HEP VAR 97
Hatice Aydemir

BİR GÜN, BİR ÖMÜR 103
ŞEYMA GÜVEN

HATIRSIZ MİSAFİR 107
Aybüke Dila Kasımoğlu

RUH ÜŞÜMESİ 113
Müberra Akpınar

YAŞ CEVİZ 117
Tuğba Polat

YOLCU 121
Zeynep Halat

UMUDUN RENGİ: DENİZ 127
Melike Öztürk

GÜL KEDİSİNİN GÜNLÜĞÜ 133
Gülbeyaz Ergüler

KURTULUŞ GÜNÜ 137
Yusuf Çakmur

KALBİ SAĞIRLAŞTIRAN ÇAKIL TAŞLARI 143
Meryem Ekmekçi

GİZEMLİ EMÂNETLER 147
Muhammet Furkan Bölükgiray

MECZÜBİYET 155
Alperen Yavuz

Takdim

Ümmetin birlik ve beraberlik meşalesini; ilim, irfan ve erdemle taşıyan, hayata sevgi tohumları ekerek yeşeren, yüreklerde sevgi ve muhabbet büyüten İmam Hatip neslinin hikâyeleriyle yeniden merhaba...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın onuncu eseriyle sizlere yeniden selam edebilmenin, merhaba diyebilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah'a hamd ediyorum.

Vakıf olarak İmam Hatip okullarımız ve din eğitimi adına "bilgi, düşünce ve strateji" üretme gayretiyle birçok alanda faaliyetlerimizi sürdürürken; İmam Hatip neslinin de gönüllerini, gündemlerini, dertlerini, coşkularını ve kısaca gül rayihalarıyla bezenmiş hayatlarından hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonları önemsiyoruz.

İmam Hatip Lisesi öğrencilerimiz pek çok alanda olduğu gibi sosyal alanlarda ve özellikle de edebiyat alanında başarılı işler çıkarmaya devam ediyor. Geride bıraktığımız on yılda Türkiye'nin neredeyse tüm illerinden binlerce hikâye vakfımıza ulaştı. Bu eserler gösterdi ki, İmam Hatip Lisesi öğrencileri, jürimizin derece alacak öğrencileri seçmekte gerçekten zorlandığı hikâyeler kaleme aldılar. İmam Hatipli gençlerimizin bu noktada ciddi bir birikiminin olduğu aşikâr. Bu birikimin genişlemesi, şekillenmesi, bu noktada yeteneği ve gayreti olan öğrencilerimizin yeteneklerinin farkına varması ve öne çıkması için bu yarışmaları düzenliyoruz ve Allah'ın izniyle düzenlemeye de devam edeceğiz.

Bu bağlamda başlatmış olduğumuz hikâye yarışmamıza gelen eserler, gösterilen ilgi ve elde edilen neticeler gençliğimiz adına olduğu kadar ümmetimiz, milletimiz ve ülkemiz için de bizlere güç ve moral kaynağı

oluyor. Bu güç ve moral; sadece Müslümanlar için değil, önyargılarından kurtulabilmiş tüm insanlara da hitap edebilen değerleri bünyesinde barındırıyor. Elinizdeki hikâyeleri okuduğunuzda bu gerçeği daha derinden hissetmemek mümkün değil...

Herhangi bir tema belirtmeksizin düzenlenen bu yılki yarışmamıza “Benim de bir hikâyem var!” diyen altı yüze yakın kardeşimiz kaleme aldıkları güzel hikâyeleriyle iştirak ettiler. Hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, ilim, irfan ve erdemini yansıtırken aynı zamanda hedeflerini, hayallerini ve gerçeklerini de bizlere tüm güzelliği ile sunuyor. Bununla birlikte yine bu neslin kültür ve edebiyatta da ne kadar mahir olduğunu, hangi donanımlarla yetiştiğini, değerlerine olan bağlılık ve motivasyonlarının büyüklüğünü okuyacağınız satırların arasında göreceksiniz...

Dereceye girsin veya girmesin yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi gönülden tebrik ediyor, hepsine sağlık, sıhhat ve afiyet içerisinde hayırlı uzun ömürler diliyorum.

Türkiye genelinde İmam Hatip Liselerimizde okuyan gençlerimizin, ruhunun derinliklerinde resmettiği birbirinden değerli yüzlerce hikâye arasından her yıl olduğu gibi bu yıl da ilk yirmi beş hikâyeyi bu kitapta bir araya getirdik.

Bu hikâyelerde İmam Hatiplilerin;

• Dünyasında; bireyden çok toplumun, ümmetin ve insanlığın olduğunu,

• Gönüllerinde; kin, nefret ve öfke yerine sevgi, muhabbet ve şefkatin yattığını,

• Kalplerinin; var oluş gayesine râm olmak gayretiyle attığını,

• Hedef ve hayallerinin; yaratılışın hikmetini taşıyan tüm varlıkların aslına hizmet edebilir bir yerindeliği resmettiğini,

• Hayatlarının bütünü; imhanın, şiddetin, yakıp yıkmanın değil imarın, inşanın ve ihyanın kapladığını,

bizlere bir kez daha gösterdiğine şahit olacak ve gençlerimizle onur duyacaksınız...

Aldığı her nefesin farkında olan, gönüllerini hakikat pınarından besleyen, farklılıkları ilim ve irfanıyla bir olana yönelten, bir olana dayanan, hikmete ram olan İmam Hatip nesli; ümmetin birlik, beraberlik ve

ortak medeniyet tasavvurunun bayraktarıdır, bayraktarlığını her geçen gün güçlendirerek yoluna devam etmektedir. Sahte tebessümler ile değil, insanlığın ihtiyaç duyduğu hakikat penceresinden bakan gönülleriyle, köklerinden aldığı ilhamla, irfani derinliğiyle, ilmi ve fikri birikimiyle yazdığı hikâyelerinde bizlere ve insanlığa seslenmekte. Hikâyeleri okurken bu ruha şahit olacaksınız.

Kısaca özetlemeye çalıştığım bu duygu ve düşünceleri bize yaşatan değerli öğrencilerimize bir kez daha takdir ve teşekkürlerimizi sunarken; şahsım ve Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) adına bu camianın mezun, mensup ve muhiplerine hizmet etmekten onur duyduğumuzu da belirtmek isterim.

Sizleri gençlerimizin duygu dolu, azim ve gayret dolu, heyecan dolu sürükleyici hikâyeleri ile baş başa bırakıyor, yeni hikâyelerle yeniden buluşmak niyazıyla, selam ve saygılarımızı sunuyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

KAYIP RUHUN MEZARI

Rabia Yılmaz

İstanbul - Şehit Haki Aras Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

04:21 Gece yarısı.

Uykusuz gecelerin kaburgalarında dirilen günah bekçileri. Çehresiz bir adamın intihar kokan nefesi. Zihnimde işlenmiş katliamlar... Bir fail miyim bir fani mi? Zira unutmamalı insan, ellerindeki kan sıyrır onu insan olmaktan.

Bir kadavranın yüreğinden sızan mısıralar, ölümün koynunda uyuklayan kız çocuğunun zihnine damlamış kan lekeleridir. Bir katilin nefesinde işittiğin bir cesedin sesidir. Bir bak: Kaburgasında günahın parmak izlerini taşıyan, kalpleri gül dikenleriyle sarılmış ruhlara. Boğazlarından kopan vahşi yakarışların gölgeleriyle yaratılır saklandığın karanlıklar. Unutma, zihninde yaşattığı cesedi gerçek sanan sanrı tiryakisi; o öldüğünde kir ve kimsesizlikle doldu yüreğin. Bu kirli, bu kanlı kimsesizliktir azalarını kıvrandıran, sarsan, ezen ve çiğneyen; sen, ruhuna kanlı kefeni giydirmiş intihar meleği, sen, bir zihne, bir yüreğe, bir şehre sığmayan ceset torbasının gölgesi. İnsanlar sustuğunda, gölgeler çekildiğinde kavuşacak ışığa; omurganda büyüüttüğün yetimin ölü hislerini biriktirdiği insan cesedi.

Diri bedeni, kefen niyetine kuşanmış bir adamın ruhuma bıraktığı izleri yazacağım gecenin apansız bir yerinde.

05:34 Şafak söküyor.

Etrafımda dolanan keskin esinti, çehremi kaskatı kesmiş, parmak boğumlarımı kızartmış ve katılaştırmıştı. Marcel dalgası saçlarımın üzerindeki tül şapka, sınırlarımı kıpırdaştırıyordu huylandığım için şapkayı birkaç dakikada bir düzeltiyordum. Üzerimde ki ince kürkü omuzlarıma çekiştiriyor ama katiyen azalarımaya ulaşan soğuğu engellemyemiyordu. Yürüdüğüm patika fazla engebeli olmasa da birkaç kez bileğimi incitme tehlikesiyle karşılaşmama neden olacak kadar çıkıntılıydı. Reddedemezdim ki, patikanın etrafından dalları birer damar gibi göğey uzanan ağaçların, yollarıma serptiği sarılı turunculu yaprakların görüntüsü, sanattan irak kişiliğimi dahi etkiyebileceğey ve üzerimde bir hayranlık, gözlerimde ancak eşsiz bir güzelliğey karşıсындаyken peyda olacak ışıltılara sebebiyet verecek kadar belirgin bir fevkaladeliğey sahipti. Başhekimimin emriyle, hakkında yalnızca kendini bir odaya kapattığını bildiğey, kayıtlara bunalım rahatsızlığına sahip bir hasta olarak geçmiş, Harvey Vieux adındaki adamla görüşmek için yola çıkmıştım. Başhekim tarafından bu ev ziyaretinin bana devredilmesi elbette gururumu okşamıştı ama evin kentten bu denli irak oluşu tedirginliğey parça parça zihnime ve tavırlarıma yansımaya sebebiyet veriyordu. Güneş gökyüzünü yakıyor, yürüdüğüm yollara dağıttığı ışık ruhuma yansıyor ve sonbaharın, soğuğey ile huzuru aynı kulvarda taşıyan benliğey kalbimi yumuşatıp, tedirginliğeyi gölgelese de ürktüğümde her daim olduğuy gibi zihnime taarruz eden, kan ve inkisar sıçramış düşünceler bilincimi esir alıyordu. Hiçbir zaman düşüncelerine tutturduğuy ipleri kendi kudreti altında yönlendirebilmiş biri olmadım, aynı çehremi şekillendiren mimikleri ve bedenimin kilit noktası olan adaleleri kontrol edemediğey gibi. Çoğuy zaman fevri ve kontrolsüz kişiliğeyimin sebep olduğuy depremlerin, yıkımların ve enkazların arasında ruhumu kaybettiğeyime, hatta bazen uzun zaman önce kaybettiğeyim ruhumu mazinin meçhul bir yerinde yitirdiğeyimi düşünürdüm. Oysa biliyordum ki kendimi kandırıyorum. İnsanın garip bir özelliğeyidir ki, bizi güçsüz, aciz ve korkak kılan belirli anıları unuttur, unuttuğuyumuzu zanneder, ortaya çıkmaları gereken o amansız anda zihnimizin hiçlik ve karanlıktan ibaret köşelerine itelediğeyimiz anıları türlü bahanelerle biraz daha derine biraz daha dibe püskürtmeye çalışırđık. Hayır, hayır. Bu müsvedde kağıdını elime aldığıym, hatta ona uzanmayı zihnimden geçirdiğeyim o sarsıcı andan beri biliyordum ki, bu kâğıt parçalarına ruhumun en saf, kirden ve pislikten arınmış, yalanlar-

dan ve aldatıcı tüm o kelimelerden soyutlanmış haliyle, bütünüyle o gün yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve düşündüklerimi yazacaktım. O nedenle şimdi bu titrek mumun ışığıyla aydınlanan küf ve rutubet kokulu bodrum odasının karanlıkta kalmış köşelerinden, şeytan gözlerini üzerime dikmiş tüm o zebani gölgelerini hiçe sayıyorum. Kaburgalarımdaya günah yaralarının aralarına sakladığım, ruhuma ağır gelen anıyı bu müsvedde kağıtlarına kustuktan sonra onları kül edeceğimi bilerek, hiç var olmamış yabancıya, sana, bu hayatta en büyük korkularımın dirildiği yerden; babamın, giyotinin keskin, bakışlarına diken diken batan bıçaklarının arasına kıştırılmış kahve çekirdeği gözlerinden bahsedebileceğime inanıyorum. Bu vahsete, haksız yere canice öldürülen çocuk tarafıma değinmeyeceğim.

Ama nedense adım adım yürüdüğüm, toprağını topuklarımla duraksız dövdüğüm o yolda, zihnimde daima o an vardı. Babamın, çaresizliğin devrildiği gözleri, zifir rengi nüvesinde yaşam için yakaran gözbebeğinin lerzanı... Öyle ki, defalarca zihnimde dirilen bu görüntü aklımı öylesi bulandırdı ki, yolun sonuna nasıl geldiğimi idrak edemedim. Karşıma uzun zaman önce yapılmış, dışarıdan biraz yıpranmış duran taş bir ev çıktı. Etrafımda, buralarda birilerinin yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu. Patikanın aksine daha seyrek ağaçlar vardı, evin sağ tarafında küçük bir kuyu, yine evin duvarına yığılmış sürüsüyle odun vardı. Ama insana, insan ırkına dair en ufak bir iz yoktu. Evin kahve tonlarında ki tahta kapısına doğru ilerledim, sağ elimi küçük bir yumru yaparak kaldırdım o esnada sol bacağımın titrediğini fark ettim, görmezden geldim. Yumruğumu birkaç kez kapıya vurdum, ardı ardına tok bir ses yankılandı etrafta. Sağ elim bir ölü gibi yanıma devrildi. Kapının öteki tarafından hafif ve narin olarak tasvir edebileceğim türden adım sesleri geldi. Nefes... Kendi soluklarımla sesi kulaklarımda uğulduyordu. Kapının ardından tokmağa uzanan zarif bir el düşlüyordu zihnim. Küçük bir kilit sesi yankılandı duyularımda. Tahta kapı ufak bir aralık kalacak şekilde açıldı önce, kapının kısık aralığından dalgalı saçlar döküldü tane tane, ardından içi çekilmişçesine beyaz bir çehrenin üzerinden cam gözler kahve çekirdeği gözlerimi yakaladı, birkaç kum tanesi çalındı zamandan, kapı yükselen gür sesle birlikte geri kapandı. Bir kilit sesi daha yükseldi ve yeniden, bu kez bir beden geçebileceği kadar aralandı kapı. Üzerinde dizlerine uzanan açık renk entariyiyle on dokuz yaşlarında, omurga kemiklerini sayabileceğime yemin edebileceğim kadar ince kıvrımlara sahip genç bir kız dikildi

karşımda. Yumuşak hatlı çehresi mağrur bir ifadeyle yoğrulmuştu. Fazlasıyla dirençsiz duruyordu. Bakışlarınızla bile incitebileceğiniz, kanatabileceğiniz, ruhunu alaşağı edebileceğiniz kadar yenik görünüyordu. Fazla çekingen olduğu barizdi, eğer lafa girmezsem öylece orada dikileceğimizi anladığımda, “Doktor Veine Alarie, Bay Harvey’in sağlık durumu için gelmişim?” diyerek tanışmak maksadıyla sağ elimi küçük bir devinimle kıza doğru uzattım, tereddütün dolandığı cam rengi gözleri elime düştü ama bekletmenin bir nezaketsizlik olacağını idrak etmiş olacak ki kısa bir duraksamanın ardından karşılık verdi. Parmakları kaskatıydı, avuç içinin soğuk olacağını düşünmüştüm ama hissizdi. “Milena,Vieux, Harvey’in kız kardeşiyim,” elini elimden çekti, kapının önünden çekildi ve içeriye gösterdi, “Buyurun, biz de sizi bekliyorduk.”

O andan asıl ana uzanan zamana ayrıntılarıyla değinmeme lüzum yok, pek bir şey olmadı. Bir süre eskimiş tahta bir iskemlenin köşesinde oturdum. Ev dışarıdan görüldüğü gibi fazla büyük değildi. Mutfak ve oturma yeri iç içeydi, köşeden bir koridor uzanıyordu, orada göze çarpan üç kapı vardı. Duvarların koyu renk boyası hafif hafif dökülmüştü, fazla eşya yoktu; birkaç iskemle, bir koltuk, küçük taş bir şömine, iki pencere, yıpranmış tül perdeler... Eski ama temiz bir yerdi. Genç kız beni oraya götürdükten sonra bir şey isteyip istemediğimi sormuştu, bunlar yaşanırken suratına acı çektiğini sakınmaya çalışan bir insanın çehresini biçimlendireceği zoraki ifadeleri giydirmeye çalışmıştı, ardından o kısa koridora yönelmiş, en sondaki odaya girmişti. Kesik kesik fısıltılar işittiğimi hatırlıyorum. Birkaç dakika orada oturmuştum, kız bulunduğum odaya döndüğünde Harvey’in beni beklediğini söylemişti. Birlikte koridora yönelmiştik, son kapıya kadar bana eşlik etmiş, tam o anda hiç beklemediğim bir şey yapmıştı. Dudakları, sanki tedirginliğimi anlamış gibi müthiş bir muvazenenin ellerinde iki yana doğru güven vermek ister gibi kıvrılmıştı. O kadar kısa sürmüştü ki, yaşandığından bile emin olamıyorum. Milena, o ufak tebessümün ardından önünde dikildiğim kapıyı aralamış ve ben içeri girene kadar beklemişti. Hala zihnime düştüğünde içimde donuk, hareketsiz, canını yitirmiş bir ürpertinin sızmasına sebebiyet veren odayı, size ne şekilde tasvir edebileceğimi bilmiyorum. Aklıma sıra sıra düşen görüntüleri yazacağım; pencerelere üst üste tahtalar çivilenmişti, odanın ötesine berisine tahta parçaları fırlatılmıştı. Oda, ortasında taş zemine eriyerek dağılmış beyaz mumun saçtığı kısık ışıkla aydınlanıyordu. Işığın tam olarak

ulaşamadığı bir köşesinde, fazla geniş olmamakla beraber fazlada büyük olmayan bir gardırop vardı. Bu bahsettiklerim dışında hiç, hiçbir şey bulunmuyordu. Ne bir karyola ne bir masa ne bir raf nede bir beden... Milena, ben odaya tedirgin birkaç adımla ve kesik kesik dökülen nefeslerimle birlikte, tabirinde onlara tutunarak girdiğimde hiç tereddütsüz arımdan kapıyı örttü.

Sükûn... Derinden, dipten yükselen ve kaskatı bakışlar kadar ürkünç, o an üzerime yürüyecek ceset sürüleri kadar dehşet, kelimelerle incinecek, kanayacak, tükenecek kadar konuşkan sükûn... Biliyordum ki o gardırobun içinde; geceleri dirilen bir mahzenin en yalnız yerindeki zindana dikenli zincirlerle bileklerinden tutunmuş, kısırıldığı kafeste sessizliği avaz avaz bağıryorken kaybettiği benliğini karanlığın yaratıldığı gölgelerde aramaya çabalayan bir kadavra vardı... Ölüme olan itikadına asılmış adımlarla zindanın içerisinde dolanıyorken biraz daha sıçramıştı koyu kızıl kanı duvarlara, her adımında üzerinden dökülen çürümüş derisi yerlere saçılmıştı. Bu oda, bir ruh cesedinin mezarıydı. O gardırop, diri bedeninin ardında yitik ruhunu taşıyan bir adamın tabutuydu.

Odanın içi artık tamamen mumun kısık ve bitmesine ramak kalan ışığıyla aydınlanıyordu. Gardıroba doğru kendimden emin bir şekilde ilerledim. Bir hastanın karşısında sıradan bir insan değil, ona umut verecek bir doktordum. Gardırobun önüne geldiğimde birkaç dakika duraksadım, ona zamandan bir parça bıraktım. Burada olduğumu biliyordu, ayakkabılarımın gür topuk seslerini duymuştu; orada olduğunu biliyordum, ancak vahşi bir hayvanın dudaklarından döküleceğine inandığım hırıltılı nefeslerini duyuyordum. Bekledim, gardıroptan çıkmasını, can çekişen o otuz dakikada yalnızca ettiğim birkaç kelimeye bir yanıt vermesini. Hiç, hiçbir karşılık almadım. Ona adımla söyledim, konuşmak isterse orada olduğumu, onu dinleyeceğimi söyledim. İnanırsa onu kurtarabileceğimi, defalarca kez eğer isterse onu iyileştirebileceğimi söyledim. Sessizlik... Yalnızca sessizlik... Öyle ki pare pare sinsi keskin öfke zihnime sızmaya çabaladığında irademin gitgide güçsüzleştiğini hissettim. En sonunda, yirmi dakika sonra görüşmemizin biteceğini anımsatmak istedim. Bunu bilgilendirmek için yapmadığımı itiraf etmeliyim. Çaresizliğin inim inim inlediği bu odada son umudunu da kaybedeceğini anımsatmak istercesine söyledim. İçten içe onu tehdit ettim. O an, kelimeler yalnızca anlamları boyadığım akvarellerden ibaretti. Uyarımın üzerinden çokça dakikalar geçmişe aksetti, odada benden

başka birinin varlığını ancak duyulan nefes sesleriyle kanıtlayabileceğim o uzun zamanın ardından ilk kez dolabın içerisinden kesik tıngırtılar geldi. Kapılar aralanmadı ama kalın, donuk bir adam sesi odanın içinde dirildi. O ses hâlâ, zihnimin içerisinde kanlı tükürükler saçarak zikrediyor. O sesin sahip olabileceği milyarlarca beden kabuslarımın çaresiz bir uzvunda ölürcesine kıvranıyor. “Her şeyimi kaybettim. Mesleğimi kaybettim. Duyuyor musunuz? Mesleğimi kaybettim. Varlığımı, zevkimi, itikadımı kaybettim.” Sesi olağanca kısıktı ama cümleler dirilmeyi sürdürürken biraz daha kısıldı. Fısıldadı, “Görmüyor musunuz, taştan bir mezarda yaşıyorum. Mumum var, ışık yaratıyorum, uyuyorum, konuşuyorum, nefes alıyorum. Ama bunlar önemli değil. Bunlar önemli değil, önemli değil, önemli değil...” Sesine kurnaz bir istihza karıştı. “Yoksa önemli mi? Sizce önemli mi bayan?” Biraz bekledim, sol bacağım hafif hafif titriyordu. Yutkundum. “Kendinizi niçin bir mezarda yaşıyormuş gibi hissediyorsunuz?” Yeniden sessizliğe gömüldü oda, bir yanıltıydı aslında, hiç beklemediğim bir anda gardırobun içinde birkaç adım gerilemeye sebebiyet verecek kadar şiddetli bir sarsıntı gerçekleşti. Sanki oraya iki vahşi yaratığı kıstırmışlar ve o iki yaratık birbirine ölümcül darbeler vermeye çabalıyormuş gibiydi. En sonunda tiksiniç bir tonda, tükürürcesine, “Hayır, hayır, hayır...” diye birkaç defa tekrarladı. “His? Bir his? Burası bir gömüt, onlarca anı, yüzlerce tutku, binlerce ruh gömülü buraya.” Sesi birden yatıştı, yeniden istihza karıştı. “Göremiyor musunuz? Etraf cesetlerle dolu.” Kısık, çocuksu bir kıkırtı döküldü. “Ben öldürdüm. Ben. Ben. Ben. Ben!” Derin nefesler... Şakaklarımda tane tane ter damlacıkları biriktiğini hissediyordum. Böyle bir atak beklemiyordum. Ben bir şeyler düşünmeye fırsat bulamadan o bir kez daha dile geldi, bu kez sesinde gerçek bir inkisar vardı. “Elimden aldılar. Mesleğimi elimden aldılar! Beni kovdular, o kahrolası aletin suçuydu ama beni attılar! Giyotini düzgün çalıştırmadığımı söylediler, oysa verdikleri alet bozuktu!” Giyotin, giyotin, giyotin.

Ruhumu, pençeleri arasında parçalayarak tüketen vahşi ve cani bir hayvanın tırnakları arasında istihfaf edilerek ezilen yüreğimle birlikte, boğazıma kan gölünden bir vadi yaratılmış gibi hissettim. Sanki ağzıma tıka basa kan dolmuştu, yutkunamıyordum, bu kattan pisliği yutkunmak tiksiniç geliyordu, tüküremiyordum çünkü içimde o kanda boğulmak isteyen bir parça vardı. Neye sebep olduğunu biliyormuş gibi yeniden sessizleşmişti. Babamın çehresine

dair anımsadığım son anısı bir kez daha dirilmişti zihnimde, bu kez o aleti indiren ellere tutunmuştu bakışlarım.

Bir kız çocuğu o ellerden tiksinimişti, bir kız çocuğunun en canı tarafı o ellerde dirilmişti, bir kız çocuğunun katil parçası o ellerden yudumlamıştı kızıl kanı, bir kız çocuğu bir çift ele küsmüştü; o ellerde hiç yaşanmayan titreyişlere, o ellerde hiç intizar edemediği tereddütlere, o ellerde hiç rastlayamadığı merhamete. Neye yarar? O eller hiçbir zaman anlamayacaktı. O eller her zaman ölüme muhtaçtı. "Her şeyimi kaybettim. Artık ölümün bir adım gerisinde gibiyim, önümdeki dipsiz çukurda ruhumu boğazına doladığım iple sallandırıyorum. Oysa bir bilseniz nasıl güzel bir mesleğim vardı, bir bilseniz... Korkuyla kasılan bedenler, yaşam için yalvaran gözler, kö-rüklenmesi gereken bir ateşin kıvılcımlarının dans ettiği öfke dolu bakışlar, merhamet dilenen avuçlar... Bir bilseniz ne denli güzel bir mesleğim vardı..." Sesi o andan itibaren kulaklarımı tırmalıyordu, o kapıları açıp boğazına asılmak istiyordum, zihnimde onu diriltiyordu türlü türlü biçimlerde öldürüyordum. Yakıyordum, boğuyordum, çığnıyor, tükürüyordum... Dişlerim birbirini kenetleyen birer zincir gibi çakışmıştı, sol bacağımla kontrolsüzce titriyordu, odada ki pislik kokusu midemi bulandırıyor ama asıl istifra etmeme sebebiyet verecek olan şey o adamın sesiydi... Artık oraya neden gönderildiğimi anlamıştım.

Karanlığın içinde, titrek bir mumun ışığına kısırıldım. Damarlarımın dolanan tiksintinin kalbime iletilen her zerresinde yeni bir hastalık diriliyor bedenimde. Ben hastalıklı bir kadını, ben dikişi tutmayan o yarayım, o yarada biriken çürüğüm. O çürüğü sulayan günahlar, benim kaburgamda uyuklayan kız çocuğunun ellerinde yıkanır. Bir kız çocuğunun ellerine günahı yakıştıracak kadar tiksinc bir pisliğim.

"Kaybettim, kaybettim, kaybettim." Gardıroptan sayıklayışlar döküldü... Artık biliyordum, bir giyotinin önünde, bir darağacının yamacında, gerdana dolanacak halatların ayak uçlarında, ölümün insan eliyle ulaştığı her bilinmezde; bir ceset ve iki ruh yiterdi.

Anneciğim, küçüklüğümün kabuslarında, ellerindeki cam parçacıklarıyla insanlara saldıran bir canavar yatıyor. Onun kolları, benim karanlığımı sarmalıyor. Onun gözleri, canice öldürülen hayatların son nefesleriyle boyanıyor. Onun ellerinde küçüklüğümü parçalayan kırıkların izleri saklanıyor. Onun ruhuna gizlediği ispipteler ruhumu tutuşturacak ateşin temelimiş, artık biliyorum. Anneciğim, kabuslarımda

yaşayan canavarı öldürmek istiyorum.

Anneciğim, küçüklüğümün hıçkırıklarını duyuyorum. Babamın kıvranan çehresi onun yaşlarıyla yıkılıyor, babamın yakaran kalbinin acısını, ağlayışlarını durdurarak dindirebilir miyiz?

Düşüncelerimi bastıramadım. O andan sonrasına değinmeme gerek yok. Odadan çıktım, orayı terk ettim ve bir daha asla geri dönmedim. Bir gardırobun dibinde yalnızca fiilen yaşayan o kayıp adamı bir daha görmedim. O an öldürmek istediğim o zavallıya şu an ancak acıyabilirim. Kaybolmuş o adama yardım edemeyeceğimi biliyorum. O bir hasta değil o bir kayıp. Mesleğini yitirmiş, öldürme arzusunu bastırmak zorunda olduğu için, benliğinde meydana gelen boşluğu karanlıkla doldurmaya çalışan bir kayıp. Yine de Milena'nın iyiliği için birkaç gün sonra başhekimle konuştum. Şu an üst katta, beyaz duvarlarla çevrelenmiş bir odada kalıyor Harvey. Bazı geceler hıçkırıklarını duyuyorum, ölümcül bir darbe almış vahşi hayvanların yakarışlarını anımsatıyor. Karanlığı arıyor ama bulamıyor, bulamayacak. Karanlığı bahsettiği sayısız ruhun aksine o son ana kadar karanlığa kavuşamayacak. Belki de bu, ölümden çok daha acımasız bir cezadır onun için.

Bir Ceset Torbası.

2.

BUNDA BENİM BİR SUÇUM YOK Kİ!

Ayşegül Yıldırım

Kastamonu - Hüma Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Rüzgârın boyasını aşındırdığı, kapısını tam kapatamadığım, rutubetli ve benden başka kimi kimsesi olmayan evimin kapısını zoraki kilitlemeye çalışıyordum. Her ne kadar kilitlesem de kapım, hep aralık kalırdı. Kış aylarında içeriye sızan soğuk rüzgâr iliklerime kadar işlerdi. Üşümekten hareket edemez olurdum. Geçenlerde Nermin Teyze'nin çöpe attığı battaniyenin altına girerek dişlerim birbirine çarpa çarpa titrerdim. Kışı hiç sevmezdim, fakirlerin mevsimi yaz mevsimiydi kanımca. Sonra kendi kendime konuşurdum. İyi ki çöpe atmışsın be battaniyeyi Nermin Teyze... Sağdan soldan topladığım odun parçalarıyla ısınmaya çalışırdım. Siz şimdi beni işsiz güçsüz, bedava geçinen biri sandınız değil mi? İşin aslı ben anevrizma, halk arasında bilinen adıyla baloncuk hastasıydım. Bu hastalık bana musallat olduğundan beri hem işimi hem de çevremdeki dostlarımı kaybetmiştim. Artık insanlar yüzüme tiksine tiksine bakmaya başlamışlardı. İş istiyorum diye kapı kapı dolaştığım zamanlar da elime üç kuruş tutuşturmuşlardı. O anlar da içimde bir burukluk olurdu. Yahu ben dilenci değilim dediysem de bir türlü ikna edememiştim. Sonradan anladım ki diğer insanlardan farklı bir görünüşe sahip olmak beni yalnızlaştırmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Hem ben de istemezdim ki böyle olmayı. Ah! Şimdi düşününce gençliğimde ne yakışıklı bir delikanlıydım. Şimdilerde ise yüzümü ve ellerimi saklamak için epeyce çapa sarf ediyordum.

Nihayet kapıyı kilitledim. Yine aralık kalmıştı ama olsun zaten çalınacak hiçbir şeyim yoktu. Kanepemden ve battaniyemden başka. Kapımın önünde duran çöp arabamı da sokak lambasının direğine kilitleyerek otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Hava soğuk mu soğuktu. Ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalışıyordum. Bizim mahalleden tam çıkacağım sırada, sırtımda bir acı hissettim ve arkama döndüğüm an yüzüme gelen taşla neye uğradığımı şaşırđım. Mahallenin yaramaz çocuklarıydı bunlar. Ellerindeki sapanları yüzüme nişan alarak:

-Ben vurucam oğlum. Tam gözünden vurucam. Deli çöpçü, deli çöpçü...

Aralarında gülüştükten sonra ön dişleri olmayan esmer çocuk:

-“Deli çöpçü neden hiç konuşmuyorsun?” dedi.

Çocuklara kızgın bir bakış atarak arkama bakmadan koşmaya başladım. Korktuğumdan değil, el kadar çocukları dövemezdim ya! Ben deli değildim ki sadece anevrizma hastasıydım.

İhlamur ağaçlarının olduğu caddeden yürümeye başladığımda adımlarımı yavaşlatıp o yaprakların kokusunu içime çektim. Ne de güzel kokuyorlardı. Ağaçların karşı tarafından annesiyle el ele tutuşmuş bir şekilde zıplayarak gelen küçük bir kız çocuğuna gözlerim ilişti. Çocuk bana yaklaştığı zaman küçük elleriyle beni göstererek ağlamaya başladı. Annesi çocuğunu kucağına alarak:

-“Kızım, kapat gözlerini. Ay bu nasıl bir yüz aman yarabbi! Halimize bin şükür. Vah vah!” dedi.

İstemsizce başımı yere eğdim. Ben korkulacak bir adam değilim, sadece hastaydım. Eski, yamalı ve rengi epeyce solmuş kahve-rengi montumun şapkasını yüzümü saklamak için kapattım. En iyisi beni benden başka kimsenin görmemesiydi. Hem ben insanları korkutmak istemezdim ki.

Durağa doğru yaklaştığımda yan yana konuşan iki genç kızlardan yeşil kabanlı olan yanındaki arkadaşını dürtükleyerek:

-“Ellerine baksana, ya içim bir kötü oldu. Yazık ya! Allah şifa versin.” dedi.

Bütün bu hareketleri ve konuşmaları fark ettirmeden yaptığını sanıyordu ama hepsini görüyordum. İçim sıkılmıştı. Ellerimi hemen ceplerime koydum. Başımı yere eğerek otobüsün gelmesini bekle-

meye başladım. Yanımdan hızlıca geçen arabalar asfaltın üzerine birikmiş yağmur sularını üzerime doğru sıçratmışlardı. Sanki otobüs bekleyen ben değildim de karıncaydı. Sırf kendilerine eğlence çıkarmak için böyle bir yola girişiyorlardı. Ürkek bir keldik gibi etrafı seyretmeye başladım. Bana göre çaprazda kalan diş hastanesinin, dış cephesine gözüm takıldı. Gözlerimi kısarak duvarda yazılan yazıyı okumaya çalışıyordum. Beyaza boyanmış cephenin üzerinde "Dış görünüş önemli olmasaydı biz burayı beyaza boyar mıydık?" yazılıydı.

Arka cebimde titreşim hissedince telefonumu alarak ekranına bir bakış attım. Arayan Hurdacı Hasan'dı. Bu dünyada Hasan'dan başka kimsem yoktu. Hasan evli ve altı çocuk babasıydı ve geçimini hurdacılık yaparak sağlıyordu. Bazı günler küçük kızı Ayten'i hurda arabasının üzerine oturarak mahalle mahalle dolaşırdı. Hasan, yaz kış demeden üzerinden siyah montunu, başından ise beresini eksik etmezdi. O benim aksime heybetli biriydi.

-Aloo... Haaasaaan, alooo Hasaaan. Seeeen misinin, sen misin?

Konuşurken hem kekeler hem de aynı cümleyi iki defa söyledim. Yaşlılıktan mıdır bilmem. Bunda benim bir suçum yok ki. Kekeme oluşumun sebebine gelince: çocukken bizim mahallede reis bendim. Ben ne dersem o olurdu. Arka mahallede kavga çıktığı zaman en önde ben giderdim. Zaman zaman bakkaldan mahallenin diğer çocuklarına dondurma çalardım. O gün, ah o yaz günü... Bizim emmiğluna yine dondurma çalmaya çalışıyordum ki elinde sobasıyla gelen bakkalacı amcadan bir kamyon dolusu dayak yemiştim. Bu da yetmezmiş gibi eve gelince babam da sobanın kenarında duran demir çubukla sırtıma sırtıma vurduğunda, korkudan konuşma yetimi yitirmiştim. O günden sonra konuşamadım, ta ki babam ölünceye kadar. Ondan sonra kekeleye kekeleye konuşmaya başladım. O zamanlar ne korkardım babamdan, dev gibi biriydi gözümde.

-Çektin mi parayı? Kusura bakma üç kuruş bir şey yollayabildim. Benim maaşım bana yetmiyor, biliyorsun gardaşım.

-Bii bi biliyorum... Eee been şiiimdiii paraayı paraaayı çekmeee-eyee gidiyorum. Allahh sennden sennden raaazıı olsun.

Evimin yakınında bankamatik olmadığı için otobüse binmek zorundaydım. Ama sürekli durakları, hangi otobüsün nereye gittiğini unutuyordum. Durak iyice kalabalıklaşmaya başlamıştı. Kırmızı ka-

banıyla, siyah kalın topuklarıyla sendeleye sendeleye yürüyen kadını izliyordum. Elindeki telefonu kulağına götürüp:

-“Ay şimdi neden açmadı ki? ” diye söyleniyordu.

Kırmızı kabanlı kadınla göz göze geldiğimizde, kadının yüzü ekşimtirak bir ifadeye bürünmüştü. Başımı istemsizce yere doğru eğdim. O da benden tiksinimişti. Kırmızı kabanlı, kadının gözleri bu dünyada gördüğüm en güzel gözlerdi. Keskin yüz hatları, büyük gözleri ve uzun kirpikleri ta içime işlemişti. Sonunda otobüs caddenin sonunda belli belirsiz görünüyordu. Gözlerimi kısarak gelen otobüse bakmaya çalışıyordum. Elinde akbiliyle bekleyen uzun boylu adama seslendim:

-Baa kaaar mısınıuuuz? Bankamatige güiderrr miii? Güiderrr miii?

Kaşlarını çatan adam:

-Gider, dedi.

Teşekkür etmeye yeltendiğim zaman ise hızlıca yanımdan uzaklaşmıştı. Otobüs durağa yaklaştığı zaman ilk öncelikle kırmızı kabanlı kadın bindi, sonra ise uzun boylu adam ve diğerleri binmişti. Ben ise sona kalmıştım. Otobüse doğru adım attığımda dizlerimde bir sızı hissettim. Ellerimle dizlerimi ovalayarak yavaş yavaş otobüsün kapısına doğru yürüdüm. Otobüsün kapısına tutunarak zoraki de olsa otobüse binmiştim. Şoförün kızgın bakışları eşliğinde ücretimi ödedikten sonra oturacak yer var mı diye şöyle otobüsün içine bir göz gezdirdim. Bütün yerler dolmuştu. Cam kenarına doğru geçerek dışarıyı seyretmeye başladım. Cama yansıyan insan suretleri bana bakarak yanındakilere bir şeyler söylüyorlardı. Duymazlıktan geldim. İnsanlar, iç yüzünü bilmediği bir şey hakkında konuşmaktan aşırı zevk duyarlardı. Hastalığım bulaşıcı değil, korkmayın benden diye bağırasım gelmişti.

Bankamatiklerin olduğu kızılçık durağına gelmiştik. Yağmur başlamıştı. İçimden -tam da zamandı- diye geçirdim. Otobüs durağa doğru yaklaşınca yine dizlerimi ovarak inmeye çalışıyordum. Hay aksi! Ayağım birden kaydı ve yere yüzükoyun olarak düştüm. Sırtımda yine o acıyı hissediyordum. Çocukların attığı taştan daha fazla canımı acıtmıştı, bu düşüş. Kendi kendime asla doğrulamazdım ki. Öylece beni yerden kaldırmalarını bekledim. Kaç saat bekledim bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda etrafıma toplanan kalabalığa doğru baktım. Üstüm başım sırlıklamdı. Üşüyordum... Son kez gökyüzü-

ne doğru baktım. Yağmur damlaları kalabalığın arasından süzülerek gözyaşlarımla birleşmişti. Ruhumda dayanılamayacak kadar acı hissettikten sonra gözlerimi bir daha açmamak üzere kapattım ve şimdi yerde yatan kimsesize ve kuru kalabalığa semadan bakıyordum...

3.

ESKİMİŞ KASABAMIZ

Sudenaz Çelik

Bursa - Mihraplı Abdulkadir Can Anadolu İmam Hatip Lisesi

Otuzlarındaki adam, yolun üzerindeki tabelaya bakıp bir iç geçirdi ve elindeki sopa yardımı ile karların arasında yürümeye devam etti. Reine; Norveç'in ticaret merkezi olan az nüfuslu güzel kasabası, Barkan'ın Norveç'teki son duraklarından biriydi. Ayrıca yeni hikayeler dinleyeceği ve belki de yeni hikayeler yazacağı yeni bir mekandı burası. Barkan bir gezgindi. Üç yıldır oradan oraya gitmiş, yeni diller öğrenmiş ve yeni insanlarla tanışmıştı. Tanıştığı insanlardan hikayeler dinlemek gibi de bir huyu vardı, severdi onların hikayelerinde umudu aramayı ve kendinden bir parça bulmayı. Dinlediği hikayeler daha çok gezdiği yerlerdeki yerli halkın uydurduğu efsaneler olsa da o bunların her birinin gerçek olduğuna inanırdı. Özellikle iki sevdalının hikayesiye bu anlatılan kesinlikle gerçektir onun için. O da kendi hikayesini yazıyordu kendine göre, gezdiği yerlerde aşkı sonuna kadar yaşayabileceği birini arardı. Bu zamana kadar bir sonuca varamasa da dünyayı gezme hayali daha son bulmadığından elbet bir yerlerde karşısına çıkacağına dair umudu hala vardı.

Yeni umutlarla, yeni heyecanlarla yürüdüğü kasabanın girişinde çok ev olmasa da içine girildikçe insanın kulağına işen -denizin yakınlarda olduğunu belli eden- deniz sesi ile yer yer insan kalabalıkları arasında dolaşıyordu artık Barkan. Renkli binaların önünden geçiyordu, burnuna gelen balık kokusu yakında deniz olduğu ger-

çeğini destekliyordu. Üzerinde hissettiği birtakım bakışlarla elinde olmadan hissettiği yabancılık, olduğu yerde durup etrafı süzme fırsatı verdi ona. Tam yanında duran büyük ağaç; her şeyin merkezinde gibiydi. Bulunduğu yer Reine'nin meydana idi, bütün sokak ve caddeler ona ulaşıyordu. Caddelerde gençler için sıralanmış eğlence mekanları, küçük kafeler, balıkçılar, ailecek gidilebilecek yerler var gibiydi. Biraz ileride bulunan giyim mağazaları da gözüne ilişti Barkan'ın. Ortamı sıcak, havası soğuk bir kasabaydı.

Koluna konan el ile de odağı yanına geldiğini fark etmediği bedeni buldu. "Affedersiniz, kayıp mı oldunuz?" Yıllardır kayıp olan diğer yarımı arıyorum ve bu beni de kayıp yapıyordur belki de, demek istese de bunları sadece içinden geçirmekle yetindi. Karşısında kendisinden genç olduğu belli bir adam duruyordu, yöneltilen soruya güler yüzlülükle cevap verdi. "Hayır, ben bir gezginim. Kalacak bir yer arıyorum sadece." Gencin yüzünde oluşan şaşkın ifadenin ardından eliyle bir yeri gösterdi genç. "Şurada ziyaretçiler için bir otel var, dilerseniz sizi götürebilirim." Barkan usulca bir baş sallama ile onayladı onu ve gencin bir iki adım arkasında onu takip etmeye başladı. "Adım Adilson bu arada, kendimi tanıtmadım, mazur görün." Barkan gence hafif bir tebessüm etti. "Yok sorun değil, ben de Barkan. Buralı mısınız?" Adilson durup ardındaki adama açıklama yapmaya başladı. "Sayılır, ben üç dört yaşlarındayken ailem iş için gelmişler. Aslen Portekizliyimdir. Ya siz?" Portekiz deyince Barkan'ın aklına orada tanıştığı yaşlı kadın geldi, çiçekçi olan kadının oraya her gün gelen müşterisinden dinlediği hikaye onu her düşündüğünde etkilerdi. "Ben Türküm. Portekiz güzel bir yerdir." Adilson, onu onaylarken yürümeye devam ettiler.

Otele gidene kadar oradan buradan konuştuktan sonra Adilson, küçük otelin sahibiyle görüştü ve Barkan'a bir oda ayarladılar. "Her şey için teşekkürler Adilson." Adilson, büyüğünün omzunu sıvazladı ve içtenlikle konuştu. "Lafı bile olmaz. Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni meydandaki *Retrouvailles kafede bulabilirsin." "Retrouvailles, tamamdır."

Birkaç saat sonra sözü edilen kafeye geldi Barkan. Ahşap döşemeli, caddeye bakan tarafı boydan boya cam olan, sarı ışıklandırmalarla süslenmiş ve yer yer saksı bitkileri koyulmuş ortam oldukça iç ısıtıyordu. Masaların karşısında içeri girer girmez göze çarpan bir

sahne ve onun sağında da bir tezgah, -büyük ihtimalle içki bölümüydü- tezgahın önünde de uzun ahşap tabureler vardı. Ayakları, sahenin solundaki masalara ilerletti Barkan'ı. Oturduğu gibi karşıda biriyle konuşan Adilson'u gördü. O da onu görüp beklemesine dair el işaretleri yaptı. Barkan da ona baş sallayıp caddeye bakan büyük camdan etrafı izlemeye başladı.

Kasaba çok kalabalık değildi, bunu caddede gördüğü herkesin birbirine selam verişinden ya da muhabbete dalışından daha çok bugün ona hissettirdikleri yabancılıktan seziyordu. Aklına yine Bayan Emily'den -çiçekçi kadın- dinlediği hikaye gelmesiyle üzerine bir ağırlık çöktü. Emily'nin anlattığına göre; müşterisi anne ve babasının mezarını ziyarete gittiği bir gün mezarlıkların arasında dolaşırken burnuna buram buram lavanta kokusu gelmesiyle kokunun geldiği mezarı aramış. Bulduğu mezarda ise hiçbir çiçek dahi yokmuş, bunu ilk duyduğunda Barkan ürkmüşse de şuan da oldukça anlamlı geliyordu. Müşterisi burnuna gelen lavanta kokusunu anlamazken mezarlığın bekçisi gelmiş yanına ve adama orada yatan kişinin günlüğünü vermiş. Barkan günlükte ne olduğunu bilmiyor olsa da bildiği tek şey o müşterinin, mezarda yatan kişiye aşık olması. Adam ondan dolayı her gün işe gitmeden bir tane lavanta alır ve mezarın üzerine koyarmış. Düşündü Barkan, ölü birine aşık olmak... İmkansız gibi geliyordu.

Masadaki iki sandalyenin hareket sesiyle gözlerini caddeden çevirdi. "Merhaba, kafeme hoş geldiniz. Nils ben, buranın sahibiyim." Gayet konuşkan görünen ve kendi yaşlarında gibi duran adama elini uzattı Barkan. "Bende Barkan, tanıştığımıza memnun oldum." Nils memnuniyetle elini tutup kafasını salladığında Adilson oturmasını düzelterek konuştu. "Ben de burada çalışıyorum genelde şu tezgah tarafında olurum." Bir süre kafede olan faaliyetler, kasabada yaşayan yaşlı balıkçı adam, aralarında kimin yaşının büyük olduğu gibi konulardan konuşurken Barkan da bir yandan laf arası sipariş edilip önüne koyulan yemeklerle karnını doyurdu.

Sohbet muhabbet elbet güzeldi ancak kendini tanıttığı gibi Barkan bir gezgindi. Bu sebeple kafede biraz daha kaldıktan sonra oradan ayrıldı. Kasabanın meydanından körfez tarafındaki tekneleri ve gemileri görebilmek için yürümeye başladı. Kasabadaki yoğun balık ve deniz kokusuna alışmış gibiydi.

İlerledikçe kıyı boyunca sıralanmış sandal ve gemiler görüyor-

du. Bazı insanların kıyı kenarındaki taşlara oturup balık tuttuğuna da şahit olmuştu tabi. Kendisi de bir kayanın üzerine çıkıp oturdu, uçsuz bucaksız denizi izlemeye başladı. Kaybettiği annesini özlediğini hissetti, yaşı genç olmasa da bir anne özlemi onu da çocukça şekilde üzebiliyordu. Zaten çocuk ruhluydu Barkan, aynı çocuklar kadar meraklı ve hareketli. “Sana diyorum, genç adam. Kalk oradan benim yerim orası.” Barkan duyduğu kalın ve derinden gelen yaşlı erkek sesiyle irkilip ayaklandı hemen. Üzerini silkelerken konuşmaya başladı. “Üzgünüm, bilmiyordum.” Sesindeki durgunluk yaşlı adama ulaşmış gibi yaşlı adamın yüzündeki ifadeyi yumuşattı ama o kendisinden taviz verecek değildi. Barkan’ın kalktığı yere oturup oltasını ve kovanını yerleştirdi. O her bir şeyi yapışında Barkan’da onu izliyordu. “Gel yanıma otur yabancı.” Barkan’ın suratına bakmadan sarf ettiği cümlelerle Barkan’ın vücudu sanki kurulu bir oyuncak gibi yanına kuruldu hemen, tanımadığı bu yaşlı adamın. “Adınız nedir?” Yaşlı adam bir şey demeden oltasıyla uğraşmaya devam etti, gizemli biriydi. “Ben Barkan, bir gezginim.” Yaşlı adamın dikkatini çekebilmek için tanıttı kendini ama bu yaşlı zoru oynuyordu anlaşılana. “Neden konuşmuyorsunuz?” Yaşlı adam kurduğu oltayı kayaya yasladı ve ağzına bir sigara götürürken konuştu. “Burada benimle çok muhabbet etmezler, sen de etmesen iyi olur.” Gayet belliydi neden muhabbet etmedikleri, sivridilliydi. “Buraya oturmamı siz istediniz.” “Öylece dikilmen sinir bozucuydu.” Ağzından çıkan dumanları izlerken söyledikleriyle bir şey demedi Barkan. Sağ tarafına bakıp kayalara oturan ya da yanından geçip yürüyen insanları izlemeye başladı.

Çok kalabalık olmayan yolda yürüyen zayıf bedeni yakaladı gözleri. Özensiz kahverengi saçları esen rüzgardan yüzünü kapatıyor, üzerine giyindiği ince kıyafetlerle nasıl üşümediğini insana sorgulattıyordu ancak yaklaştıkça da fark edildiği gibi oldukça güzel bir kadındı. Barkan’a yakın bulunan bir kayaya oturduğunda kalbini tekletti habersizce. “Adı Frida, çok yaklaşmamanı öneririm.” Anlamdıramadı Barkan, zarar verecek biri gibi durmuyordu. Yaşlı adamın bunu söylemesi sadece onu daha çok merak etmesini sağladı. “Neden?” Yaşlı adam sigarasını söndürdü, çok şey söylemek isteyip de yapmıyor gibi bir iç çekti. “Sadece bir yaşlı tavsiyesi yabancı.”

Yaşlı adamın tavsiyesi her ne kadar kafasını karıştırırsa da merakını daha da arttırdığı için çok kulak asmadı ona Barkan. Ondandır ki şuan -ertesi gün ikindi sularında- aynı kayada oturan kadının yanına gitmek için kendini cesaretlendiriyordu. En sonunda gidip yakınına oturduğunda onunda dikkatini çekebilmişti. "Merhaba." Basit selamlaşma ve gülümseme... Barkan önünde ona bakıp gülümseyen kadının yakından daha da güzel olduğunu düşündü ve hayat dolu. "Merhaba, ben Barkan." Gülümsemeye devam ederken yüzünü denize çevirdi kadın. "Biliyorum, herkes seni tanıyor. Burada haberler hızlı yayılır. Bende Frida." Bıyık atından gülümsedi Barkan, biliyordu. O yaşlı adam -sabah kahvaltı yaparken kafeye girip içecek istemesiyle daha önce bahsi geçen huysuz yaşlı balıkçı olduğunu öğrenmişti- dün söylemişti. "Her gün burada ne yapıyorsun?" "Her gün olduğunu kim söyledi? Ayrıca asıl iki gündür niye beni izliyorsun?" Kendisine dönen bakışlarla başını denize çeviren o oldu bu sefer, fark edilmek utandırmıştı. "Şaka yapıyorum sorun değil. Aksine hoşuma gitti, iyi birine benziyorsun." Birbirlerine baktılar, ikisi de bir anda farklı hissetmeye başladı. Bu duygu iki taraf içinde yeni ve bir o kadar da bilindikti.

Saatler geçti, Barkan'ın gezip gördüğü yerleri ve dinlediği hikayeleri anlatmasıyla. "Anthony'de güzel hikayeler bilir. Yani güzellik görecelidir tabi de..." "Anthony?" Barkan duyduğu yabancı isimle sorgularca bakmaya başladı. "Dün yanında oturduğun balıkçıyı tanımıyor musun?" Yaşlı huysuz balıkçıdan bahsettiğini anladığında aydınlanmış hissetti. "Onun adı Anthony mi?" Frida başını sallayarak onayladı. O yaşlı huysuz oldukça somurtkan ve gizemliydi. Hikayeler biliyor oluşu da onunla muhabbet kurma isteği oluşturdu içinde. "Sen çok eğlenceli birisin..." Konuşurken bir yandan da ayağa kalktı Frida. Dün giyindiklerinin aksine kalın giydiği kıyafetleri düzeltti. "...ama gitmeliyim, hava karardı iyice." Barkan da ayaklandı hemen."Sana eşlik edebilirim." Frida bugün kaçınıcıya olduğunu saymadığı gülüşlerinden birini sundu ve eliyle kayalıkların arkasında, yolun hemen karşısındaki sarı evi gösterdi. "Evim hemen burada, biri eşlik edecekse ben etmeliyim." Barkan da güldü onunla, zaten yanında olduğundan beridir o güldüğünde gülmeden duramıyordu. "Hayır gerek yok, ben kendim giderim. Bugün için teşekkürler" "Asıl ben teşekkür ederim." İkisi de bir süre sessizleştiğinde Frida utangaç bir şekilde el sallayıp evine yürüdü. Barkan da o eve girdikten sonra kaldığı otele yürümeye başladı. Kendisini genç aşıklar

gibi hissediyordu, bu içindeki duygu aşk mıydı onu da bilmiyordu ya. Yine de Frida'nın kendisi için özel biri olacağını hissediyordu.

Aradan geçen dört gün ve yakınlaşan ikili de bunu doğrular nitelikteydi. Frida da ona karşı özel duygular besliyor gibiydi. Arada bir çocukken babasıyla olan anılarından bahsedip hüzünleniyor ve onu çok özlediğini söylüyordu. Frida daha bebekken annesini, yedi yıl önce de babasını bir gemi kazasında kaybetmişti. Barkan onun adına çok üzülmüyordu, kimsesi yoktu ama artık kendisinin varlığıyla bunun eksikliğini yaşamamasını umdu. O yedi yıldır tek başına hayata küsmemiş güçlü bir kadındı sonuçta. Güçlü kişiliğinin aksine zayıf bedeni Barkan'ı tedirgin ediyordu, bir iki kere ilaç içtiğini de görse de bir şey sormamıştı. "Yine daldın gittin dostum." Nils'in sesiyle önündeki kahveden aldı gözlerini. "Frida mı? Kafasını sallamasıyla Nils ve abartılı tepkilerinin kurbanı olmuştu. "Hadi ama Barkan, bugün açıl ona. Bu işler beklemeye gelmez, körfezin sonlarında çadır kurmalık güzel bir yer biliyorum." Nils'in başlarda yüksek çıkan sesi ve onlara dönen müşterilerle gergince konuştu Barkan. "Biraz sakın olsan. Herkes bize bakıyor." Omuz silkti Nils. "Ne var burası benim kafem." "Onu boşver de gerçekten kamp yapmak kötü bir fikir değil sanki. İkiniz de boş değilsiniz zaten belli, itiraf için güzel bir fırsat." Tezgahın öbür tarafında bardakları silen Adilson da konuşmaya dahil olduğunda Barkan kafasını geldiğinden beri bir şey yapılmayan sahneye çevirdi. Sesi güzel olmasa da belki bir ara Frida için bir şeyler söyleyebilirdi. Kurduğu hayali aklında bir yere not edip diğer ikilinin muhabbetine dahil oldu.

Sonuçta Nils'in dediğini yaptı Barkan ve Frida'yı, çadırı kurup ateşi yaktığı yere getirdi. Her zaman oturdukları yerden yabancı olan yeni bir yere merakla ve ilgiyle bakan Frida, Barkan için dünyadaki en güzel kadındı. Bugün ayrı bir solgun duruyordu ama büyük gülümsemesi her şeyi gölgeliyordu. "Yorgun musun? Başka zaman da gelebilirdik." Frida onun yanına -ateşin önündeki büyük mindere- otururken başını salladı ve battaniyeye sarındı. "Hayır, yanımdasın ya tüm yorgunluğum gitti." Barkan kendisine söylenen özel kelimelerle kıkırdadı. Nils'in kafesinden aldığı şeyleri ortaya koyarken de o gün yaptıkları hakkında konuşmaya başladılar. "Seni seviyorum" Saat ilerliyor ve ikisinin de uykusu geliyordu, bu sessizlikte yanan ateşin çıtırtıları kulaklarına ulaşırken Barkan'ın itirafı da duyuldu. Öyle süslü cümlelerle değil de içindeki tek gerçekle yaptı bunu. Onun için aşk, ansızın gelip kapısını çalan ve sadece Frida'yı

sevdiğini söyleyen bir gezgindi. Gelmiş ve ona duyguları öğretmiş, içinde bir aşk doğurmuş ve başka aşıkları keşfetmeye gitmişti. “Bende seni seviyorum Barkan.” Duyduğu bu kelimeler dünyaların onun olması için yeterdi Barkan’a, hatta dünyaya bile ihtiyacı yoktu. Frida onun için yeterliydi. Sevinçle sarmaladı yanındaki zayıf bedeni. Barkan yüksek sesle gülüyor ve gecenin sessizliğine ses katıyorken Frida’nın ağladığını fark etti. “Sen neden ağlıyorsun?” Frida göz yaşlarını sildi. “Sadece duygulandım.” dedi gülümseyerek.

Birbirlerine sarılıp yattılar ve yıldızları izlemeye başladılar. “Üşümüyorsun değil mi?” Frida başını olumsuzca sallayıp battaniyeyi iyice üzerine çekti. İkisi de arkalarındaki çadıra gerek duymuyordu. Gecenin karanlığına birbirlerini sevdiklerini fısıldarlarken uykuya dalmış ve masalımsı gecenin sonuna gelmişlerdi.

Sabah ise Barkan için hiç de masal gibi başlamadı. Kollarında hareketsiz yatan sevdiği kadının bedeniyle neye uğradığını şaşırırken Nils’a haber verip onun arabasıyla kasabaya en yakın şehir hastanesine nasıl geldiklerini bile hatırlamıyordu. Bir anda üzerine yüklenen duygularla şok yaşıyordu adeta. Şuan neden hastanede değil de kafede olduğunu bile bilmiyordu mesela. “Ben hastaneye gideceğim.” Kolunu tutan ellerle hareket edemedi. “Doktor dedi ya kalabalık olmasın diye, Ase orada kalıyor işte.” Ase, Frida’nın çocukluk arkadaşıydı ve hastaneye geldiği gibi soğukkanlı olmaya çalışarak herkesi daha fazla perişan olmasınlar diye kasabaya yollamıştı. “Ben, delireceğim galiba. Aklıma sürekli ilaç içtiği anlar, zayıf bedeni, solgun yüzü geliyor. Anlamalıydım bir şeyi olduğunu, neden sormadım ki sanki! Belki böyle olmazdı...” Nils onu teselli etmek için konuşmaya başladı, başka da bir şey yapamıyor gibi hissediyordu zaten. Adilson hala kafeye gelen müşterilerle ilgilendiğinden bir tek o vardı. “O, ölmedi Barkan. Böyle konuşma-” “Arkadaşına boşuna ümit verme.” Anthony gelip oturdukları masadan bir sandalyeye oturdu. “Neden öyle diyorsun? Hem sana ne oluyor huysuz adam.” Nils her yere negatif enerji yayan bu adamdan nefret ediyordu. “Seni uyarılmıştım yabancı, Frida’ya yaklaşma dedim.” “Neden ya neden!” Anthony karışısındaki perişan adama baktı, biliyordu böyle olacağını. “Frida’yı ilk gördüğün o gün bile bir başkaydı bakışların, senin için üzüldüm ve uyardım ama sen beni dinlemedin. Frida hasta, kasabada kimse bilmez bunu. Kimse bilsin de istemez, ben de tesadüfen öğrenmiştim. Çok yaşamam ama güzel yaşamak isterim derdi hep, kimse ona bir gün gidecekmiş gibi baksın istemezdi. Benimle bile göz teması kur-

mazdı mecbur kalmadıkça.” Barkan duydukları karşısında boşluğa düşmüş gibi hissetti. “Neden daha önce söylemedin be adam!” Nils onun yerine bir tepki verirken Anthony, aynı sakinlikle cevapladı. “Birkaç güne unuttur, başka bir yere gider sandım. Yanılmışım, bazı hikayelerde aşk için süre fark etmiyormuş ve biz yaşlılar da yanılıbiliyormuşuz.” Anthony’nin son cümlesi ile çalan telefon eş zamanlıydı. O korkutucu haber veriliyordu işte Nils’a, Frida artık yoktu. Barkan ne yaparsa yapsın da geri gelmeyecekti. Barkan ayaklandı ve kasabanın sokaklarında deliler gibi koşmaya başladı.

En son durağı o kayalık olurken gidip oraya bıraktı yorgun bedenini. Frida geride güzel anılar bırakmış olsa da aynı zamanda yıkıntı bir adam ve her geçen yıl eskiyen bir kasaba da bıraktı.

Ve Frida’nın evine yerleşip onun eşyalarıyla içinde yaşatan Barkan’ın, yıllar sonra bile sözleri değişmedi. “Yıkıntı ruhum ve eskimiş kasabamız, seni hep bekleyeceğiz güzel sevdiğim.” Asla kimse-den Frida’nın öldüğünü duymak istemiyor oluşu da bu sebeptendi. Bekliyordu, bir zamanlar ölü birine aşık olmanın imkansız olduğunu düşünen Barkan ölü birini bekliyordu. Aşk işte insanının kalbinde ölü bir aşk da yeşertebiliyordu.

4.

MAYIS ESİNTİSİ

Zümra Ülgen

İstanbul - Şehit Haki Aras Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bugün mayısın ilk günüydü. Kışın acımasız soğukluğunun unutturduğu, yapraklarını döktürdüğü yapayalnız bırakılan umutların teker teker yeniden küllerinden doğarcasına yeşerme zamanı gelmişti. Kim ne derse desin ayların en güzeli mayıs, mevsimlerin en güzeli ise bahardı bana göre. Kendini karartmaktan, gözyaşı dökmekten yorulmuş gökyüzünün güneş açma vakti gelmişti artık. Önümdeki beyaz boncuklardan bir tane daha elime alıp ipime geçiriyorum mayısa olan hayranlığımla. Baharın bu güzel gününde evimizin bahçesindeki masaya oturmuş bileklik diziyordum. Bazen yüzük bazen de kolye dizedim. Ama bugün nedense canım bileklik dizmek istemişti. Dizdikten sonra bu dizdiklerimi satıyordum. Bazen de hediye ediyordum. Boncuklardan oluşan bir bileklik deyip küçümsememek gerekir. Bu boncuklar bazen birilerine mutluluk bazense birilerine umut oluyordu. Seviyordum. Boncuklarla meşgul olmayı seviyordum, insanları mutlu etmeyi seviyordum. Kasabadakiler de yaptığım takılara beklediğimden daha fazla ilgi gösteriyorlardı. Elime bir boncuk daha alıyorum etrafta gözlerimi gezdirirken. O'nu bekliyorum umutla, gelsin diye. Belki olur da yine kedileri beslemek için gelir de biraz olsun izlerim düşüncesiyle.

Bir gün yine ben burada oturmuş yüzük dizerken ansızın çıkagelmişti. O gün çok mutlu değildim. Çünkü aralık ayındaydık, hava soğuktu ve sanki umutların parıltısını hapsedmek ister gibi etrafa

beyaz bir örtü serilmişti. Elimdeki yüzüğe bakarken bir anda gelmişti evimizin önündeki sokağa. Ve bir anda kedilerle oynamaya başlamıştı. Benim onu izlediğimden haberi yoktu muhtemelen. Haberi olsaydı çekip giderdi büyük ihtimalle. Bu yüzden hiçbir zaman onu izlediğimi belli etmedim ona. Sadece, sessizce beyazların içindeki o çocuğun kedilerle oynamasını izledim uzun süre. Sonra öğrendim ki bir çiçek dükkanı varmış kasabanın içinde, sokağın sonuna doğru sessiz bir yerde. Birkaç kere önünden geçtim dükkanın ama onu içeride göremedim. O zamanlar çok gelmemeye başlamıştı kedilerin yanına. Merak etmiştim ne oldu da gelmiyor, kedileri sevgisiz bırakıyor diye. Onun gelmediği zamanlar kedilerle ben ilgilenmeye başladım. Her gün onu bekliyordum, gelmediğini görünce kedilerin yanına kendim gidiyordum. Sonra kasabalılardan öğrendim ki ablası vefat etmiş. Sadece ablası varmış yanında. O da gidince kimsesiz kalmış ve birkaç gün ne yapacağını bilemeyerek dükkanını açmamış. Duyunca daha tanışamadığımız çocuğa çok üzüldüm. Konduramadım yalnızlığı, gülen yüzüne. Zaten ablasının vefatından bir süre sonra yine kedilerle ilgilenmek için geldiğinde yüzü gülmüyordu artık eskisi gibi. Yorgun gözüküyordu. Yalnızlık onu yormuş olmalıydı. Kedilere eskiden umutla parlayan gözleriyle bir şeyler anlatırken şimdi sadece umut parıltılarını yerini şeffaf çiçeklere bırakmış gözleriyle, ağlayarak bir şeyler anlatıyordu. Kediler de farkındaydı bir şeylerin yolunda olmadığını sanki. Onlarda da bir hüznü vardı. Eskisi gibi hareketli değillerdi onlar da. Üzülüyordum çiçekçi çocuğa. Konuşmak istiyordum onunla. Yalnız bırakmak istemiyordum onu. Ama pek de cesaret edemiyordum gitmeye yanına. Kimseyle pek alakası yoktu. Çoğunlukla yalnız takılıyordu. Durup dururken gitmek ayıbıma gidiyordu, çekiniyordum. Elime son boncuğu da alıp ipime geçirdim. O sırada bir kedinin selamlamaya benzeyen miyavlamasını duydum. Gelmişti. Nihayet günlerdir beklediğim çiçekçi çocuk gelmişti. Elinde de bir tane poşet vardı. Kediler için getirmiş olmalıydı. Yavaşça kedilere doğru yaklaşıp yanlarına oturdu ve poşeti rahat yiyebilmeleri için iyice açtı. Kediler iştahla getirdiklerini yerken o da sırtı bana doğru dönük bir şekilde oturmuş karşıya bakıyordu. Durgun gözüküyordu. Hava bulutlu bile olsa her daim güneşe meydan okumak istercesine umutlarını doladığı saçları eskisi kadar parlak gözüküyordu bugün. Bir şeye mi canı sıkındı? Keyfi mi yoktu? Hasta mıydı yoksa? Elimdeki yeni dizdiğim bilezikten güç almak istercesine siktim ve korkuyla onu izlemeye devam ettim. Bir anda bir hıçkırık sesi yankılandı sokakta. Ve bir tanesi daha onu ta-

kip ediyor. Diğer günlerde de olduğu gibi yine ağlıyordu. Bir süre boş sokakta ardi arkası kesilmeyen acı hıçkırıkları yankılandı. Ardından gelirken yanında görmediğim çiçekleri çıkardı poşetinden ve onlardan taç yapmaya başladı diğer günler yaptığı gibi. İlk başta o taçları yapıp kime verdiğini çok merak ediyordum. Sonra öğrendim ki ablasına yapıyordu. Bu kadar ince ruhlu oluşu etkiliyordu beni, her onu güzelim papatyalardan taç yaparken gördüğümde. Zarif elleriyle, sanki çiçeğin canını yakmak istemiyormuş gibi narin ve yavaşça yapıyordu tacı. Bir gün benim de çiçekten bir tacım olabilir miydi? Rica etsem bana da özenle o güzel kokulu çiçeklerden bir taç yapar mıydı? Tacı yaptıktan sonra çoktan yiyeceklerini yemiş kedileri özenle okşadıktan sonra kararmak üzere olan havayla birlikte ayağa kalkıyor ve kedilere el sallayarak sokağın başına doğru ilerleyip gözden kayboluyor, beni orada öylece bırakıyor arkasından hayranlıkla ona bakarken. Bugün onu nihayet görebilmiştim. Göremediğim zaman özlüyordum, yokluğunu çok hissediyordum, gününe güzel başlayamıyordum. Elimdeki bileziği yavaşça masaya bırakıyorum. Umarım artık daha sık gelirdi kedilerle ilgilenmeye diye geçiriyorum içimden.

Böyle böyle günler birbirini kovaladı çiçekçi çocuk artık eskisi gibi her gün geliyor, kedileri besliyor tacını yapıp gidiyordu. Onu izlemek artık sanki mümkünmüş gibi daha da hoşuma gidiyordu. Her bir hareketini ezberlemeye başlamıştım. Aklımda uzun zamandır olduğu gibi yine çiçekçi çocuk vardı özenle paketlediğim paketlere bakarken. Bugün istek takıların teslimat günüydü. Çiçekçi çocuğun dükkanının önünden geçecektim. Heyecanlı olmama engel olamıyordum bu yüzden. Üzerime beyaz üzerini sarı küçük papatyaların süslediği dizime kadar olan elbisemi giyiyorum dizginlemeyi henüz başaramadığım heyecanımla. Ve elime paketlerimi alıp dışarı çıkıyorum. Gitmeden önce tek ortak noktamız olarak kabul ettiğim kedileri sevmeyi de ihmal etmemiştim. Elimdeki paketleri bisikletimin sepetine özenle yerleştirip kasabanın çarşısına doğru sürmeye başlıyorum. Yol boyunca gördüğüm tanıdıklara selam verdikten sonra çarşıya giriyorum ve uygun gördüğüm bir yere bisikletimi bırakıp paketleri elime alıyorum ve sipariş veren müşterilere teslim ediyorum çiçekçi çocuğu beklerken yaptığım takıları. Ardından cesaretimi toplayıp sonunda açık olan çiçekçi dükkanına giriyorum. İlk defa girdiğim dükkanı incelemeye başlıyorum hızlı hızlı atan kalbimle. Küçük, her yanı sarı renklerle süslenmiş samimi bir dükkan karşı-

lıyor beni, içerisi birbirinden güzel çiçeklere ev sahipliği yapıyordu. Birbirinden güzel kokan çiçeklerin hiçbirinin kokusu bir diğerine karışmıyor, içerisi mis gibi bahar kokuyordu. Bu dükkan mayısın hayat bulmuş hali gibiydi. Ya da belki de hayran kaldığım bu güzel koku, çiçekçi çocuğun çiçek gibi kokan ruhundan geliyordu...Çocuk oturmuş büyük bir dikkatle kitap okuyordu. Beni fark etmemiş gibi duruyordu her haliyle. Keşke ne okuduğunu görebiliyor olsaydım. O zaman o kitaptan ben de alıp okurdum ve böylece kediler dışında bir ortak noktamız daha olmuş olurdu. Aynı satırlara göz gezdirerek aynı dünyalara açmış olurduk ruhumuzu.

“Selam.” dedim çekingen bir şekilde. Çocuk dikkatini vermiş olduğu kitaptan bakışlarını kaldırıp bana çeviriyor. Gözleri kahverenginin en koyu tonu olmasına rağmen hayatımda gördüğüm en güzel gözler olduğuna yemin edebilirdim. Belki de bakışlarından dolayı böylesine güzel bakıyordu. Beni fark edince panikle kaldığı sayfanın kenarını kıvrıp kapattı ve oturduğu sandalyeden ayağa kalktı.

“Kusura bakmayın, dalmışım. Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?” etrafta gezdiriyorum gözlerimi. Ve gözüme çarpan ilk çiçekle konuşuyorum tekrardan.

“Ben lavanta almak istiyorum.” deyiverdim bir anda. Aslında öyle bir planım yoktu. Bir çiçek nasıl yetiştirilir en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama o an çocuğun parlayan saçları kadar güzel parlayan lavantalar dikkatimi çekmişti.

“Daha önce lavanta baktınız mı?” diye soruyor, ben büyülenmiş bir şekilde çiçekçi çocukla özdeşleştirdiğim mor lavantaları izlerken.

“Hayır, bakmadım.”

“Lavantalar, güneşi severler. Ama soğuklarda rüzgar almayan bir yerde tutman lazım, soğuğu sevmezler. Toprağı nemliyse sulamana gerek yok ama kuruyrsa yapraklarına doğru sulaman gerekir.” diye sıraladı yapmam gerekenleri. Umarım tüm söylediklerini aklımda tutmayı başarırdım. Kendimi kulağıma dünyanın en güzel tınısı gibi gelen sesine öylesine kaptırmıştım ki ne anlattığına çok odaklanamamıştım ama başımı anladığımı belirtmek istercesine aşağı yukarı sallıyorum. Bunun üzerine arka tarafa doğru ilerliyor ve kısa bir süre sonra elinde mor çiçekli lavantanın olduğu bir saksıyla geri dönüyor, saksıyı bana uzattıktan sonra nihayet ücretini sormak aklıma

geliyor elinden saksıyı özenle alırken.

“Hediyem olsun.” Diyor onu kitap okurken gördüğüm sandalyesine otururken. Bu sefer beni okumak ister gibi bakıyor ya da ben böyle olmasını umuyorum.

“Olur mu öyle şey, vereyim ne kadarsa.”

“Hayır, hediyem olsun. İlk kez lavanta bakacakmışsın hayırlı olsun. Bende lavantaların yeri çok ayırıdır.” cümlesinin sonuna doğru gülümsemişti. O an umutlarını yalnızca saçlarına dolamadığını gülüşüne de özenle yerleştirmiş olduğunu fark ediyorum. O an gözlerindeki yıldızların parlamaya simli gülüşüne eşlik ettiğini görüyorum çiçek kokusunun yanında. Ardından hayran kaldığım taçları yaptığı zarif ama bir o kadar da kemikli elini havaya kaldırıp yavaşça sallıyor bana doğru.

“Başka bir çiçek istersen yine beklerim.” diyor. Bir şeyler dediğini duyuyorum o an ama ne dediğini idrak edemiyorum o yıldızları her defasında yeni bir yörüngeye sokan gülüşünü gördükten sonra. Bu kadar güzel gülen gözlerle her gün süzülen şeffaf çiçekler hiç yakışmıyor diye düşünmeme engel olamıyorum. Bu gözlerle kesinlikle yıldızların süslediği çiçeklerin umutla dans ettiği gülüşler yakışıyordu. Başımın altına onaylıyorum onu elimde sıkı sıkı tuttuğum lavanta saksısıyla. Bu çiçeğe ne olursa olun gözüm gibi bakmalıydım. Bir zarar gelmesine izin veremezdim. Onun için lavantalar çok kıymetliyse eğer daha da özenli olmam gerekirdi yeni ortak noktamıza karşı. Dükkandan çıkıp hızlı adımlarla bisikletime ilerliyorum. Ve sanki camdan yapılmış, her an kırılmaya müsait bir şeymiş gibi özenle yerleştiriyorum lavanta saksısını bisikletimin selesine ve eve doğru sürmeye başlıyorum. O gün çiçekçi çocuğun dükkanına son gidişim olmamıştı. O günden sonra sık sık uğrar olmuştum çiçekçi çocuğun dükkanına. İlk başlarda sadece lavantamı bahane ederken son zamanlarda öylesine uğramaya başlamıştım. Her seferinde ne anlıyorsam büyük bir dikkatle dinliyordum ve dikkatlice cevaplıyordum sorularımı. Her gün biraz daha hayran kalıyordum ruhu çiçek kokan çocuğa. Artık adını öğrenmem gerekiyordu. Başlarda sohbetimiz kısa kısa konuşmalardan oluşurken artık biraz daha uzun konuşur olmuştuk ve bana kalırsa artık adını sormamın bir mahsuru yoktu. Yine dükkanına gelmiş, onun özenle çiçekleri sulayışını izlerken de konuşmaya başlamıştım.

“Adını öğrenebilir miyim? Ben İdil.” dedim bir anda. Çocuk elin-

deki sarı renkli çiçek sulama kabıyla menekşeleri sularken bana doğru döndü gülümseyerek.

“Ben de Deniz, tanıştığımızı memnun oldum.” ardından tekrar papatyaları sulamaya geri döndü. İsmi Deniz’di ama ruhunda ma-viyle birlikte tüm renkleri barındırıyor, karanlık olsa bile gökkuşağı kadar güzel bir şekilde parlıyordu beraberinde getirdiği çiçek koku-suyla ve güneşe meydan okumak istercesine ışıltılı parlayan umut-larını doladığı saçlarıyla birlikte.

“Ayıp olmazsa sana bir şey verebilir miyim?” diye soruyorum ce-bimden onu izlerken dizdiğim beyaz boncuklardan oluşan bileziği çıkartıp ona doğru uzatırken. Başta şaşırırsa da sonrasında gülümse-yerek uzattığım bileziği alıyor ve hızlıca bileğine geçiriyor gülümse-mesini yüzünden bir an bile eksiltmeyerek.

“Sen mi yaptın?” diye soruyor hayretle. Başımla onaylıyorum so-rusunu. “Çok güzelmiş, teşekkür ederim.” diyor hayranlıkla bileğin-deki bileziğe bakarken. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatıyor. Ve sonrasında az önce suladığı papatya saksılarından birini alıp bana uzatıyor.

“Bu da benim hediyem olsun.” gülümsüyordu bunu söylerken. İster istemez kalbimin hızlanmasına engel olamamıştım elinden, uzattığı papatyaları alırken. Hayranlıkla papatyalara bakarken te-şekkür ettiğimi belirten birkaç cümle sıralamıştım. Ve sonrasında o papatyaları evin başköşesine yerleştirmiştim. Ne olsa ona anlat-maya başlamıştım. Cevap vermiyor olsa bile cevap veriyormuş gibi davranıyor, papatyalarım sanki ruhu çiçek kokan çocuktan bir par-çaymış gibi davranıyordum. Bir gidişimde çiçekleri nasıl sevdiğini sormuştum çiçekçi çocuğa. O da bana ablasının çok güzel bir bah-çesi olduğunu ve orada büyüdüğü için ister istemez çiçeklere hay-ran olduğunu söylemişti. Beni de oraya götürüp götürmeyeceğini sormuştum bunun üzerine. Çiçekçi çocuğu etkileyen bahçeyi kesin-likle görmem gerekirdi. Kibarca reddetti bu umutlarımın yeşertmiş olduğu heyecanıyla sorduğum soruyu. Başta bozulmuştum reddet-tiği için ama belli etmemeye çalıştım. Orasının özel bir yer olduğunu daha önce kimseyi oraya götürmediğini söyledi bana gülümseyerek. Yine yapıyordu işte. Gülümsüyordu. O gülümserken ne anlattığına dikkatimi veremediğimi fark etmiyor muydu? Sonra kedileri neden sevdiğini soruyorum merakla. Başta şaşırıyor bunu nasıl bildiğim için. Sonra toparlıyor ve anlatıyor. Annesi kedileri çok severmiş ama

kediler her daim ablasının çiçek bahçesine zarar verdiği için evde kedi besleyemiyorlarmış. Lakin bu durum annesinin, çiçekçi çocuğa kedilere sevdirmesine engel olamamış, kedilere karşı olan hayranlığını ince ruhlu çocuğa da aktarmış. Hayran kalıyorum anlattıklarına. Keşke daha önce tanımış olsaydım onu diye düşünmeden edemiyorum o an. Ailesi sağ iken tanışmış olsaydık eğer ben de ailesiyle vakit geçirme imkanı bulabilirdim belki.

Şimdi de beyaz üzerine pembe minik çiçeklerin bulunduğu bir elbise giyip çıkıyorum evden çiçekçi çocuğa gitmek için. Bugün sebezsiz daha bir heyecanlı hissediyorum. Hızlı adımlarla varıyorum dükkanın olduğu çarşıya. Hemen gidiyorum dükkana. Yine orada oturmuş kitabını okuyor çiçekçi çocuk, selam veriyorum yine her seferinde olduğu gibi. Gülümseyerek karşılık veriyor bana. Ama bu sefer biraz farklı bir şeyler var. Sanki heyecanlı biraz.

"Seni bir yere götürmek istiyorum." diyor bana utanarak. Onaylıyorum onu. Çıkıyoruz dükkandan ve arka tarafa doğru ilerlemeye başlıyoruz. Kısa bir yürüyüşün ardından bir eve geliyoruz ve beni evin arka tarafına doğru götürmeye devam ediyor. İlk başta anlam veremiyorum neden buraya geldiğimize. Ama sonra birbirinden güzel rengarenk çiçeklerin olduğu, keleklerin birbiriyle zariflik yarışına girmiş gibi havada narince süzüldüğü çok güzel bir bahçeye geliyoruz.

"Burası ablamın bahçesi." diyor bana gülümseyerek. O an cevap veremiyorum ona heyecanımdan. Sonra papatyalara doğru usulca ilerliyor ve birkaç papatyayı koparıyor. Ne yapıyorsun, neden koparıyorsun diyemeden her zaman bana da yapmasını istediğim taçlardan birini yaptığını görüyorum her daim zarif olduğunu düşündüğüm elleriyle. Büyülenmiş gibi izliyorum onun her hareketini. Tacı yaptıktan sonra onu yavaşça başıma yerleştiriyor.

"Gelmek istediğini söylemiştin. Ben de artık seni getirmeye karar verdim." diyor gülümseyerek. Bu cümleden artık onun için özel biri olduğunu çıkarmamın bir mahsuru olur mu? Ben de gülümsüyorum sonunda üzerimdeki tutukluğu atarak başımda gururla taşıdığım papatyaların oluşturduğu ruhu çiçek kokan çocuğun bana yapmış olduğu taçla. Sonra lavantalara doğru ilerliyor, ben de takip ediyorum onu.

"Artık ne zaman istersen gelebilirsin." diyor lavantalara bakarken. Yüzümden asla silinmeyen gülümsemem daha da genişliyor.

“Sen de daha sık gel kedilerle oynamaya.” diyorum. Gözleri kocaman açılıyor, bunun üzerine gülümsemem sesli bir kahkahaya dönüşüyor lavantalara bakarken. Ve artık oraya daha sık uğrar oluyorum çiçekçi çocukla birlikte. Mayıs yerini yeni aylara bıraksa bile hiç solmayan çiçekleri izlemeye daha sık geliyorum ruhu çiçek kokan çocukla. O da artık daha sık gelir oluyor kedilerle oynamaya. Onun her zaman ilgilendiği, o olmadığı zamanlarda da benim ilgilendiğim kediye “Mayıs” adını veriyoruz sonrasında. Ve Mayıs’a benim boncuklarımla, ruhu çiçek kokan çocuğun çiçeklerinden oluşan çok güzel bir tasma yapıp takıyoruz gülümserken. Mayıs, mutlu oluyor tasmaşını görünce. Biz zaten hep mutluyduk...

5.

GÜNBATIMI SEVGİSİZLİĞİ

Fatime Abıthacı

İstanbul - Şehit Haki Aras Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yatağımın kenarına ilişmiş, yurt pencereinden biraz ötede kırlarda otlamakta olan minik inekleri seyretmekteydim. Daha önce hiç İstanbul'un bu köy sıcağını hissettiren tarafını görmemiştim. Bu manzara, görebilen için ne büyük güzellikler barındırmaktaydı içinde... Sanki on yıldır ziyaret etmediğim annemin evinin girişindeki merdivenlerde oturmuş oyun oynamak için Mahinur'un ev işini bitirmesini bekliyordum. Allah'ım, bu ismi ağzıma almalı ne kadar uzun zaman olmuştu. Bir anda yüzümdeki tüm kanın çekildiğini, kirpiklerimin arasına yaşların dolmaya başladığını hissettim. Hemen koşup dolabımın üstüne kaldırdığım üstü toz kaplanmış valizimi indirdim. Vatanımdan bana yadigar bir çuval hüznü sırtıma almadan önce valizimin arka cebine koyduğum üzerinde kocaman harflerle 'ANILAR GÜNLÜĞÜ' yazan defterimi titrek ellerimin arasına aldım. Alelacele çıkarttığımdan mıdır yoksa beni mahveden o pişmanlığı tekrar yaşatmak için midir bilmem, sayfaların arasından bir fotoğraf süzüldü yere doğru. Ve evet, karşısında aciz ve suçlu olduğum yıllar önceki arkadaşımın, adını dahi söylemeyi hak etmediğim kişinin, Mahinur'un resmiydi bu... Neden! Neden şimdi aklıma geldin(Mahinur özür dilerim),neden hatıralarıma konuk oluyorsun canımı yakmaya ne hakkın var!... Gözyaşlarımı kirpiklerimin arasında tutamayacak kadar güçsüzleşmişim o an, o kadar kopmuşum ki mevcudiyetten, oda arkadaşımın kapıdan içeriye

girdiğini: “Banu, neyin var ne oldu kötü bir haber mi aldın?” diye telaşla soru sorduğunu o yanıma yaklaşıp kadar fark etmedim. “Son cümleyi biraz sonra olacaktaklardan haberdar söylemişti sanki oda arkadaşım, zira yatağımın üstünde titreşmekte olan telefonu açarak ömrüm boyunca alabileceğim en kötü haberi duymak üzereydim”... Hıçkırıklarımı az da olsa dindirip biraz sakinleştikten sonra telefonu elime aldım. Arayan annemdi, elimde onun fotoğrafı telefonu açtım. Annem biraz gergin biraz üzgün bir sesle hal hatır sorduktan sonra cansız sözlerine devam etti “kızım belki hatırlamıyordur uzun zaman oldu ama Latife kuzeninin kızı Mahinur.. şey...dün gece hastalıktan vefat etmiş, kurtaramamışlar maalesef.”

-.....

-Kızım iyi misin? Sesin gelmiyor

- İyiyim anne çok hatırlıyorum Mahinur’u ama çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin... Ben sizi sonra ararım anne. Sizi seviyorum.

Genişçe kederli bir alını, onu güldürdüğüm zamanlar bir tek benim gördüğüm çukur gamzeleri, simsiyah gümrah fakat kısa kıvrık saçları, az su içmekten kurumuş ince dudakları, kızdığında büyüyen kahverengi gözleri vardı Mahinur’un. Her gün aynı pembe baskısız tişörtü ve siyah eskimiş taytı giyer sabah 5’te kalkıp avluyu süpürür, koyunları otlatmaya götürürdü. Evet onun hakkında her detayı mih gibi aklımda tutmama rağmen neden yalan söylemişim? Arkadaşlığımızı da söylediğim yalan yüzünden kaybetmemiş miydim zaten? Artık nedense ağlamıyordum gözyaşlarımı kalbime akıtıyordum, oda arkadaşım da görünüşte biraz sakinleştiğimi görünce tekrar ders çalışmaya gitti bense yatağıma oturup anılar günlüğümü buz kesmiş parmaklarım arasında karıştırmaya son bir kez daha okumaya başladım:

17 Temmuz 2010

Özbekistan’ın şehirden uzak küçük bir köyündeydi anneannemin evi. Diğer komşu evlere binaen çok daha büyüktü ve oldukça geniş bir bahçesi vardı. Dış kapıdan içeri girildiğinde göze ilk kapının yanındaki avlu çarpardı. Ana annem evinde oturmaktan sıkıldığı zamanlar buraya gelir eylül ayında meyvesini verecek olan üzüm bağlarını seyredirdi. Anneannemin evinin yanında dayımın evi de bulunurdu. Ararlarında en fazla 5 metre mesafe olan bu iki komşu ev, aynı bahçeyi paylaşıp da aynı huzurda birleşemiyordu bir türlü.

Hafızamın acı dolu köşelerine kazınmış bu iki evin fertlerinin başrolde olduğu birçok anı vardı, zihnimde. Dayım evinde karısı, gelini, iki oğlu ve iki kızıyla beraber yaşardı. İki kızının da çocukları vardı fakat ikisinin de eşleri yoktu yanlarında. En büyük kızı olan Latife kuzenim kocasından boşanmıştı ve uzun süredir üç çocuğu ile babasının evinde yaşıyordu. Ortanca kuzenim ise doktorların yanlış muayenesi sonucu küçük kızını doğururken yürüme kabiliyetini kaybetmişti ve tekrar yürüyebilmesi için ameliyat olması gerekiyordu. Ameliyat için de paraya ihtiyacı vardı. Kocası da bu parayı temin etmek amacıyla Rusya'ya çalışmaya gitmişti. Kocası gittiğinden beri iki çocuğuyla beraber ailesinin evinde kalıyordu kuzenim. Dayım alkol bağımlısıydı ve hiçbir zaman tam anlamıyla ne çocuklarına baba ne de torunlarına dede olabilmişti. Çoğu günler eve gelmezdi bile. Çok esrarengiz bir kadın olan yengem ise günlerini çoğunlukla arka bahçede ekmek yapıp tandırda pişirmekle geçirirdi, ya da geliniyle ineklere bakar onların sütünü hem ekmeğine katar hem de litrelik kavanozlara koyup satardı. Evin geçimini böyle sağlıyordu. Fakat sanki hayatı bu iki işten ibaretmiş gibi bu saatler dışında ne biriyle konuşur ne de başka bir işle meşgul olurdu. Yengemle daha önce hiç konuşma fırsatım olmadığı için onun hakkında gözlemlediklerim dışında bir şey bilmezdim. Lakin bir başına ne zorluklarla yüzleşmek zorunda kaldığı erken ağarmış saçlarından, daha gençken yüzünde belirmeye başlamış çizgilerden okunurdu. Öbür yandan annem de, hakkında çok şey merak ettiğim çilekeş yengemden olabildiğince uzak durmamı isterdi nedense. Bu kalabalık fakat kendi içinde kopuk adeta ayrı dünyaların insanları olan aileden tek samimi olduğum ve konuştuğum kişi Latife yengemin en büyük kızı Mahinur'du. Mahinur benimle aynı yaştaydı ve onunla çok iyi anlaşırdım. Özbekistan, yazın kavurucu sıcağıyla nam saldığı için her görüşümde teni hafif yanık ve kararmış olurdu Mahinur'un. Onu gülümsetmek amacıyla ona Çikolata Kız lakabını takmıştım. Ona ne zaman bu şekilde hitap etsem sıcacık mesut bir gülümseme belirirdi yüzünde. Bir keresinde bana "Böyle iltifat etmen çok hoş Banu, en son, ki bu yıllar önceydi, babamın ağzından kalbimi neşeyle dolduran sözler duymuştum" demişti de sonra yanaklarından berrak yaşlar süzölmeye başlamıştı. Kimi anlar, böyle mazinin ızdıraplı kollarında gezinirdi de benim, evin, oturduğumuz salıncağın hatta içinde bulunduğumuz şu koca dünyanın dahi varlığını unutturur, bir zamanlar mutlu olduğu çocukluğuna sığındırırdı. Bu vakitler ona sımsıkı sarılır ben buradayım, aramıza mesafeler girse de seni asla bırakmayacağım, seni

böyle kollarımın arasına alıp upuzak diyarlara götüreceğim derdim. O gün birbirimize söz verdik, bir gün çok paramız olunca ilk iş herkesi ve her şeyi geride bırakıp yalnızca mutluluğun olduğu bir yere gideceğimize. Öyle bir yer var mı bilmiyorum ama Mahinur için orayı bulmak adına bu uğurda her şeyimi feda edebilirim.

Çünkü Mahinur küçük yaşta belki de bir çocuğun yaşayabileceği en büyük travmayı tecrübe etmişti. Aile bütünlüğünün bozulması beraberinde şu anda yokluğunu en çok hissettiği saadetini de götürmüştü. Babası öfke kontrol bozukluğu yaşayan bir adamdı ve bunun cefasını en çok annesi çekmişti. Görünüşte sert fakat aslında oldukça hassas bir kadın olan Latife kuzenim ise kendisine mutluluktan çok işkence getiren bu evliliği bitirmekle en doğru kararı verdiğini düşünmüştü. Bu süreçte ettikleri kavgalardan en çok etkilenen ise hiç şüphe yok ki çocuklarıydı, fakat onların akıllarına birbirlerine duydukları nefretin yakıcı korlarının evlatlarına sıçrayıp onları ne derecede paramparça edebileceği gelmemişi hiç. Elbette ki bu tartışmaların en çok tesir ettiği kişi Mahinurdu. Lakin üzüntüsünü o hep yaralı kalbine gömerdi. Yeni bir kavganın patlak verdiği zamanlar ise kardeşlerini odaya götürür, onların zihinlerini, bir çocuğun asıl ilgilenmesi gereken şeyler olan oyunlarla meşgul ederdi. Bu yüzden Mahinur'un kardeşleri için hem abla hem de anne olması gerekmişti. Çünkü Latife kuzenim bir zamanlar gelin olarak gittiği evinden parmağı boş bir halde ayrılırken yüzükle beraber annelik vasfını da geride bırakmıştı sanki...

20 Temmuz 2010

İşte yine 5 uzun senenin ardından ben de, bir zamanlar annemin çocukluğunun geçtiği eve adımımı atmaktaydım. Annem her sene, nur yüzlü fakat yılların çilesiyle yüzü bir yaprak gibi sararıp solmuş anneannemi ziyaret ederdi. 5 sene evvel birtakım sebeplerden ötürü taşınmıştık Türkiye'ye. Fakat anne, aile özellikle de vatan sevgisi; kilometreleri çiğnedikçe, aranızda aşılabilir mesafeler girdikçe daha da artan, yüreğinizi hasretiyle alev alev yakan bir bağıdır. Ne su gibi geçen yıllar ne de ardı arkası kesilmeyen yollar o güçlü bağı koparabilir.

-Mahinuuuur. Sesim dalga dalga kavisler çizerek koca evde yankılanmıştı.

-Banuu, geldin mi canım arkadaşım? Bunca senenin ardından o güzel yüzünü görmek ne hoş.

Mahinur, 5 sene evvel o hüzünlü hatıralarına gömülüp ağlarken kollarımı boynuna doladığım küçük kızdı sanki hâlâ. Yıllar ondan çok şey alıp götürse de bakışlarını değiştirmemişti. Ah o yorgun ceylan bakışları yok muydu, ne zaman baksam içindeki saklı acıya saplanırdı gözlerim...O gün akşama kadar uzun uzun sohbet ettik Mahinur'la. Ne de özlemişim onu! Sonuçta anlatılacak 5 yıl vardı, bu öyle birkaç saate sığacak sohbetlerden değildi ki...

18 Ağustos 2010

Yaklaşık 1 ay anneannemin evinde kalmamıza rağmen yine de Mahinur'la çok fazla vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum. Annem karşı evdekilerle konuşmama müsaade etmezdi pek. Tabii kendince haklı sebepleri de vardı. Bana bu zannı veren fikre sebep, annemin karşı evdekilerle ilişkisini uzun zaman önce kesmiş olmasıydı. Kaldığımız süre boyunca her gün birbirimizi görsek de bir kez bile aynı sofraya etrafında oturup yemek yemedik. Ne yazık ki karşı evin sofrasında yemek gördüğüm günler sayılıydı zaten. Her akşam bizim soframız hazırken onların herhangi bir yemek hazırlığına dahi girişmemiş olduğunu görmek beni derinden üzerdi. En çok da Mahinur ve kardeşlerinin hali vicdanımı sızlatırdı. Bazen onun sadece bir parça ekmele gününü geçirmesi içimi kan ağlatırdı. Bu zamanlar annesine o kadar hayret ederdim ki çocuğu açken nasıl rahat uyuyabiliyor diye. Klasik bir anne lafı olan "Yemedim yedirdim" cümlesi hiç bu kadar önemini yitirmemişti gözümde. Ya ben şu 5 metre ötemizdeki evin bireyi olsaydım bunca zorluğa katlanabilir miydim acaba? Peki benimle aynı yaşta olan, aynı kan bağıını taşıyan Mahinur nasıl dayanabiliyordu! Kendi kendime vicdan muhasebesi yaptığım bu anlar sonucu bazen markete gittiğimde Mahinur için çikolata alır gizlice ona verirdim. Fakat bu benim için epey zordu çünkü ablam genelde yolunu gözlerdi ve bir defasında beni verirken yakalamıştı. O gün yarım saat azar işitmiştim, ben de dayanamayıp "Komşusu açken tok yatan bizden değildir" hadisini bana sen öğretmedin mi abla? Şimdi neden adın gibi bildiğin ve nasihat ettiğin bu hadisi uygulamada bu kadar pervasız olabiliyorsun. Bizden tek farkı 5 metre ötemizde kayıtsız ve umursamaz bir ailenin çocukları olarak doğmuş Mahinur ve kardeşlerini biz de diğer herkes gibi görmezden gelirsek yarın öbür gün hırsızlık ya da Allah korusun daha kötü bir işe bulaşırlarsa bunun hesabını verebilecek misin?" demiştim. Bu söylediklerim onu çok etkilemiş olacak ki o akşam artan yemeğimizi bir tabağa koyup Mahinur'a götürmemi söyledi ben de yanağına kocaman bir öpücük

kondurarak seve seve ablacım dedim...

29 Ocak 2020

Bundan sonraki sayfaların boş olduğunu görünce ızdırıp dolu bir gülümseme büyüdü yanaklarımda, defteri kaybetseydim eğer onu bulan kişi dostluğumuzun hazin sonunu bilmeyecek belki de güçlü dost bağımızı imrenecekti ama hayır daha fazla yalan yok. Her şeyi olduğu gibi yazmalı, rahatça nefes almamı engelleyen ve bir nefesi eksilten bu yalanla süslenmiş gerçeği anlatmalıyım.

Bilmiyoruz anıların değerini anılara dönüşene dek sabah kitap okurken altını çizdiğim bu cümle dudaklarımdan dökülürdü bir an. Sadece hoşuma gittiği için altını çizdiğim bu söz tüm bu yaşadıklarımı düşününce ne kadar da anlamlı hale geliyordu...

Geçmişine dönüp bakan her yetişkinin dediği gibi “O zamanlar ne kadar da masum ve habersizdik her şeyden” diyebilmeyi ne de çok isterdim. Fakat her şeyin bilincindeydim ve bu farkındalık saatlerce gözyaşı akıtmamın yegâne sebebiydi. Çünkü yarı neşeli yarı hüzünlü geçirdiğimiz vakitlerin, 5 yılın ardından en son bir araya gelen ‘sarsılmaz’ dostluğumuzun çöküşünü hazırlayan, mahzun sonunu getiren tek şey vardı, tek bir şey olabilirdi ki o da bana acı ve asla geriye alamayacağım pişmanlıktan başka bir şey getirmeyen “İhanetti”. En kötüsü de bu günahı kendi ellerimle işlemiş olmamdı. Şimdi 20 yaşımıdaydım, aradan geçen 10 yıl ne de çabuk maziye karışıp gitmişti oysaki. Fakat bu on yıl kendimle barışacak kadar uzun değildi. Hâlâ kendime o gün ağzımdan “Mahinur yaptı” cümlesi dökülürkenki kadar kızgın, onun bana yalvararak doğrultmuş olduğu gözlerine bakamayacak kadar utanıyorum kendimden. Gözlerim gayriihtiyari elimde sımsıkı tutmaktan buruşmuş olan fotoğrafa kaydı. Ona duyduğum merhamete bulanmış sevgi bir gram eksilmemişti. Nedense o korkunç gün ya da onu unutmak istediğim hiçbir gün bahar çiçeğini andıran bu resmini çöpe atamamıştım. Üzerinde mavi kareli, ince kumaştan elbise ve pantolonlu zarif bir kıyafet vardı. Bu resmi bana gösterip halamın düğünü vesilesiyle giydiğim bu elbiseyi annem çıkartmak için adeta yırtmak zorunda kalmıştı, demişti. O gün bunu dediğinde komiğime gidip gülmüştüm keşke bu ahmaklığı yapmasaydım sonrasında çok utandım, dolabı envai renk elbiseyle dolu olan ben, Mahinur’un düğündeyken duyduğu sevinci çok farklı yorumlamış anlayamamıştım. Pişmanlığımı dışa vurunca birden bana, “fotoğrafı sana hediye ediyorum” demişti...

Yere sabitlediğim gözlerimi şaşkınlıkla ona doğrulttum, “Ne..neden ki, yok olur mu canım bu fotoğraf seni neşelendiren ben yokken acılarını unutturacak, gözyaşlarını dindirecek tek resmin. Bunu bana veremezsin başka fotoğrafın da yok hem...”

-Ah Banu’m, beni en dipsiz kuyulardan bile karanlık vakitlerimde, güneşten bile parlak gülüşünle hayatımı aydınlatan arkadaşım, sen başıma gelen en güzel nimetsin. Sığınağım dediğim tatlı sözlerin ve çelimsiz vücuduma doladığın sıcacık kollarının yanında bu kağıt parçası bana nasıl neşe verebilir ki? Ben artık üzgün olmak istemiyorum, ben hayatımı iyisiyle kötüsüyle zor da olsa kabul ettim. O yüzden beni o eski mutsuzluğa mahkum eden halkanın son yıpranmış zinciri olan bu fotoğraftan kurtulmam gerektiği kanısındayım. Bu sözleri söyledikten sonra biraz duraksadı, sözlerine devam etme gücünü, okumaya çalıştığı yüzümde ararken orada kalbini mutmain eden bir ifade görmüş olacak ki hayatım boyunca bir gün işitmeyi umduğum sözlerine devam etti, “Fakat ne kadar denesem de bu resmi eski hayatımdan farksız çöp kutusuna atamadım. Ne gariptir ki, benim bu fotoğrafa karşı içimde bir yerlerde duyduğum merhamet; beni büyütmesi,değer vermesi.. sevmesi gereken ailemin kalbinde azıcık da olsa tecelli etseydi.. o zaman,...” durdu, boğazına bir yumrunun oturduğunu hissettim, bu yumrunun kaynağı ise hiç şüphe yok ki sevgisizlikti. Biraz daha sözlerine devam etse gözyaşlarının hiç durmayacağından korktum o yüzden fotoğrafı hemen çok çalışmaktan nasırlaşmış ürkek elinden alıp “Tamam, resmi yanımda götürüleceğim, ama artık hüznün ve hayal kırıklığının kapımızı çalmayaacağı yeni hayatımız için bol kahkahalı anı biriktirme zamanı” dedim. İster istemez ikimizde gülümsedik. O gün annem akşam yemeğine çağırana kadar oturup meleşen koyunların yanında hiç konuşmadan sadece tebessüm ederek gün batımını izlediğimizi anımsıyorum. Çilesiyle, sevinciyle anlatmak istediğimiz her şey, bütün bir yaşam saklıydı bu bir çift tebessümde. Bir ara Mahinur kulağıma, elimde tuttuğum fotoğrafın arkasında da silik harflerle yazan ve bugün bile yankısını duyduğum huzur dolu sesiyle şu sözü söyledi: “Her batan gün yeni günlere gebedir, yeni gün ise yeni umut demektir.”

- Banu, yemeğe iniyoruz, gelmek ister misin?

- Efendim, he yok siz inin, aç değilim...

Geçenlerde oda arkadaşım şu an memleketten hasret kaldığın biri yanında olsa ne demek isterdin, demişti. Ben de biraz şakacı bi-

raz umursamaz tavırla “Seni özledim derdim ne diyeyim ki?” deyip kestirip atmıştım. Mahinur’u arkasından bıçaklayıp da mutlu günlerimizi, mazinin kirli kollarında çürümeye mahkum ettiğim günden beri nedense arkadaş ilişkileri konusunda hep sorun yaşamaya başladım. Belki de hak ettiğim cezamı böyle çekiyordum. Ama şimdi tek dostum, sırf ablama laf etmesinler diye onun tertemiz mahremiyetini lekelediğim Çikolata Kız Mahinur başucumda oturuyor olsa, gözyaşı selimin beni yiyip bitirmesine aldırılmaz, beni bağışladığını duyana kadar özür dilemek, şu sözleri boğazım yırtılırcasına haykırarak isterdim:

BEN SENİ İHANET İÇİN, ALDATMAK İÇİN SEVMEDİM. SENİ BÜTÜN İHANETLERDEN, ADİLİKLERDEN KORUMAK İÇİN SEVDİM CANIM ARKADAŞIM.

Annemin “hastalıktan vefat etmiş kızım” lafı geldi aklıma. İrkildim, öldürücü düşlerimden sıyrılarak kendimi ıssız madde aleminde buldum. Az sonra duyduğum tek şey, bu cümle annemin dudaklarından dökülürken hissettiğim titreyen sesiydi. Hastalıktan mı? Ne hastalığı? Dedim kendi kendime biraz kızgın, biraz kırgın. Onun dıştan her türlü yaralara dayanıklı fakat içten hassas ve narin bir bedeni vardı. Acaba onu ölüme sürükleyen gerçekten hastalık mıydı yoksa insanların “aile terbiyesi görmemişti zaten, ondan da böyle bir ahlaksızlık beklenirdi” diyen bakışları, bir tas çorbayı çok gören güya “merhametli” kayıtsız yürekleri, onu sokakta görünce “çocuğuma kötü örnek olmasın” diyerek yönlerini değiştirme fikri doğuran hastalıklı zihniyetleri mi?

Mahinur isminin anlamını bilir miydi ki onlar?

Işık saçan Ay’dı o, fakat zaman geçtikçe manasını yitirdi, var olmayan karanlık tarafına odaklanan insanların hapsedici fikirlerinin esiri oldu o Ay. Gittikçe hayat dolu parlaklığı azaldı, o kör karanlık onu yutup yok etti. Geriye sadece cansız bir beden, o cansız bedene kenetli ruhsuz bir BEN kaldı.

6.

KAFKASYADA ÇOCUK OLMAK

Fatma Arıkan

Manisa - Akhisar Adnan Menderes Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hava karardı, akşam ezanı okundu sokak köpeklerinin uğultuları insanı dehşete düşürüyordu. Sanki dışarıda kıyamet kopuyor, yer yerinden oynuyor ama pencereden bakınca gözle görünen bir şey yoktu. Dışarıda sadece kar fırtınası var. Bu havada kimse yoktur ki dışarıda.

Babam dükkânı kapatıp gelecekti, sonra beraber akşam yemeği yiyecektik. Babam evden gideli dört saat olmuştu ama hâlâ gelmedi. Dilşad ağlayınca annem ona yemeğini yedirdi. Pencerenin önünde babamı beklerken annem, Dilşad'ı uyutup yanıma oturdu. Derin bir iç çekti, kocaman sarıldı bana. Tek bir kelime bile etmedik ikimiz de. Kapının "tak tak" diye kırılırcasına çaldığını duyunca annem beni kucaklayıp yatak odasına götürdü ve yatağın altına saklanıp o gele-ne kadar çıkmamam gerektiğini öğütleyip kapıyı üzerime kilitledi. Hiçbir şey anlamamıştım annem beni buraya neden kilitledi? Eğer bu bir saklambaç oyunuyorsa yanlış oynanıyordu. Annem beni bırakıp gitmiş miydi? Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Çok uzun geçen dakikaların ardından, annem kapıyı açtı. Tam ne olduğunu soracaktım ki annemin gözlerinin kızardığını ve babamın da yüzünün yaralı olduğunu gördüm. "size ne oldu, kavga mı ettiniz?" diye sordum. Annem hemen dizlerinin üzerine çöküp benimle aynı boya geldi. "Osman, olur mu hiç öyle şey oğlum. Babanın karda ayağı kaymış düşmüş, yüzü yara olmuş. Ben de ona üzıldüm." Babamın düşmesine çok

üzüldüm. Yollar kapandığı için sağlık ocağına gidememiş olmalı. Gerçi sabah ninem “kar yolları kapattığı için doktorlar gelememiş” demişti. Bizim köye doktorlar sadece pazartesi ve cuma günleri gelirler. Hep beraber sofraya oturup sessizce yemek yedik ve ardından yatıp uyuduk. Gece dışarıdan gelen seslere uyandım. Bir şeylerin kırılma ya da çarpma sesiydi. Kısa bir süre sonra insan sesleri de duyulmaya başladı. İnsanlar dışarıda kavga ediyorlardı sanırım. Bağırma ve ağlama sesleri geliyordu. Babam hemen dışarı çıktı annem de arkasından. Ben de çıkacakken annem “hemen yatağına dön, ve sakın dışarı çıkma!” diye bağırıp gitti.

Bir vakit sonra yan komşumuz Cemil ve ailesi bizim eve gelmişlerdi. Cemil’in annesi ve babası yaralıydı. Yoksa onlar da mı buzdan kaymıştı? Hayır! Çünkü onların kavga seslerini duydum. Bunu Cemil’e sorsam üzülmü müydü acaba? Herhalde üzgün, o da ağlıyordu zaten. Kavga seslerine uyanmış olmalı. Annem bizi yatak odasına götürdü, orada oyun oynamamızı söyledi. Cemil başta gelmek istemedi, ama annesi gitmesini söyleyince geldi. Odada hiçbir şey konuşmadan oturuyorduk. Cemil pencereden gözlerini ayırmıyordu “annen ve baban neden kavga etti?” Cemil kaşlarını çatıp bana döndü. “Ne zaman?” sorduğum soruya şaşırmişti. Ben de bana sorduğu soruya şaşırmıştım. Gecenin köründe ettikleri kavgayı nasıl unutabilir ki “demin dışarıda kavga ettiler ya” Cemil derin bir nefes alıp konuşmaya başladı “annem ve babam birbiriyle kavga etmedi” ne yani bu kavga bir aile boyundan daha mı büyüktü? “e kiminle kavga ettiler o zaman?” Cemil sinirle üzerime yürüdü “kötü adamlar evimize saldırdılar, üstelik bize saldırdılar, erzaklarımızı çaldılar, babam da engel olunca onu dövdüler. Annem gitti sonra onu da dövdüler. Köydeki sağlık ocağına da saldırmışlar. Hiçbir şey kalmamış. Jandarmayı arayamayalım diye bağlantıyı kesmişler. Yol da kapalı tabi, biliyorlar gidemeyeceğimizi.”

Cemil’in anlattıkları beni korkutuyordu. Bir savaş mı başlayacaktı, daha fazla insan mı kavga edecekti?

Gece zar zor bitti. Cemil ve ailesi gece bizde kaldılar. Sabah olunca da Cemil ve Dilşad ile beraber ninemin yanına oyun oynamaya gittik. Dün gece olanları atlatamıyordum. O zaman benim babamı da kötü adamlar dövmüş olabilir mi? Bu korkunç olurdu. Bizim bakkalı da sormaya çalıştırsa, babam da engel olduysa, ya onu da dövmüşlerse? Kafama top gelmesiyle birlikte yere düştüm. Cemil ve Dilşad’ı oyun oynarken gördüm. Onları mutlu görmek beni de mutlu ediyor-

du. Cemil dün gece yaşadıkları korkunç şeylerdi. Bu henüz bizim başımıza gelmedi. Ben bilmiyorum, Dilşad da bilmiyor. O daha çok küçük, üç yaşında. Acıya dayanıklı değil, yere düşünce bile hemen ağlıyor, onun ağlaması beni üzüyor. Beraber oyun oynamak için dere kenarına gittik. Dilşad için çam ağacı kabuğundan araba yapmaya başlamıştım, Cemil de bir yandan tren yapmaya çalışıyordu. Acıkınca yemek yemek için yine ninemin yanına gittik. Bahçeye girince ninemin koyunları sağdığını gördüm. Onu yanına giderken arka arkaya "tak, tak, tak" diye korkunç bir ses duyduk.

Ninem hemen bizi içeri gönderdi. Ninem korkmuştu, bu korkmamızı gerektirecek bir şey miydi? "nine, o ses de ne?" ninem soluk soluğa yanımıza geldi. "bir şey değil oğlum, havai fişek patlatıyorlar korkmayın." Bu sözünün ardından ninemin gözleri doldu. Dualar okumaya başladı. Cemil sürekli dışarıyı izliyordu ve birden ayağa kalktı. "havai fişek falan değil bu! Kötü adamlar köye saldıracaklar, bu bir baskın." Ninem artık ağlamaya başlamıştı. Kapıları kilitleyip yanımıza geldi. İçimdeki merak duygusu, korkuyu çiğneyip geçmişti. "nine, bu kötü adamlar da kim, bizden ne istiyorlar?" ninem gözyaşlarını silip konuştu."bu kötü adamlar askerler oğlum, Ermeni askerleri." Ninemin bu söylediklerine çok şaşırılmıştım. "asker vatanını korumaz mı, kötü adamları yakalamaz mı, insan hakları için savaşmaz mı? Bunlar askerlerin görevleriye bu askerlerin amaç edindikleri görev ne olabilir." Dışarıdan bir gürültü koptu, birileri geliyordu. Ninem bizi hemen evin altındaki kilere sakladı ve ses çıkarmamamız gerektiğini söyleyip tahta kapağı üzerimize kapattı. Evin kapısı kırılırcasına vurulmaya başlandı en sonunda büyük bir gürültü koptu ve ne söylediğini anlamadığım adamlar evimize girmişlerdi. Ninemin çığlık seslerinden sonra dört kez art arda kulakları sağır edecek bir ses duyuldu. Bu bir silah sesiydi. Dilşad korkudan ağlamaya başladı, ben de öyle. Kısa bir sessizliğin ardından askerlerin gittiğini düşünüp üzerimizdeki kapağı yavaş yavaş kaldırırken çıkmaya hazırlanıyorduk ki yeniden silah sesleri duyuldu. Üzerimizdeki tahta kapaktan küçük delikler açıldı sonra da içeriye giren güneş ışıklarını gördüm. Bu seferki silah sesleri sadece kulaklarımıza zarar vermedi. Tahtadan açtıkları delikler yetmedi, kapağı kaldırıp vücutlarımıza açtıkları deliklerden akan oluk oluk kanları seyrettiler. Dicle o gün başını omzuma koydu ve bir daha kaldırmadı. Uyudu sandım ama bir daha uyanmadı. Ellerim Cemil ve Dilşad'ın kanları ile boyanmıştı. Üzerimize tahta kapağı kapayıp geri gittiler. Ben ölümü o gün bir

savaşın ortasında öğrendim.

Bu çok saçma ve büyük bir savaştı. 2000 'den fazla insan katledildi o gün Hocalı ve çevre köylerde. Bu adil bir savaş değildi. Haberimizin dahi olmadığı bir savaşta, evlerimizde ansızın saldırıya uğradık. Genç, yaşlı, çocuk, gebe...demeden katlettiler. Ölüm denen o gerçeğe yaklaştığım gün daha 5 yaşında, kardeşiyle oyun oynayarak ve yaşadığı köyde öğretmen olmak isteyen bir çocuktum. Şimdi otuz üç yaşında, köyde görev yapan, Çocuklarla oyun oynayıp, yaşayamadığım çocukluğumu yaşayabilen bir öğretmenim.

O gün bana yeni bir hayat kazandırdı. Ama hala o katliamda ailesini yerden kaldırmaya çalışan o çocuğum. Bir avuç toprak olan hocalı için bir koca neslin toprak olduğunu gördüğüm yaştayım.

7.

BAK BAKALIM HAYAT DIŞARIDAN GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ Mİ?

Hatice Fatima Kader Akkurt

Aksaray - Merkez Şehit Önder Güzel Anadolu İmam Hatip Lisesi

Mamaa, bu kitaplar ve defterler neden hepsi dağınık burda
da
“Oraya ben hiç karışmadım sen toplayınca kızıyorsun diye.”

Eşyalarımı apar topar bir yerlere tikiştirmaya çalıştım çünkü birazdan canlı dersime girmem gerekiyordu. LGS dönemimiz pandemiye denk gelmişti ve çoğu şeyim eksik kaldığı için çok fazla telaş yapmaktaydım. Sadece birinci dönem konularından sorumlu olacağımızı söylemişlerdi fakat bu stresin önüne geçebilecek kadar olumlu bir haber değildi, aksine hepimiz böyle olacağı için soruların zorluğunun artacağını düşünüyorduk ve böyle olmaması için umut ediyorduk. Bir yandan canlı dersime girmiş bir yandan da defterimi arıyordum. Defterlerimin en altında kırmızı kapaklı büyük ve biraz eskimiş bir defter dikkatimi çekti. Bilgisayarın önüne geçip kameramı ve sesimi kapattığımdan emin olduktan sonra defteri elime aldım incelemeye başladım. Kapağını açtığımda bunun küçüklük günlüğüm olduğunu fark etmiş yüzümden kocaman bir tebessüm belirmişti. Dersten sonra okuyacağımı aklıma kaydederek defterimi açtım ve derse başladım. Yaklaşık bir saat süren ders işkencesi bitince yemek yemeye ve henüz 4 aylık olan minik kardeşimle oynamaya gitmiştim. Ve evet o zavallı defteri orda unutmuşum. Kalan günümü

köyde yaşadığım için ineklerle ilgilenerek, kardeşlerimle oynayarak geçirdim.

“Saat 21.40 oldu ders çalışmam lazım çıkar mısın odamdan.” diye kardeşimi kovmaya çalışıyordum. Sonunda çıktığında Sosyal Bilgiler kitabımı alıp süre tutmaya başlamıştım. Sevmediğim ama çözmeye kolay olan bir ders olduğu için çözmek hoşuma gidiyordu. Not tutmaya başlayacakken ikinci kez o kırmızı defterle bakıttık ama bu sefer okuyacaktım. Bu defteri Türkiye’ye geldiğim ilk günden 5. Sınıfa kadar yazmıştım. Türkiye’ye gelmek mi? Diye soracaksınız belki, söyle söyleyim ben Almanya doğumluyum, annem bir Alman ve hayatımın ilk 6 senesini orda geçirmiş sonra Türkiye’de bir köye yerleşip hayvancılıkla uğraşmaya başlamıştık. Siz düşünün yani Avrupa ülkesinden bir köye yerleşmek. Kulağa ilginç ve komik geliyor oysa gerçekten de çok güzel. Her neyse işte aldım günlüğümü elime, aslında pek günlük de denmez çünkü asla günü güne yazmazdım bazen günü, bazen haftayı, bazense ayı veya yılı küçük ve anlamlı anılarla doldururdum. Merakla açtım, çevirdim sayfaları.

22.07.2011

Frankfurt havaalanındayız.. Annem babam kız kardeşim ve ben kalkış saatimizi bekleyip yemek yiyoruz. *Birazdan Türkiye’ye doğru* havalanacağız yeni bir hayat beni bekliyor:)

Günlüğüme yazmış olduğum bu ilk sayfa Almanca yazılmıştı çünkü geldiğimde bir kelimecik Türkçem bile yoktu. Bu ilk anım aklıma gelince gerçekten gözümde canlanmıştı nasıl da heyecan yapmıştım ilk kez uçağa binince. Devam ettim.

05.09.2012

Bugün doğum günüüüüm ben 7 yaşına gireceğim yaşasın artık Türkiye’deyim babamla ve yeni tanışmış olduğum babaannemle çünkü annem hamileydi ve erkek kardeşimi doğurmak için Almanya’ya gitti kız kardeşimle, onu özledim ama üzgün değilim çünkü yakında gelecek..

Bunu okurken çok güldüm. Ne kadar sevinmişim 7 yaşına girecek olmama oysa şimdi çok saçma geliyor. Saatin 11 olduğunu gördükten sonra hemen defteri bırakıp biraz test çözdüm, daha fazla durmadan da yattım zaten.

Bugün sahura kalkacaktık, yarın Ramazanın ilk günü. Dışarda

hava çok sıcaktı ve sıcak havada insanın ders çalışması gelmiyordu. Bende bugün canlı ders olmamasını fırsat bilerek tekrar defterimi elime aldım. Meraklı bir şekilde neler yaşadığımı ve nasıl yazdığımı okumaya başladım. Bu anıları artık okula başlama zamanlarımı kapsıyordu.

09.09.2012

Okula başladım ben bugün ama çok üzgünüm kimse beni anlamıyor herkes başka şeyler konuşuyor öğretmenim bile ne dediğimi anlamıyor herkesin kağıdında A B C gibi şeyler görüyorum benim

kağıdına neden çizgi yuvarlak gibi şeyler var,onlara yazma öğretiyorlar bana öğretmiyorlardı.

21.09.2012

Bugün çok ağladım ve sinirlendim teneffüs yapmak için dışarı çıktım içeri girdiğimde öğretmen sınıfımızdaydı ve bana kızıyordu ne olduğundan haberim yoktu hırsız dediler bana, çantamı açtı baktı , benim olmayan bir sürü eşya çıkardı. Ve ben onları almadım hiç bilmiyordum nasıl girdiler. Öğretmene yapmadım diyorum inanmıyor ağladım çok.

İki anımı da okuyunca önce bir sııttım çünkü Türkçem hem çok komikti ve biraz dikkatli okumasam hiç anlaşılacak gibi değildi sanırım bunu yeni okuma yazma öğrendiğim zamanlarda yazmıştım her ne kadar bu olayı o dönemde yaşamamış olsam da. Ve hatırladığım bişey daha var sevmediğim bir kız da eşyaları koyanlardandı ve sonra lavaboda ona çok güzel bir tokat atmıştım;)

17.09.2013

Beni birinci sınıftan alıp anaokuluna gönderdiler yaşım büyüktü ama, bir süre Türkçe öğreneyim diye sanırım olsun sevmiştim yine arkadaşlarımı öğretmenimi boya yapmayı, kesip yapıştırmayı

Zaten bu insanlar yüzünden şimdi kendimden iki üç yaş küçüklerle aynı sınıftayım.Hem Almanya'da hem de Türkiye'de olmak üzere sanırım 2-3 sene anaokuluna gitmiştim. Bunların hiçbirini umursamayarak tekrar ilkokula başladığım zaman çok inat edip herkesten önce okumayı sökmüşüm ve okumayı sevdiğimden kitap okuya okuya Türkçemi iyice geliştirmiştim. Şuan Türkçenin ikinci

dilim olduğumu söylesem kimse inanmayacak şekilde akıcı ve güzel konuşabiliyorum. Devam ettim

21.05.2017

5. Sınıf hiç zor değilmiş geçen hafta katıldığım 15 Temmuz konulu şiir yarışmasında il birincisi oldum ve madalya aldım. Şuan arkadaşım ile bursluluk sınavına hazırlanıyorum.

13.07.2017

Bursluluk sınavını kazanmışım, iki ay sonra okul açılıyor.

23.01.2018

Uçağa bineceğiz birazdan çünkü bu sömestr tatilimi Almanya'da geçireceğiz.Kız kardeşim,erkek kardeşim ve anem. 2 hafta Almanya'da kaldık. Fakat buralar bana çok yabancı gelmeye başladı.

Sanki hiç orda doğmamış, yaşamamış hep Türkiye'de köyde yaşamışım, o yüzden çok özlemiştim

kendi köyümü ve evimi.

Günlüğün son anısı olarak bunu yazmışım yani 2 sene önce. Sonra Türkiye'ye geri gelmiştik, arkadaşlarıma öğretmenlerime bol bol çikolata getirmiştim birde..

Aslında 8. Sınıfın başı herşey güzeldi yakın arkadaşlarımla kütüphanede sorularımızı çözüyorduk,gerçi bunu bir beden dersi kaçış suikastı olarak görüyorduk ama neyse. En azından bir şeyler öğrenme çabalarındaydık. Ama sonra 13 Mart günü ülkemizi ve tüm dünyayı saran salgından dolayı okulumuz kapanmıştı. Bize duyurulan süre 2 haftaydı ve şuan evdeki bilmem kaçınıcı ayımız.Dersleri online platformlarda gerçekleştiriyoruz fakat verimli olduğu söylemez.

"Babaaa, bir kahve yap kızım." Kahve yapmam istendi ve zaten çalışmaya çok gönüllü (!) olan ben koşarak kahve yapmaya gittim. Geçenlerde babamın bana baba diye hitap etmesinin sebebinin tesadüfen duymuştum ve dokunmuştu.

Almanya'da yaşarken, annem bana hamileyken dedem vefat etmiş ve o zamanlar benim cinsiyetim henüz belli değilmiş. Dedemin cenazesine kalkıp kolayca gidemeyen babam eğer oğlum olursa babamın ismini koyacağım demiş, bende kız olarak dünyaya gelince

babam dedemin ismini koyamamış ve bana Baba diye hitap etmeye başlamış ve hâlen öyle, yani kendimi bildim bileli.

Kendim dahil herkese kahve yapıp servis ettim. Yine masa başı, yine ders. Haftaya sınava gireceğim

için çok fazla sıkılmıyordum. Biraz konu tekrarı ve test o kadar ayrıca deneme yapmayı sıklaştırdım.

Lise olarak pek bir hedefim yok aslında, iyi bir puan iyi bir lise kafasındayım ama gelecek olarak en

güzel ve en büyük hayalim tıptı. Cerrahlığa hayranım nasip kismet işi işte.

LGS SINAV SABAHI

Heyecanlı ve stresliyim. Duruma hâlâ alışamayip evden maskesiz çıktım. Yol gitme okul bulma vb sorunlarım yoktu en azından çünkü herkes kendi okulunda oluyordu. 20 dk sonrasında da sınav başlamıştı zaten.

Ev yolunda arkadaşlarımla sınavı tartışıyoruz. Ben dahil herkes matematik şoku yemişti çünkü o kadar zor beklemiyorduk. Aslında matematik dışında hepsi güzel geçti, umarım iyi bir yer tutturabilirim.

Haziran ayındayız ve sınav sonucu açıklanmasına bir ay vardı. Sonrası tercih yerleştirme fln olacak sanırım.

Ev yolunun başında babam göründü "Nasıl geçti sınav?"

İyi desem değil, kötü desem hiç değil diye düşündüm içimden sonra en iyi cevap olacağımı düşünürük

"Elimden geleni yaptım hayırlısı" deyip kaçtı ordan. Sonrası zaten öğretmenlerimi tek tek arayıp

durum bildirmesi yapmak; öğütler, destekler almak oldu.

Boş bulduğum vakit oturup merkezdeki liselere bakarken, ilimiz ikinci fen lisesini gözüme

kestirmiştim. Acaba puan yetecek miydi,kapasitesi,eğitim kadrosu nasıldı?

Sıkıldım, telefonu bırakıp LGS ye çalışmaktan ertelendiğim ve okumayı istediğim kitaplara yöneldim.

26 TEMMUZ SABAHI

“Ayy sistem dondu açılmıyor!”

“ Azıcık beklesene kaç kişi giriş yaptı şuan tabi açılmaz”

Heyecandan ölmek üzereyim. Sonuçlar açıklanmıştı ve ben deli gibi merak ediyordum. Yaklaşık bir saat sonra sistem açılınca tüm sonuçlar gözlerimin önüne serildi.

Önce sadece baktım. Sayfayı yeniledim tekrar baktım. Bu kadar mıydı cidden? Önce bir üzuldüm hatta ağladım da denilebilir. Çünkü moralim gerçekten bozulmuştu. Çıkan sonuç aslında çok kötü değil-di ama asla yeterli görmüyordum. Annem teselli etti, babam teselli etti. Teselliler hiç bir zaman durumu düzeltemez unutmayaacağım.

Bugün babamla ilk tercihleri yapmaya gittik. Herkes istediğim okulun geleceğini söylüyordu, ümitlenmişim. İlki olumsuz oldu gelmedi. İkinciyi yaptım bu sefer olur dediler, yine olmadı. İnat

kimseyim üçüncüyü de babamı biraz zorlayarak yaptım ama malesef o da aynı geldi üç tercih de aynı okulu gösterdi. Bu okul merkeze bağlı hem fen hem imam hatip düzeyindeydi. Kötü olduğunu

söyleyemem az da olsa ünü vardı. Vardır hayır dedik, kayıt yapmaya gittik, ayrıca yurt başvurusu da yaptık çünkü köy merkez gidış geliş kolay olmazdı.

Başladım ben bu okula, aslında sevdim de. Öğretmenleri çok iyi, arkadaşlarım zaten hem yurt hem okul sınıf arkadaşlarım olduğu için de güzeldi. Ama İmam Hatip olduğu için arapça gibi dersler çok zordur diye düşünüyorum, umarım yanılır ve ileride bir gün ana dilim gibi bir de Arapça konuşabilirim.

İmam hatipli olmak başta ön yargı sebebiyken, hem ilmî hem de dinî açıdan geliştiğimi düşündüğüm için mutluyum. Bu da bir şükür sebebi değil miydi? ;)

(Hikaye gerçek hayattan kurgulanmıştır.)

8.

DEĞİŞİMİN MÜHRÜ

Hacer Sare Küçük

Adana - Fatma Zehra Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Serin bir yaz akşamı, bir arabanın sığamayacağı kadar küçük, duvarlarında mor menekşelerin gülümsediği, evlerin önündeki saksılardan renkli çiçeklerin sarktığı sokaktan geçiyordu. Bu şehrin en sevdiği yer olan; kalbini, ruhunu sevinçle dolduran tek yer bu sokaktı. Bu sokaktan geçerken, gün boyu kafasını dolduran, bir kurtçuğun ağacı yiyip bitirdiği gibi onu bitiren düşüncelerden sıyrılıyor, ruhunun çektiği ıstırapı biraz olsun hafifletiyordu. Şehirden soyutlanmış, bir fanus gibi dışarıdan gelen hiçbir gürültüyü kabul etmiyordu burası. Bütün kâinat bu huzurun bozulmaması için dua ediyordu adeta. Sokağın sonuna geldiğini fark edince, ruhundaki güneş yerini yine kara bulutlara, kasvete bırakıyordu.

İşte tüm iticiliği, telaşı, trafiği ile çirkin bir canavar. Ruhunu kemiren canavar... Bu canavardan ne zaman uzaklaşsa biraz olsun huzura kavuşuyordu. Ah, o huzur! Ona kavuşmak için her şeyini vermeye hazırdı. Gözlerindeki yaşı sildi koluyla. Hava kararmış, eve gitme vaktinin geldiğini fısıldıyordu ona. Huzursuzluğunun elini tutup yürümeye başladı. Sakin ve yavaş adımlarla yürüyor, yüzünde bir şaşkınlıkla insanlara bakıyordu. Her gün aynı manzarayı görüyor olsa da o şaşkınlığı hiçbir zaman bitmeyecekti. Herkes, tüm insanlar hızlı yürüyor, sanki eninde sonunda aynı yere gitmeyecekler, aynı toprağın altına yatmayacaklar gibi. Alaycı bir gülümsemeye inceleme devam etti insanları ya da insan sandıklarını. Aynı kıyafetler,

aynı telefonlar, aynı hayaller... Kimsenin bir başkasından farkı kalmamıştı tıpkı bir sürü gibi. Bu aynılığın içindeyse kendi gibi farklı üç beş insan. Ama o üç beş insana alaycı, acımış gözlerle bakıyorlardı. Ne vardı yani onlar gibi giyinmediyse? Farklı hayaller kurduysa? Suç muydu, günah mıydı? Hayır, ikisi de değil. Bu insanlar istiyor ki herkes aynı olsun, kendisi gibi düşünsün, giyinsin, konuşsun ve geriye kalanlar dışlansın. İnsanoğlu işte farklı olanı her zaman dışlar. Ama o asla, asla böyle olmayacaktı; o farklı kalmaya devam edecekti, zaten doğru olan bu değil miydi? Farklı olanlar bir şeyleri başarıyordu, farklı olanlar kazanıyordu. O böyle derin düşüncelere dalmış giderken dar basamaklı, kenarındaki bazı taşları aşınmış olan merdivene takılıp düşüvermişti. Nasıl başarmıştı bunu? Bacağına dokundu, derisi soyulmuştu. Acı içinde kalktı ayağa, utanmasa ağlayacak, gözünde zorla tuttuğu yaşlar bir sel gibi boşalacaktı. Hayat, farklı olana tekme atmıştı. "Abartma!" dedi kendi kendine. "Hiç düşmedin sanki daha önce, pantolonun zaten yamayla kaplı, ne bu hüznün?" dedi ve devam etti yürümeye. İşte, evi. Evden çok, küçük köhne bir kulübe. Çatısındaki kiremitlerin birçoğu kayıp, turuncu renk kendini sarının kollarına bırakmış, ölüm döşeğinde gözlerini sonsuz uykuya bırakmayı bekleyen yaşlı, hasta bir adam gibiydi bu köhne ev. Her yanı büyük binalarla çevrili, diğer insanlara göre; beyaz yüzeydeki siyah nokta kadar kötü, çirkin bir ev. Oysa bilmiyorlar bu evin içinde bir ruh gibi gezinen mutluluğu. İnsan işte farklı olanı sevmez, dışlar. Hayatlarındaki şatafatlı kâbuslara, boşluklara bırakıyor kendini. Ona göre her şey sade olmalı, hiçbir gereksiz eşyaya ve duyguya yer yok hayatında. Bu dünyadan giderken yanında götürmeyecekse ne gereği vardı bu gereksiz kalabalığın? Her yanı tozla kaplanmış, sarılığını yitirmiş, bir tekme ile un ufak olacak kadar kötü durumda, üstündeki ayna parçalanmış ahşap kapı... Cebinden anahtarını çıkarıp, kapının kilidini açtı. Hafifçe bir tebessüm etti; kendi kendine "Ne gereği varsa kapıyı kilitlemenin alemsin yahu!" dedi. Tek tekmenin kıracağı kapı ona insanları hatırlatıyordu, -size tuhaf gelebilir ama ona göre insanların un ufak olması için bir tekme yani tek kelime yeterliydi.- Derin bir nefes aldı, içeriye adımını atar atmaz, gıcırdayan zemin üzerindeki sessizlikte yankı yapmış, ev sahibine "hoş geldin" diyordu. Burayı sevse de huzurunu burada bulamıyordu; o geçmişte yaşadığı sonsuza kadar sürecek sandığı mutluluktan onu buraya çeken. Sakin adımlarla, üzerindeki sessizliği bozmamaya özen göstererek oturdu yatağına. Tabii yatak sayılırsa... Yerde sadece bir döşek, üstünde beyazlığından eser kalmamış çarşaf, gerek adamın kıyafeti-

nin kirinden gerek de evin pisinden sararmış; yastık taş kadar sert, üstüne öretebileceği tek şey ise ince bir pike. İnsanlar için bu tuhaf algılanabilirdi ama onun için yeterliydi. Daha fazlasına ne hacet vardı? Bunlar neyine yetmiyordu? İnsanoğlu doyumsuzdu, hep her şeyin daha fazlasını, daha gösterişlisini istiyorlardı ve utanmadan da bunlar için" ihtiyaç" diyorlardı. Kafası yine karışık düşüncelerle dolmuştu. Şu an bunları düşünmek istemediğini belli edercesine kafasını sallayarak " her neyse" dedi ve gözlerini yorgun bir şekilde kapattı. Tek istediği uyumaktı, birkaç saniyeliğine de olsa uyumak.

Yüksek bir sesle uyandı. Neye uğradığını şaşırmış, yatağından fırlayarak dışarıya çıkmıştı. Kalbini tuttu, korkudan kalbi yerinden çıkacaktı. Yan caddedeki, duyduğuna göre, nerdeyse yüz elli yıllık çınarı kesiyorlardı. Mahallenin sahibi koca çınar, ekiplerin elindeki korkunç seslerle kulak tırmalayan testere ile kesiliyordu. Ah insanlar ne acımasız varlıklardı. Ne yapmıştı o çınar kesilmeyi hak edecek? Eli yok, dili yok, hareket edemiyor. İnsanları rahatsız edecek hiçbir şey yapamıyor aksine onlara her şeyini veriyordu. Nankör insan en çok kendisine yararı olan şeyleri tahrip ediyordu. Gidip hesap sorsa "Niye kesiyorsunuz bu ağacı?" dese alacağı cevabı çok iyi biliyordu. "Sana ne efendi, sana mı düştü derdi tasası?"

Öfkesini ve hüznünü alıp ayrıldı. Kendi kendine söylenmeye devam ediyor çevresindeki insanların ona baktığını görebiliyordu. Ama umurunda bile değildi. İnsanlar nasıl başka canlıları umursamıyorsa o da insanları umursamıyordu. İstedikleri kadar ona deli muamelesi yapabilirlerdi, asıl deli onlardı. Dünyayı yok sayan, kendi yaşamına son vermeyi isteyen tek canlıydı insan. Sadece insan kendi evini yok ediyordu. Bencilce yaşayan tek canlı insandı. Evet, bencil insan gözünü her şeye kapatıp yalnızca para için açmıştı gözünü. Paradan başka hiçbir şeyi görmeyen gözü, kalplerini de kör etmişti. O kadar sinirlenmişti ki her an patlayabilecek konumdaydı. Dün çıkarken düştüğü merdivenlerden şimdi daha dikkatli iniyordu. Hayat da böyleydi; yükseğe çıkarken zordu. Önümüze bir sürü engel çıkıyor, o engellerden yara bere alarak yolumuza devam ediyor ve o başarıya ulaştığımızda o yaralar bizim tecrübemiz oluyordu. Ama o başarıdan, o yüksekten inerken... İşte o tecrübeler orada işimize yarıyordu, yüksekteyken değil.

Parktaki banka oturdu. Çocuklar nasıl da eğleniyordu, dünyanın acımasızlığına henüz şahit olmamışlar, saflıklarını, masumiyetlerini kaybetmemişlerdi. Biraz oturduktan sonra sakince kalktı ve aynı

yavaşlıkla yürümeye devam etti. Sokağı, mor menekşeli sokağı görmek istiyordu. Keşke orada yaşayabilseydi. Zamanında oradan bir ev almaya kalkıştı ama bir başkası daha yüksek meblağ ödediği için evi alamamıştı. Dedik ya insanın gözü paradan başka her şeye kapalı. Ah evet. Bir damla huzur bulmaya geldiği sokak. Ama huzur yok. Neden? Ne oldu da bir günde bu sokak yitirdi güzelliğini, içinde bulundurduğu huzuru? Hayal kırıklığı ile yere çömeldi. Gözleri dolmuştu, kalbi, kalbi ağrıyordu. Elini götürdü kalbine, kalbe giden eli tir tir titriyor, ayağa kalkmak istiyor ayakları izin vermiyor. Gözleri, sadece gözleri ağlaması için izin veriyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bir bebeğin doğumdan sonra ağlaması gibi durmaksızın, hiddetle ağlıyordu. Huzursuzluğuna şahit olan bu gözyaşları, onlardan nefret ediyor onların ortaya çıkması kendi sırrını ifşa etmesine sebep oluyordu.

Omuzunda bir el. Başını korkuyla kaldırdı. Uzun boylu, zayıf, alaturka giysisi ile yüksek kesimden olduğunu belli eden yaşlı bir adam, merhametle yahut acıma duygusu ile bürünmüş simsiyah gözler... Yaşlı adam:

-Ağlama, dünyadaki hiçbir varlık ağlanmaya değmez, dedi. Şaşkın bakışlar gözlerden dökülen yaşlarla bir ahenk içinde dans ederken adamın konuşması ninni gibi sakinleştirici, bir gözyaşı kadar samimi, destan anlatır gibi canlıydı. Aklındaki tek soru ise bu adamın onun gibi birisine neden yardım ettiğiydi. O olsa yerde böyle deli gibi ağlayan bir yabancıya yardım etmez, direkt oradan ayrılırdı. Ama bu adam ona yardım etmişti. Neden? Hafif bir gülümseme ile kafasını salladı. Adam istifini bozmadan aynı ses ve gözlerle "Ne derdin var bilmem. Merak etmek bana da düşmez ama unutma derdi olan dermanını derdinde bulur. Derdi ve dermanı veren ise,- hafifçe başını yukarıya kaldırdı.- "Bizi gözeten, koruyan, yaratandır. Yani derdi verendir. Dert de derman da O'ndadır. O'na sığın. O sana en güzelini verir." diyerek gencin sırtını sıvazladı. Yavaşça yanaklarından süzülen damlaları sildi. Ah o dokunuş! Dünyadaki bütün sevgi o dokunuşta toplanmış gencin yanaklarında tomurcuklanmıştı. Neye uğradığını şaşırılmış, adamın ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyor, aynı zamanda adamın sıcak elinin gölgesi altında eziliyordu. Neden durduk yere ona yardım etmiş, onunla konuşmuştu? Anlamlandırmaya çalışıyordu. Acaba bu adam onu daha önceden tanıyor muydu? Madem tanıyordu neden yabancı gibi davranıyordu. Yok, tanı mıyordu emindi. Ama nasıl birkaç dakika da bin yıllık samimiyet

tomurcuğunu filizlendirmişti? Soğuk ellerini yaşlı adamın sıcak elle-riyle birleştirdi. Vücudunda hissettiği ürperiş kalbindeki buz dağını eritmiş, ona sevgiyi bağışlamıştı.

Gözlerini açtığı anda adamın çoktan oradan uzaklaştığını fark etti. Sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri kapanmak için can atıyordu. Biraz daha burada kalırsa bayılacaktı. Eve gitmeliydi, burası ona güven vermiyordu artık. Burası onu ağlatmış, kalbindeki huzursuzluğu dallandırmıştı. Ne olmuştu öyle? Buhran mı geçirmişti acaba? Baş ağrıyor, elleri ve ayakları uyuşuyordu. Kriz mi geçiriyordu? Yok daha neler! Sadece fazla yorulmuş olmalıydı. Yüzünü ellerinin arasına aldı başına masaj yaparak ilerlemeye devam etti. Hiç uyanmadan günlerce yatmak istiyor, bu olan bitenleri unutmak istiyordu. Ama düşünmeden de edemiyordu. "Dert de derman da O'ndadır... O'na sığın... Derman dertte gizlidir..." ne demek istiyordu bu adam? Dinlenmek için banka oturdu, nefes alışverişleri kalbine bir ok gibi saplanıyordu. Karanlık gökyüzünde bir yıldız arıyordu, ona umut verecek bir yıldız. Ve o an da semadan yükselen bir ses... Yıllardır duyduğu, iç içe yaşadığı ama farkına varamadığı o ses, umuduydu. Ayağa kalktı, koşar adımlarla umudunun peşine düştü. Caminin avlusunda öylece kalakaldı. Bunca yıldır nasıl olmuştu da farkına varamamıştı? "Ona sığın." Rabbine sığınmaya geldiği mabede büyük bir özlemle baktı. İçerideki ilahi atmosferi bozmamak için sessiz adımlarla ilerledi. Yerdeki kırmızı halı, tavanda asılı büyük sarı avize, içeriye loş bir hava katmış; mihrabı süsleyen çini ise huzur veren bir edayla karşısında duruyordu. Gözleri yaşla doluyken çıktı dışarıya. Rabbini nasıl bu kadar çabuk unutmuştu? Derhal gitmeli Rabbinden af dilemeliydi. Evet, aynen öyle yapmalıydı. Hızlı adımlarla şadırvana gitti. Yüzüne, ağzına, koluna dokundurduğu her su tüm huzursuzluğunu ebediyen alıp götürüyordu adeta. Daha namaza başlamadan ona verilen huzur, onun yaşadıklarına değermişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme, ruhunda sonsuz bir huzur ve dilindeki şükür ile girdi içeriye. Dolabın içerisinden bir seccade aldı, Rabbine teslim olmaya hazırıldı. "Allah-u Ekber!.." Kıyamdayken gözleri yaşla dolmaya, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Rükü ile verdi Rabbine bütün selamını, secdeyle verdi tüm teslimiyetini. Ah, ne de güzel bir teslimiyet! Tüm kederini almıştı. Dünyadaki hangi malın, hangi varlığın böylesi bir huzura gücü yeterdi?

Namazını bitirdiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü. Oturmuş öylece bekliyordu. Ne hissettiğini bilmiyordu, bedeninde hissedebil-

diği tek Şey sevinçten hızla atan kalbiydi. Şu an rüya mı görüyordu yoksa gerçekten bu anı yaşıyor muydu? Emin değildi, hiçbir Şeyden emin değildi ama bildiği tek Şey artık daha huzurlu olduğuydu. Karanlık kuyunun dibinden çıkmış, onu oraya salan dertlerini kuyunun dibine atmış, kendini feraha, aydınlığa çıkarmıŐtı. Güldü, başına gelenleri düşündü. O adam... Küçücük bir gülüş, bir sevgi onu dönüŐtürmüŐ, yirmi sekiz yıllık huzursuzluğunu dindirmıŐti. Sevgi Şifa olmuştu, güç olmuştu, değişimin mührü olmuştu.

9.

ONLAR

Muhammet Demir

Siiirt - İsmail Fakirullah Anadolu İmam Hatip Lisesi

Aylardan ekimdi. Soğuk bir sonbaharın ortasıydı. Dışarıda ılık ılık esen bir rüzgar,içeride ise derin bir sessizlik vardı. Odanın penceresinden içeriye doğru sızılan ay ışığı odayı aydınlatıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Yatağıma uzanıp ayı seyrediyordum. Sanki yorgunluk bütün bedenime yayılmış,kemiklerime kadar sokulmuştu. Yanı başımda duran radyodan eskilerden kalma acıklı bir şarkı yükseliyor,beni oldukça etkiliyordu. Her zamanki gibi yine büyük bir hevesle okula gidip gelmiş,Yakup amcaya uğramayı da ihmal etmemiştim. Her okuldan dönüşümde Yakup amcanın ahşaptan yapılmış küçük ve sevimli kulübesine uğrar, ondan sonra eve gelirdim. Orada Yakup amcanın bana anlattıklarını dinler,oldukça duygulanırdım. Her gidişimde tavşan kanı bir çay demler,birlikte içerdik. Çayımı yudumlarken etrafa bir göz gezdirir, ne olduğunu bilmediğim alet ve edevatlarla ,yazılara, ahşaptan yapılmış askıya asılı her tarafı yamalı elbiselere hayretle bakardım. Bugün Yakup amca eskileri anlatıyordu bana. Evet evlat diyerek başlamıştı.

Eskiden tüm sıkıntıları deviren güçlü bir kardeşliğin olduğunu anlatıyordu. Barışın,birlikteliğin, huzurun verdiği mutluluğu anlatıyordu. Oysa şimdi ne birliktelik vardı ne barış ne de huzur. Sadece herkesin kendini düşündüğü,kendi köşesine çekildiği bir dünya vardı. Mutluluğun olmadığı bir dünya. Yaşamaya değmeyen bir dünya. Yakup amca uzun uzun anlattıktan sonra umarım eskiden olduğu

gibi barışa, huzura ve mutluluğa kavuşuruz diyerek noktalamıştı sözlerini. Konuşması bittikten sonra o nasırlı ellerini dizlerimin üzerine koydu. Derin bir ah çekti ve işte böyle evlat eskiler böyleydi dedi. Hüzünlü yüzünü bana çevirip baktı. Bende ona baktım. Yüzü sapsarı olmuştu. Sanırım o da anlattıklarından benim gibi etkilenmişti. Benim gibi mutsuzdu. O da benim gibi üzülüyordu sanki. Bunu hissedebiliyordum. Zamanı, bu zamanda yaşayan insanları ve bu insanların yaptığı yanlış şeyleri düşünüyor ve içinden bu insanlık nereye gidiyor diye soruyordu sanki kendi kendine. Her günkü gibi yine içime doldurduğum duygularıyla evin yolunu tuttum. Eve geldikten sonra yemeğimi yedim ve odama çıkmak için tam merdivenleri çıkıyordum ki bir şey unuttuğumu fark ettim ve geri döndüm. Anne ve babamın yanına gidip her akşamki gibi yanaklarına bir buse kondurup sarıldıktan sonra odama çıktım. Kendimi yatağa atıp uymaya çalıştım. Sabah erkenden çalar saatin o rahatsız edici sesi ile uyandım. Oysa ben hep bir kuş cıvıltısı ile uyanmayı hayal ediyordum. Hazırlandıktan sonra okulun yolunu tuttum. Girdiğim 7 dersten sonra zilin çalmasıyla birlikte kulübeye doğru yol aldım. Büyük bir hevesle koşarak gelmiştim. Kapıyı aralayıp hemen içeriye girdim. Daha sonra Yakup amcaya selam verdikten sonra her zamanki gibi tahtadan yapılmış, görüntüsü oldukça güzel olan masanın hemen yanında duran küçük iskemleye oturdum. Yakup amca çayları koyarken merakımdan dayanamadım ve bugün ne anlatacaksın Yakup amca diye sordum. Eğer istersen başımdan geçen bir olayı anlatabayım dedi ve bana doğru bakıp cevabımı bekledi. Sanki bana anlatacağı olay çok önemliydi. Çünkü bana hiç bu kadar duygulu bakmamıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı ağarmış beyaz saçlarına vuruyordu. Ve böylece gölgesinde değişik şekiller oluşturuyordu. Bana doğru derin derin bakan, biraz da siyaha kaçan o kahverengi gözleri üzerime kenetlenmişti. Bu gözler bir şey anlatmak istercesine bakıyordu. Sanki sakalındaki siyahlar ve beyazlar arasında bir savaş çıkmıştı. Bu savaşta beyazlar galip gelmiş ve siyahları yok etmişlerdi sanki. En çok ta ara sıra eliyle düzleştirdiği pos bıyıklarını seviyordum. Bu bıyıklar bana küçük keçilerin saçlarını anımsatıyordu. Kahverengi gözleri ile bıyıklarından doğru görünmeyen ağzı arasında küçük bir burnu da vardı. Yüzünde çok sayıda bulunan çizgiler haritayı anımsatıyordu bana. Konuştuğu zaman bu çizgiler yer değiştiriyor bazen aşağı yukarı bazen de sağa sola doğru kayıyorlardı. Nasırlaşmış ellerini masanın üzerine koymuş beni bekliyordu galiba. O küçük burundan derin bir nefes alıp verdi. Sanırım artık hazırды. Arka tarafta

çerçevenin içinde yer alan eskilerden kalma ailecek çekilmiş fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra döndü ve anlatmaya başladı. Sanırım ne anlatacağını biliyordum artık. Daha dinlemeden üzülmeye başlamıştım bile.40 yıl önce şahit olduğu bir savaşı anlatıyordu. Annesini, babasını, ailesini kaybettiği o savaşı. Şehitleri anlatıyordu. Anne diye bağırın küçük çocukları anlatıyordu. Yıkılan hayalleri ,yerle bir olan umutları anlatıyordu. Durmaksızın akan kızıl renkli kanları anlatıyordu. Ölümün ve ayrılığın ona verdiği acıyı anlatıyordu. O nasıl bir acıydı. Bir insan bu acıyı yaşamadan anlayabilir miydi acaba. Yakup amca bu sefer göz yaşlarıyla noktalamıştı sözlerini. Eymiş olduğum başımı kaldırdım. Yakup amcaya doğru baktım. Ağlamaktan konuşamıyordu. Göz yaşları oluk oluk akıyordu. Ona baktıkça benim de gözlerimden yaşlar akıyor, kalbim parçalanıyordu. Biraz kendine geldikten sonra izin istedim. Yine eve gitme vakti gelmişti. Bu sefer Yakup amcaya sarılıp öyle gitmiştim. Yakup amcanın söyledikleri kalbime işlemişti adeta. Unutamıyordum .Akıldan çıkaramıyordum anlattıklarını. Hüzün dolu bir şekilde evin yolunu tuttum. Etraf kararmıştı. Sanırım bugün biraz geç kalmıştım. Yavaş yavaş yürüyordum. Sanki Filistin'i bu akşam bir sessizlik kaplamıştı. Ne bir insan sesi geliyor ne bir kapı sesi ne de bir hayvan sesi. Sessizlik hakim olmuştu sanki her yere. Eve yaklaştığımda kulaklarımı sağartırcasına gelen ses tüm sessizliği bozmuştu. Aman Allah'ım bir bomba sesiydi bu. Yoksa tekrar mı bombalanıyordu Filistin? Gelen ses savaşın sesiydi. Eve doğru hızlı adımlarla koşmaya başladım. Fazla bir mesafe kalmamıştı. Evimiz uzaktan görünüyordu. Biraz duraklayıp eve doğru baktıktan sonra evin paramparça olduğunu gördüğümde öylece kalmıştım. Önümde gördüğüm manzara dizlerimin üzerine çökertmişti beni. Dayanamayıp bayılmıştım sanırım. Sessizlik yerini haykırışlara, mutluluk yerini hüznülere bırakmıştı. Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Her yerde kan, her yerde ceset, her yerde ölüm vardı. Sesler durmuştu. Ama benim için sadece sesler değil hayat da durmuştu. Savaş anne ve babamı da ayırmıştı benden. Hayallerimi, umutlarımı, beklentilerimi ayırmıştı. Ama gözyaşlarımı ayırmamıştı, umutsuzluğumu ayırmamıştı benden. Artık konuşamıyordum. Sadece gözyaşlarım konuşuyordu. Kendimden çok sevdiğim anne ve babamı son bir kez olsun görmek için çabalıyordum. Yıkılmış haldeki evimize doğru gittim ağır tahtaları, taşları kaldırmak için tüm gücümü kullanıyordum. Sonunda kanlar içindeki yüzzerini görebilmiştim. Hiç bırakmayacakmış gibi sarıldım onlara. En sevdiğim üç insandan ikisi bırakıp gitmişti beni. Ayrılıkla baş başa

bırakmışlardı. Geriye bir kişi kalıyordu. Tek dayanağım olan Yakup amca. Acaba Yakup amca ne haldeydi? Acaba acılarımı birazcık olsun hafifletebilecek miydi? Ona baktığımda içimde kurumuş olan umutlarım az da olsa yeşerebilecek miydi? Anne ve babamın hareketsiz bedenlerini gözyaşlarımla uğurlayıp , yıkılmış bir halde Yakup amcanın kulübesine doğru yol aldım. Ayakta durabilmek için bir güce ihtiyacım vardı. Hızlı adımlarla koşmaya başladım. Her yerden haykırışlar yükseliyordu. Kimisi yarasının ona verdiği acıdan dolayı bağıyor,kimisi de benim gibi koşuşturup bir dayanak arıyordu. Çok kötü bir tablo vardı ortada. Koşmaya devam ediyordum. Sonunda varmıştım. Kulübe, kulübe olmaktan çıkmış sadece küllerden oluşan bir toz yığına dönmüştü. Her gün beni beklercesine bankta oturan Yakup amca bu sefer yerinde değildi. Bankta oturmuyordu. Sadece yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Yüzündeki kanlar dehşet vericiydi. O da beni bırakmıştı. Tıpkı annem ve babam gibi. Tıpkı hayallerim ve umutlarım gibi. Bana hep şefkatle uzattığı elleri artık hareket etmiyordu. Derin derin bakan gözleri sonsuza dek kapanmıştı. Kalbi atmıyor konuşamıyordu. Sadece öylece duruyordu. Başucuna geçip nasırlı ellerinden tuttum ve başımı göğsüne koydum. Artık sadece ben ve acılarım vardık. Gözyaşlarım bir çeşme gibi akacaktı. Artık hayallerim olmayacaktı. Artık bir annem, bir babam olmayacaktı. Dünkü mutluluğumun yerini hüznlerin, yıkılışların, acıların alacağını hiç tahmin bile etmemiştim. Umudum boynunu bükülmüştü. Sevinçle kederin, ümitle karamsarlığın iç içe geçtiği bir zamandı. Her insan kırık bir kalp, her kalp soluk bir hayal ve her hayal bir umutsuzluk taşıyordu. İyi şeyler yasaklanmıştı sanki. Her yere dehşetli bir kötülük hakim olmuştu. Birbirimizi korumamız ,birbirimize sarılmamız gerekirken savaşıyor,öldürüyoruz birbirimizi. Nifak tohumları ekiyoruz. Halbuki ekmemiz gereken kardeşlik tohumlarıydı. Birbirimize uzattığımız eller silah tutmamalıydı. Hapsolmuştum. Ama siyah demir parmaklıkların arkasına değil. İçinde kayb olduğum karanlık düşüncelerim hapsedmişti beni. Kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum. Neden çıkıyordu bu savaşlar? Neden masum insanlar kararmış kalplerin mahkumu oluyordu? Neden her yerden barışın kokusu değil de savaşın, acımasızlığın, gafletin kokusu geliyordu? Neden toprak, su yerine damla damla dökülen kanları emiyordu? Neden çocuklar eğlenceyi değil de hayatı düşünüyordu? Neden gülmek yerine ağlıyorlardı? Neden çocukların gözlerinde bir umut görülmüyordu? Neden çocukların gözlerinden sadece hüznülü yaşlar akıyordu? Peki neydi bu çocukların, insanların suçu? Güle

oynaya top oynamak mıydı? Neydi elleri çatlamış babaların suçu? Ekmek parası için, çocuklarının geleceği için sabahtan akşama kadar çalışmak mıydı? Neydi gözlerinde merhametin parıldağı, gözleri yaşlı annelerin suçu? Ailesi için , çocukları için saçını süpürge etmek miydi? Hayır. Onlar hiçbir şeyden haberi olmayan, sadece çocuklarının geleceğini düşünen şefkatli insanlardı. Onlar savaşın, gafletin ve kötülüğün mahkumlarıydılar. Onlar bizim önümüzü aydınlatacak olan ışıklardı. Onlar bizim umudumuzdu. Onlar bir ömür boyu örnek alınacak olan insanlardı. İşte onlar...

10.

ŞEHİRDEN GELEN BOTLAR

Meryem Şahin

İstanbul - Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi

Her işimde bana örnek olan, iyi bir baba iyi bir eş, iyi bir evlat örneği teşkil eden ve vatan söz konusu olunca onun uğruna tüm varını yoğunu siper eden, arkasında gözünü yaşlı ailesini bırakıp savaş meydanına giden, yastığı, yorganı kar tanelerinden olan, açlıktan karnına taş bağlayan, arkasında bıraktığı sevdiklerinin acısıyla, ucunda şehadetin yahut gaziliğın olduğunun bilinciyle o zorlu yolculuğa çıkan, eşinin boynuna taktığı muskayla, oğlunun tahtadan arabasıyla ve kızının bez bebeğiyle hayata tutunmaya çalışan çok değerli kahramana, babama...

Saba makamında bir sabah ezanı okunuyordu. Havada her sabah olduğu gibi bugün de geceden kalma sert bir esinti vardı. Sonbaharın son günlerinin getirdiği kasvetle hava daha da karanlık gözüküyordu. Hoş bizim köyde zaten gün bir türlü doğmak bilmezdi ve kara haberler hiç şaşmadan en önce bizim köye ulaşırdı. Bunu bilenler de bizim köyün adını sebepsiz yere Gündoğmaz koymamışlar. Annemin en kalın kumaş parçalarından yama yaparak diktiği paltomu giyip babaannemin en kalın iplerle ördüğü atkıyı ağızımı burnumu da soğuktan koruyacak şekilde boynuma taktım. Son olarak babamın "Seneye de giyer:" diyerek şehirden getirdiği ve bana birkaç numara büyük gelen botlarımı itinayla giydim. Ardından köydeki tüm erkeklerin namaza gitmek için toplanacağı köy meydanındaki pınar başına doğru yola koyuldum. Neyse ki yaşadığımız ev pınar başının

bulunduğu meydana çok da uzak değil.

Meydana gitmek için ne alt mahalledekilerin çıktığı kadar yokuş çıkmam ne de üst mahalledekilerin indiği kadar yokuş inmem gerekiyor. Babaannem ve annemin de içinde bulunduğu kadın topluluğunun abdest için eşlerine su yetiştirme telaşesi her yerden işitiliyor ve görülüyordu. İbriğine su dolduran kadınlar evlerine koşup eşlerine su yetiştirmeye çalışıyorlardı. Abdestini alan erkekler de camiye gitmek için birer birer meydana toplanmaya başlamıştı. Giderek artan kalabalıkta babamı arıyordum. Kalabalığın içinden gelen “Hüseyin!” nidasıyla sonunda onu buldum. Hep beraber orta mahallede bulunan caminin yolunu tuttuk. Babamla beraber hep en ön safta namaz kılardık ama bugün önlerden yer tutamamıştık. İmam efendinin ettiği ezan duası ve ardından getirdiği tekbirle namaza durduk. Babamın yaptığı hareketleri yapmaya çalışarak ben de namaz kılıyordum. Her ne kadar onlar kadar doğru bir şekilde namaz kılamasam da elimden geldiğince onun yaptıklarını taklit etmeye çalışıyordum. Babam benim için her konuda örnek aldığım biriydi. Zamanında onun dedemden öğrendiklerini şimdi de ben babamdan öğreniyordum. Namaz esnasında onun yaptıklarını yapmaya çalışırken küçücük yaşıma rağmen gösterdiğim büyük çaba bazen cemaati tebessüm ettirmiyor da değildi. Sabah namazını kıldıktan sonra imam efendinin ettiği dualara hep bir ağızdan “Âmin.” diyerek eşlik ediyorduk. Onun ağzından çıkan son isteğe ise çok kuvvetli bir “Âmin.” sesi gelmişti. Çünkü duanın sonunda “Allah bu milletin birliğini, dirliğini, beraberliğini bozmak isteyenlere fırsat vermesin.” dileğinde bulunmuştu.

Camiden çıkarken babamın elini sımsıkı tutuyordum. Ve kalabalıktan sıyrılmaya çalışıyordum. Onca iri adam arasında beni göremeyen imam efendinin “Hüseyin!” dediğini işittim ve hemen onun yanına gittim. Bana şehirden aldığı dışı altın sarısı, üzeri yaldızlı ve tadı eşsiz olan güzel çikolatalardan ikram etti. Camiye gelen tüm çocuklara verdiğini ama beni ön saflarda göremediği için daha sonra verdiğini söyledi. Ben de ona teşekkür edip ikram ettiği çikolatayı yamalı paltomun sağ cebine koydum. Ama bana bir tane daha çikolata verdi, benim sormamı beklemeden “Bu da kız kardeşin Hatice için.” dedi. Hatice’nin çikolatasını da yamalı paltomun sol cebine koyarak babamın yanına koştum. Bayramdan sonra cebimiz ilk kez çikolata görüyordu. Bizim köyün çocuklarının bayramdan sonra en mutlu olduğu gün, hiç şüphesiz ki imam efendinin bizlere altın sarı-

sı, yaldızlı, enfes çikolatalardan verdiği gündü.

Babam ayakkabısını çoktan giymiş, benim gelmemi beklemişti. Ben de şehirden gelen botlarımı itinayla giydim ve hep beraber eve doğru yola koyulduk. Ben biraz önden gidip kümese uğradım çünkü kahvaltı için yumurta almam gerekiyordu. Sanırım bu işi kümese sadece ben sığabildiğim için bana veriyorlardı. Kümesin kapısını açar açmaz kuluçkadan yeni kalkan Birgül'ü fark ettim. Gözümün önünde çatlayan son yumurtanın içinden çıkan civcivle beraber tamı tamına on iki tane civcivimiz olmuştu. Çiçeği burnunda anne Birgül'e fazla ilişmeden beş tane yumurta aldım. Çok tatlı olan civcivlerden birini elime almak istedim fakat Birgül aniden benim üzerime atladı ve beni eve kadar kovaladı. Nefes nefese eve geldiğimi gören annem bana ne olduğunu sordu, ben de olanları anlattım. Annem de "Bak, normalde seni çok seven Birgül, yavrularına zarar vermenden korktuğu için seni kovaladı. İşte diğer annelerin hepsi yavrularının başına bir şey gelmesinden endişe ettikleri zaman Birgül gibi tepki verebilirler." dedi. Annemin söyledikleriyle içime su serpildi. Çünkü Birgül'ün artık beni sevmediğini düşünmeye başlamıştım. Zamanında tavuklara vuran bir hastalık sebebiyle tavuklarımızın hepsi ölmüş ve sadece Birgül hayatta kalmış o yüzden babaannem onun adını Birgül koymuş.

Şehirden gelen botlarımı çıkartıp zarar gelmesin diye yüksekçe bir yere koydum ve yumurtaları mutfağa bırakıp Hatice'nin yanına gittim. İmam efendinin onun için gönderdiği çikolatayı kardeşime verdim. Odaya girdiğim sırada Hatice ağlıyordu çünkü geçenlerde bez bebeği olan arkadaşları onun bez bebeği yok diye, evcilik oyunlarına almamışlar. Kardeşim üzüldüğü zaman ben daha da çok üzülüyordum. Onun problemine bir çözüm bulmayı kendime görev biliyordum. Verdiğim çikolatayla biraz da olsa mutlu olan Hatice ile beraber kahvaltı için mutfağa gittik. Kahvaltımızı bitirdikten sonra babaannem ahıra, babam ise tarlaya gitti. Annem de pınar başında bulaşıkları yıkadıktan sonra eve geldi ve ben ondan Hatice için bir bebek yapmasını istedim o da beni kıramadı ve başladık bebek yapmaya. Beyaz bir bezin içine yün doldurduk ve babaannemden kalan emektar bir dikiş makinesiyle dikip bebek şekli verdik. Sonrasında bez bebek için mor kumaştan bir kıyafet diktik. Saçları eksik olmasın diye, en son da sarı renkli ipten bez bebek için saç yaptık. Artık Hatice'nin de bir bebeği vardı. Annemle beraber bez bebeği Hatice'ye hiç beklemediği bir anda verdik. Hatice'nin o anda attığı

sevinç çılgınlıklarını görmek her şeye değerdi. Kardeşimin o hallerini görünce içim huzurla doldu ve dışarıya çıktım.

Meydana doğru yürümeye başladım fakat orada neden toplandığımı bilmediğim bir kalabalık vardı. Postacı gelmişti ve yanlarına yaklaştığımda kötü haberler getirdiğini öğrendim. Köyün kadınları başörtüleriyle ağızlarını ve burunlarını kapatmışlar ve uzaktan postacı amcaya kulak veriyorlardı. Herkes eli yüreğinde onun söyleyeceklerini beklerken başladı konuşmaya. Rusların sınırlarımıza girdiğini ve onlara karşı koymak için köydeki eli silah tutan tüm erkeklerin savaşa çağırıldığını söyledi. Bu haberleri duyan kadınlardan kimisi olduğu yerde yığılıp kaldı, kimisi de gözyaşları içinde hıçkıra hıçkıra ağlayarak evlerine koştular. Kalabalığın ortasında bulunan babamın gözlerinden okunuyordu ki; ailesini ve küçük çocuklarını bırakmaktan endişe duyuyordu. Hissediyordum ki; şehit olmak babamın üzüleceği bir durum değildi aksine babamı şehitler mertebesine ulaştırmaktan daha çok mutlu edecek şey olamazdı. Zaten onu üzen tek şey ailesini geride bırakacak olmağı.

Annemi meydanda göremeyince gözyaşları içinde koşarak eve döndüm ve ona postacı amcanın getirdiği kötü haberleri ilettilim. Annem, Hatice ve benim yanımda gözlerinden süzülen yaşları engellemeye çalışıyordu. Önce babaannem ardından da babam eve geldi. Hemen sonra köye birkaç asker geldi. Orduya katılacak erlerin kayıt altına alınması gerekiyormuş. O yüzden kimsenin evden çıkmamasını söylediler. Askerler evleri tek tek dolaşıp eli silah tutanların ismini listeye yazdılar. Askerler alt mahalleden orduya katılacak erlerin ismini yazdıktan sonra bizim eve geldiler. Babam hemen kendini öne attı ve adını yazmaları için tok bir sesle "Hasan!" dedi. Onlar babamın adını yıpranmış sarı bir kâğıda yazarken bizim için de çok çetin kader yolları çiziliyordu. Herkesin kaderi o sararımış kâğıtta yazan isimlere bağlıydı. Kimisinin kırkı çıkmamış çocuğu, kimisinin çiçeği burnunda eşi, kimisinin de canından öte sevdiği çocukları vardı. Askerlere tam evden ayrıldıkları sırada benim de adımları yazmalarını söyledim. Onlar da dönüp bana baktılar ve omzuma bir tüfek verdiler. Tüfeğin soğukluğunu, ağırlığını omzumda ilk kez hissediyordum ve bir anda içim ürperdi. Çünkü soğuk, ağır ve bir o kadar da ürkütücü olan bu şeyle aynı boydaydım. Bunu gören askerler de hiçbir şey söylemeden o ürkütücü şeyi omzumdan alıp gittiler.

Onlar gider gitmez babam için bir bohça hazırlamaya başladık. Annem bohçanın içine eline geçen tüm yiyecekleri dolduruyordu.

Babam da babaannemin elini öpüp helallik alıyor ve ardından Hatice ile bana dönüp kocaman kollarıyla bizi kavrayıp kokluyordu. Bohçaya son yiyeceği koyduktan sonra annem bir ok gibi kendi odasına fırladı. Kapıları aşan ağlama sesi kulağımda çok derin bir uğultuya sebep oluyordu. Annemin odaya girdiğini gören babam da hemen onun peşinden odaya yöneldi. Annemi teselli ettikten sonra boynunda bir muskayla dışarı çıktı. Annem o muskayı, korunması için babama vermişti. Öyleyse Hatice ve ben de bizi unutmasın, bizi her daim yanında hissetsin diye, ona bizden bazı hatıralar vermeliydik. Ben onun yıllar önce benim için tahtadan oyarak yaptığı arabayı, kardeşim Hatice ise, annemin henüz bugün diktiği mor elbiseli, sarı saçlı bez bebeği verdi. Bizim hatıralarımızı da yanına alan babam evden ayrılıp at arabasına doğru yürümeye başladı. O, at arabasına bindiği an beraber başlayan kader yollarımız ayrılacaktı. Şimdi onun için de ailesi için de çok zorlu bir kader yolculuğu başlıyordu. Babamı yeniden görebilecek miydik acaba?.. Babam son kez arkasına dönüp at arabasına binmeden önce bize uzun uzun baktı ve elini yüreğine koyarak at arabasına bindi.

Belki de geri dönüşü olmayacak bir yola çıkmıştı. O gittiği an ben büyümüştüm. Bu küçük yaşına kadar babamdan ne gördüysem devam ettirecek ve onun yokluğunu aratmayacaktım. Köyde sadece eli silah tutamayacak kadar yaşlı olan dedeler, benim gibi silahla aynı boyda olan küçücük çocuklar ve imam efendi kalmıştı. Oysaki babamın bize verdiği sözler vardı. Daha göreceğimiz güzel günler ve ondan öğreneceğim çok şey vardı. Birkaç ay sonra nihayet postacıdan aldığımız haberlere göre iki ordu Sarıkamış mevkiinde karşılaşmış. Ama bizim askerlerimiz çok zorluk yaşıyormuş. Erzakları tükenmiş ve soğuktan donarak şehit düşenler olmuş. Benim babam da soğuktan donmuş mudur? Ya da açlıktan karnına taş bağlamış mıdır?.. Bu düşüncelerle ben de bundan sonraki karakışlarda paltosuz ve günlerce yemek yemeden gezdim. Sevdiklerimizin başına bir şey gelmiş olabileceğinin endişesiyle, art arda gelen şehit haberlerinin yasıyla ve babasız büyüyen evlatların yetimliğiyle tam dört yıl geçti. Ne gelen vardı ne giden. Postacı amca da en son birkaç aileden şehit haberi getirmişti. Savaş bitmesine rağmen babamdan en ufak bir haber bile alamamıştık. Artık babamın düşmana ulaşmak için kazdıkları kardan tünellerin altında kalarak ya da düşmandan gelen bir mermi darbesine maruz kalarak şehit olduğunu düşünüyorduk.

Gündoğmaz köyündeki günler babam gittiğinden beri bizim için

daha da bir karanlık geçiyordu. Ama bugün güneş daha da erken doğmuştu. Önceden benim görevim olan kümeden yumurta alma işi Hatice'ye kalmıştı. Bu sırada annem ise kahvaltı hazırlıyordu. Benim başka sorumluluklarım vardı artık. Babamın yaptığı işleri ben yapıyordum. Ne de olsa ben onun gidişle beraber büyümüştüm. Onun yaptığı işleri yerine getirerek, onun gibi giyinerek, onun gibi olarak hayatımızdaki boşluğunu doldurmaya çalışıyordum. Babamın kalbimizdeki boşluğunu ise hiçbir zaman dolduramayacağımı bilsem de onu içimizde yaşatmaya çalışıyordum. Bu düşüncelerle ahırdan çıkıp tozlu köy yollarında yürürken önümden bir yabancı geçti. Bu adamı daha önce görmüş müydüm? Gök mavisi gözleri bir yerden tanıdık geliyor fakat bu yabancıyı çıkaramıyordum. Yabancı adam, pınar başından su alan babaanneme seslenerek "Bana da su ver ana!" diyordu. Yabancıyı fark eden babaannem ise hemen ağzını burnunu başörtüsüyle kapatıp ondan uzaklaşmaya başladı. O esnada adam, babaanneme "İnsan, oğlundan kaçır mı ana?" dedi. Babaannem yabancıнын oğlu olduğuna o kadar ihtimal veremiyordu ki bu yüzden olduğu yerde dondu kaldı. Yabancıya yanaştım ve dikildim karşısına. "Hayrola, sen kimlendensin?" dedim. "Oğlum, beni tanımadın mı?" dedi. Sonra boğçasından çıkartıp bana tahtadan oyulmuş bir araba gösterdi. Bu araba benim yıllar önce babama verdiğim araba değil miydi? Peki ya bu adamda ne arıyordu? Bu soruların aklımı kurcalamasıyla onun kim olduğunu anlamak için yüzündeki atkıyı indirdim. Ve "Baba!" diyebildim sadece. Bir müddet donuk bir vaziyette kaldıktan sonra atladım boynuna, dört sonbahardır ne kadar büyümüş de olsam babamın karşısında hep küçük Hüseyin olarak kalacaktım. Nihayet babaannem de uzun süren tepkisizliğinin ardından babama sarılmıştı.

Hep beraber eve geldik. Bizi gören annem, babamı hafiften ağarmış olan saçlarına, savaşın ve esaretin güçlüğünden dolayı kırışmış olan yüzüne rağmen tanısa da bir türlü inanmadı. Babam giderken kendisine verdiği muskayı gösterince annem de "Hasan!" deyip sarıldı ona. Hatice ise kümeden dönmüş ve olanları şaşkın şaşkın izliyordu. Babam ona da bez bebeği gösterdi. Hatice onu hemen tanıdı ve "Babaaa!" diyerek atladı onun kucağına. Uzun uzun hasret giderdikten sonra epeyce bekleyen kahvaltı sofrasına beraber oturduk. Ardından merakla başına neler geldiğini sormaya başladık. Erzaklarının tükenmesi ve Sarıkamış'taki hava koşullarında pek çok zorluk yaşadıklarını ama bir an olsun al bayrağı ellerinden bırakma-

dıklarını birçok arkadaşının açlıktan, birçoğunun soğuktan donarak şehitler mertebesine ulaştığını hüznle karışık bir gururla anlattı. Kendisinin ise Ruslara esir düştüğünü ve bunun soğuktan, açlıktan hatta savaştan bile kötü olduğunu söyledi.

Babamın gittiği o kasvetli günden bu erken başlayan güne kadar köyde yaşanan pek çok şeye şahitlik eden bir şey daha vardı. O da babamın şehirden aldığı botlarımdı. Üzerinden dört sonbahar da geçse o botlar hala ilk günkü kadar yeni görünüyordu. Demek ki babamın "Seneye de giyer." diyerek zamanında birkaç numara büyük aldığı fakat dört yılın sonunda nihayet ayağıma tam oturan botların hikmeti buydu...

11.

HAYAT OTOBÜSÜ

Nissan Ateşli

Ağrı - Hayrettin Atmaca Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Durak tabelasının hemen yanında duran Zeynep, üşüyen ellerini ovuşturarak ceplerine koydu ve tekrar başını önüne eğerek ayakkabısının ucu ile yeri eşelemeye başladı. Hafifçe esen rüzgar saçlarını uçuşturup yüzünü yalayıp geçerken gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyordu. Dalgın olduğu çok belliydi. Öyle ki yanından hızla geçip otobüse binen adamla birlikte otobüsün geldiğini fark etmişti. O da vakit kaybetmeyip otobüse doğru adımlamıştı. Otobüse bineceği sırada cama italik harfler ile yazılmış “Hayat Otobüsü” yazısı onu gülümsetmeye yetmişti. Daha fazla oyalanmayıp içeri girdi, kartını bastı ve cam kenarında boş bulunduğu bir koltuğa oturdu. O bir üniversite öğrencisiydi ve ailesine fazla yük olmadan okumak istiyordu. Maddi durumları iyi değildi ve o da dergilere yazı gönderip para kazanma yolunu bulmuştu. Ama bu yol da onu zorlamaya başlamıştı bile. Çoğu zaman ne yazacağını bilemiyor, yazdığı şeyler de pek içine sinmiyordu. Bugün de yine ne yazacağını bilmediği günlerden bir gündü.

Düşünmeyi bırakıp cama doğru yüzünü çevirdi. Otobüs hareket ettikçe kayıp giden yol, görüş alanına hemen girip çıkan ağaçlar, arabalar ve insanlar. Yine aynıydı değişen bir şey yoktu. Otobüs hafifçe yavaşlayıp durunca kafasını kaldırıp ne olduğuna baktı. Kırmızı ışık yandığı için durmuşlardı. Tekrar bakışları cama kayarken gördüğü şeyle kaskatı kesildi. Ellerini kestane rengi saçlara geçirmiş bir

adam ve acıdan fırsat bulup konuşmaya çalışan bir kadın. Saçlarını hiç acımadan çeken adamın ellerine sarılan kadın, iki büklüm olmuş acıdan kıvranıyordu. Adamın parmak boğumlarının daha da beyazlaması ile kadının saçlarını daha sert çektiğini anladı Zeynep. Ne yapacağını şaşırmişti. Otobüsten inip oraya mı gitmeliydi? Yoksa polisi mi aramalıydı? Hâlâ camdan bakıyordu çünkü ne yapacağını bilmiyordu. Adam aninden kadının saçlarını bıraktı ve kadının yüzüne sinirle birkaç kelime etti. Ne dediğini anlamamıştı Zeynep fakat kadının yüzünün aldığı şekil adamın hiç hoş bir şey söylemediğini gösteriyordu. Daha duyduklarını sindiremeyen kadın yüzüne yediği tokat ile sendeleyerek yere düşmüştü. Bu görüntüyü gören Zeynep irkilmiş ve hemen otobüsteki insanlara bakmıştı fakat herkes yine kendi halindeydi. Nasıl yani kimse görmemiş miydi olup biteni? Kör olmuş olmalıydılar çünkü her şey ortadaydı...Yere düşen kadını hatırlayınca tekrar cama döndü ama otobüs çoktan hareket etmişti. "Durun!" demek istedi. "Durun yardıma ihtiyacı olan bir kadını arkamızda bıraktık!" demek istedi ama olmadı. Dudaklarının arasından bir sözcük bile dökülmedi. Zeynep de ona bu yolculukta eşlik eden insanlar gibi sessizliğe büründü.

Ona pek güzel sahneler göstermeyen cama doğru tekrar döndü. Nedense boğazında bir yumru oluşmuştu ve yutkunsu bile geçmiyordu, tam tersi canını acıtıyordu. Kaşlarını çatıp camdan bakmaya devam etti. Koca koca binalar, mağazalar, kafeler... Dünya bir beton yığınına dönüşmüştü. Otobüs yavaşlayıp bir durağın önünde durunca inecek ve binecek insanlar kapıların önüne doluştu. O sırada Zeynep hâlâ camdan dışarı bakıyordu. Yine bir noktaya gözlerini dikmişti.

Orada yeşil bir çöp konteynırı, konteynırın yanında bir çocuk ve bir kadın vardı. Büyük ihtimalle kadın çocuğun annesiydi. Anne eskimiş bir eşarp ile başını ve ağzını örtmüş konteynırın içine doğru eğilmişti. Bulduğu karton ve kağıt parçalarını yanında taşıdığı torbaya sıkıştırıyor, oğluna hüznü dolu bakışlar atıyordu. Üzülüyordu. O bir anne idi ve çocuğunun eğitim almasını, mutlu olmasını, rahat etmesini isterdi diye düşündü Zeynep. Kadın yine konteynırın içine eğilince yerinde kıpırdandı. Gözleri dolmuştu genç kızın, taşı taşacaktı. Ve annenin konteynırın içinden bulup oğluna uzattığı şeyle berber çocuğun sevinçten zıplayıp mutlu mutlu bir şeyler demesi ile birlikte Zeynep'in yanağında ıslaklık yol buldu. Çocuğuna uzattığı tekerlekleri olmayan ve bayağı hırpalanmış, araba demeye bin şahit

isteyen oyuncağa bakan anne bakışlarında hüznü taşıyordu. Zeynep kalkıp oraya gitmek istedi ama dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Yine hızla camdan gözlerini ayırdı ve otobüsün içine baktı. Çoğu insan inmişti. Kalanlar ise yine umursamaz bir şekilde duruyorlardı. Hayret etti Zeynep. Çoğu kişi onun gibi camdan bakıyordu ama bir şey yapmıyorlardı. Tıpkı onun gibi. Ne yapmalıydı bilmiyordu? Onun elinden bir şey gelir miydi onu da bilmiyordu.

Tekrar cama doğru dönünce otobüs hareket etmişti. O da kayıp giden yolu izlemeye koyuldu. Boğazındaki yumru biraz daha büyümüşü sanki. Kendi kendine kızılıyordu. Ondan daha kötü durumda olanlar da vardı. Akşam eve yemek götürebilecek miyim diye kendini hırpalayan insanlar vardı. Şükretti içten bir şekilde.

Otobüs tekrar durunca camdan bakmaya devam ediyordu Zeynep. Tekrar inecek ve binecek insanlar için durmuştu büyük ihtimalle.

Zeynep dışarda bakışlarını gezdirirken yolun kenarında park edilmiş aracın arkasın oturmuş siyah saçlara sahip olan bir kız çocuğu gördü. Kız bacaklarını karnına doğru çekmiş kollarını da bacaklarına dolamış bir şekilde başını dizelerine koymuştu. Sekiz yada dokuz yaşlarında görünüyordu. Zeynep kızın yüzünü tam görmese de kızın sarsılan omuzlarından ağladığını anladı. Nedenini merak etmişti. Kayıp mı olmuştu? Küçük kızın yanına yaklaşan on dokuz yaşlarında olan bir adamla istemsizce kaşlarını çattı Zeynep. Genç adam kızın yanına diz çöktü ve kızın omuzuna kabaca dokundu. Aniden dizlerinden başını kaldıran kız bembeyaz olmuştu ve sanki titremeye başlamıştı. Yanaklarından süzülen yaşlar da daha da hızlanmıştı. Adam kızın saçlarına dokununca kız bir çığlık atıp uzaklaşmak istedi oradan ama adam kolundan tutup tekrar sert zemine oturttu. Olanları hayretle izliyordu Zeynep. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adam elini kızın saçlarından ayırınca kızın bacaklarına elini koyup okşadı ve yavaş hareketlerle yukarı çıktı. Zeynep anlamıştı. Gözleri dehşete açıldı. Hemen oturduğu yerden kalkıp telaşla otobüsteki insanlara baktı. Yine aynı manzara ile karşılaştı. Aniden kalkması ile birkaç kişinin dikkatini çekmişti fakat onlar da hemen kendi hallerine dönmüşlerdi bile. Bağırıp çağırmak, küçük kız için yardım dilemek istedi ama olmadı dili tutulmuştu sanki. Gözünden düşen yaş ile beraber kendini tekrar koltuğa bıraktı. Tekrar camdan baktı. Kız ve adam yoktu. Etraf boştu. Zeynep çıldırdığını düşündü. Çok kötü hissediyordu. Boğazındaki yumru artık nefes almasını en-

geliyordu.

Otobüsün tekrar hareket etmesi ile başını cama yasladı ve akıp giden yola daldı. İçinden bir şeyler kopup gidiyordu fakat ses bile edemiyordu. Tepkisini ortaya koyamıyordu.

Otobüsten gelen sesle Zeynep oraya döndü. Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın ve başında dikilmiş otuz yaşlarında bir adam. Adam kadına bağırıp çağırıyordu. Hiç olmayacak kelimeler edip arada ellerini saçlarından sinirle geçirip “Anne mi? Sen nasıl bir annesin?” naraları atıyordu. Zavallı kadının gözleri bulutlanmıştı. Oğluna üzgünce bakmakla yetiniyordu. Zeynep çok şaşırıyordu bir anneye edilen kelimelere, kadının hâline. Ve bu olaya tanık olan herkes onun gibi sessizliği seçmişti. Kimisi ağzını şaşkınlıkla kapatmış kimisi üzgünce bakıyor kimisi de çok normal bir şey izliyormuş gibi olanlara bakıyordu. Adam hâlâ sinirle annesine bakarken yaşlı kadın titreyen elini kaldırıp adamın koluna koydu. Adam kolundaki ele sonra da annesine bakıp sinirle kolunu geri çekti. Yaşlı kadının eli boşluğa düşmüştü. Yaşlı gözlerle oğluna bakmıştı anlamsızca. “Senin gibi bir annem olduğu için utanıyorum. Senin hakkın sokak köşeleri!”. Kadıncağız duyduklarıyla beraber ağlamaya başlamıştı. O sırada otobüs de durmuştu. Otobüstekilerden biri konuşacak gibi oldu ama tekrar sustu. Zeynep de gözleri ıslak olanları izliyordu. Bir şey söyleyemiyordu. Otobüsün kapıları açılınca otobüs şoförü bağırdı “İnin ve başka yerde kavganızı yapın!”. Adam sinirle tekerlekli sandalyeyi tutup savurcasına itekleyip otobüsten indirirken kadının hıçkırıkları duyuluyordu. Kapılar kapanınca herkes olanlar çok normalmiş gibi önüne döndü. Zeynep de onlardan biriydi. Genç kız da sessizdi. Bir şey demiyordu.

Otobüs hareket edeceği sırada duyulan kornalar ile otobüs şoförü sinirle camdan sarktı ve hiç hoş olmayacak şeyler korna çalan adamlara söyledi. Duyduğu kelimelerle şok olan Zeynep, otobüsten elinde demirden bir çubukla inen otobüs şoförünü görünce korktu. Kavga edeceklerini anladı ve yüreği ağzında cama döndü. Korna seslerini duymamak, kulaklarını kapatmak istiyordu çünkü kavgadan korkan biriydi.

Ne olacağını merak edip ayağıyla yere ritim tutarken kaldırımın hemen yanında duran köpeği görünce şok oldu. Köpeğin kuyruğuna bağlanmış bir teneke vardı. Köpek topallayarak ilerlemeye çalışıyordu fakat pek yol kat edemiyordu. Hareket ettikçe kuyruğuna bağ-

lanmış teneke ses çıkarıyordu. Köpeğe acıyan Zeynep, bir kaç ses duysa da dönüp bakmadı çünkü başka bir şey görmek istemiyordu. O sırada kaldırmadan geçen bir grup genç durup köpeğe baktı ve içlerinden biri acımasızca köpeğe bir tekme savurdu. Köpeğin acı çığlıkları yankılanıp etrafa dağıldı.

Zeynep bu gün gördüğü kaçınıcı şeydi hatırlamıyordu ama daha fazla dayanamayıp hala korna seslerinin arasında durmuş olan otobüsten indi. Hızlı adımlar ile nereye gideceğini bilmeyerek yürüyordu. Gözleri dolmuştu. Esen rüzgar yüzüne vurdukça derin nefesler alıp sakin kalmaya çalışıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra durup etrafına baktı. Bir parka gelmişti. Gördüklerinin verdiği bitaplık ile ilk bulduğu banka kendini bıraktı. Olanlara karşı hep susmuştu. Ona öğretilen de bu değil miydi zaten? Milletin işine karşıma, burnunu araya sokma, onu yapma bunu yapma... Evet, çevresi bunu ona öğretmişti ve o da topluma, oradaki insanlara, uyumuştur. Sesini kesmiş, herkesin olanlara karşı ağzına çektigi fermuarı açmamıştı.

Olanlar yine gözünün önünden bir şerit gibi geçip gitti. Kocasından şiddet gören kadın, çocuğuna belki akşam ne yedireceğini bilmeyen kadın, çocuğun gözündeki en ufak şeyde parlayan ışık, istismara uğrayan kız, kızın hıçkırıkları, oğlundan azar işiten yaşlı kadın, trafik magandaları, yaralı köpek...

Zeynep insanlığından utanmaya başlamıştı. Çok kötü hissediyordu kendini. Ne olursa olsun susmamalıydı. Belki onun tepkisi ile bir şey değişmeyecekti ama o ses verseydi, "durun" deseydi belki de ondan sonra nice Zeynepler sesini yükseltip olanlara engel olabilirdi. O da sesini yükselten biri olmak isterdi... O otobüse neden binmişti, nereye gidecekti hatırlamıyordu ama bindiği için şanslı olduğunu düşündü. İnsanlığını kaybetmek üzere olduğunu düşünmüştü. Şiddete, zulüme en önemlisi de hayata susmuş insanlardan olmak istemiyordu. O da dillere, bir şeyler yapmak isteyen ellere takılan prangalardan kurtulmak ve yardım isteyen kişilere yardım eli uzatan kişilerden olmak için çabalayacaktı.

Düşüncelerinden sıyrılan Zeynep oturduğu banktan yavaşça kalktı ve ellerini montunun cebine koyup ağır adımlarla yola koyuldu. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Sesini duyuracağı tek yere; kalemine. Ne yazacağını bulmuştu. Gözümüzün önünde olan hayatın gerçeklerini yazacaktı. Ama hangi gerçeklerden başlayacaktı? Hangi birini yazacaktı...

12.

DELİ MEHMET

Alp Eren Dumrul

Ankara - Şehit Ömer Halisdemir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sis yoğundu yola çıktığında. Yosunlu mendirek görünmez olmuştu. Vapurlar Boğaz seferleri için esneyerek izin bekliyorlardı. Kıyıda denizi seyreden martılar bir şeyler sezmiş gibi havalanıyorlar, masalsi uçuşlarla sisin içinde bir yerlere doğru kayboluyorlardı. Dalgaların yeşil dansı karmaşıktı, sahilde sallanan sandalların başı dönüyordu.

Yol “Yürü beni.” diyordu ısrarla. Uzaklar yakın olmak istiyordu. Uzak diye bir şey yoktu aslında, yürürken uzak sanılan yer bir bakmışsın yakın oluyordu. “Kendinin bile ücretinde olan benim için gidecek yer ne kadar uzak olabilir” dedi gülümseyerek. Bu mısraları kendi yazmış gibi hissetti.

Deli Mehmet derlerdi ona. Biraz münzevi, uzak tavırları vardı zaman zaman. Ama isyan yüreğinden başını uzatırsa duramazdı yerinde. İnsanların öldüğü, evlerin yıkıldığı görüntüler izlenirken salaş kahvede, bakardınız birden kalkmış; ahaliye “çekirdek çitleyerek izlenir mi bu, film mi bu ha?” diye bağırmış, herkese küsmüş. Mehmet’ten bir süre ses çıkmaz, kendi yaptığı ahşap evinin kapısı kimseye açılmazdı. Uzunca bir uzletten sonra sahildeki balıkçıların arasında görülürdü. Beresini geri atmış, geniş alnı ışıldarken.

Sılasına dönen bir derviş gibiydi Mehmet. Rüyalarında günlerce sılasını görüp sonunda kendini yollara atmıştı. Yaşını kırka sürmüştü,

göreceğini görmüş, karanlığını aydınlatmış, azığını hafif tutmuş; çıkınında hasret, yüreğinde heyecan, yürüyordu. Kudüs'e...

"Allah'ın size vatan olarak yazdığı mukaddes arza girin." denmişti madem, gidecekti. Peygamber yürümüştü, yürüyecekti. Gece vakti yola çıkmıştı peygamber. Boşuna yürümüş olabilir miydi hiç?

Güneş kısaldı. Toprağa sapladığı çubuğun kısacık gölgesi, geride bıraktığı yolu bir arpa boyu gibi gösteriyordu. O sırada ezan çınlamaya başladı. Ses ötelere ulaşmaya çalışıyordu. Uzağa daha uzağa, yankı yankı yayılıyordu. Çinileri ışıldayan bir camiye girdi öğle namazı için. Mavi, firuze, yeşil şakayıklar; laleli, sümbüllü çiniler; mihrabın yanlarında ceviz kapılı iki büyük dolap, duvarda Kur'an koymaya mahsus çift gözlü ikişer tane küçük niş... Kudüs'te işte böyle camileri çizecek, sonra inşa edecek. Yıkılan yerleri yeniden yapacak. Her yapıya zarif bir hilal konduracak. Sonra doyasıya Aksa'da secdelere gidecek. Bir gece vaktiydi karar verdiğiinde. Sabahı zor etmişti.

Uyku onu ele geçirene kadar yürüdü her gece. Kuşlar önü sıra uçtu. Deli Mehmet geliyor dediler, bakın bakın. Damlarda çatılarda tünemiş onu süzen kuş cemaati, direklerin tellerine dizilmiş kanatlılar milleti. Biz de gidelim mi deli Mehmet'le dediler. Ama iş karar vermektedir. Kuşlar alıştıkları gök parçalarını terk edemediler. Deli Mehmet onlara "selam" dedi, yürüdü.

Bolu'da kızıl geyikler, karacalar, vaşaklar faunalarından başlarını uzatıp Deli Mehmet'e baktılar. Mehmet "Gelmezsiniz siz." dedi. "Kuytularınızı, gecelerinizi, masmavi karlarınızı bırakıp gelmezsiniz." Sonra kendini, ardı sıra gelen hayvan sürülerine gerine gerine bakarak yürürken hayal etti. "Bir kavalım eksik. Boşuna Deli Mehmet demiyorlar bana." dedi gülümsedi. Eh azıcık deli olmakta sıkıntı yok.

Deli Mehmet'in tabanları şişti, parmakları yara içinde kaldı. Defalarca ıslandı sırsıklam, gözünü açamayacak kadar hasta oldu. Bir yerlerden ona bir tas çorba, ıhlamur veren de çıktı ve eninde sonunda kalktı hep, "Biraz gecikti kavuşma." dedi. "Öleceksem de yolundayım ya." Bazen yol üstü pansiyonlarda kaldı, temizlik yaptı yatak karşılığında. Bulaşık yıkadı karın tokluğuna. Devam etti.

Hatay'a doğru sıcak aniden bastırdı. Deniz uğultuyla çağlıyor, onun yürüyüşünden heyecanlanıyordu sanki. Bulutlar lokomotif dumanı gibi göğe yayılmıştı; asırlık zeytinler, kauçuklar terliyordu. Her adımda sevgiliye bir adım daha yakındı ve hem kavuşmak istiyor

hem de ona doğru gitmek uzasın istiyordu. Gitmek eylemi. Gitmek. Ne güzeldi.

Az gitti uzun gitti. Dere tepe, caddeler kavşaklar geçti. Sakalları uzadı. Eline de bir meşe asa aldı. Tam deli Mehmet oldu. Bir ay boyunca rotası onu arıyı çeken çiçek gibi çekti. Asasına dayanmış dinlenirken Kudüs tarafından sabırsız bir çağrı işitti. Aksa onu derin bir iç geçirmeyle çağırıyor gibiydi.

O henüz Kudüs’e varmadan adı sanı duyulmuş, Mehmet’i araçlarına almak isteyenler olmuştu. Mehmet birini nedense kırmadı ve Lübnan sınırına yakın, eski bir kamyonu bindi. Filistin’e inşaat malzemesi taşıyan bir Türk’ün kamyonuna... Pasaport kontrolü de kolay olmuştu böylece. Çok uzun bekletmediler. Sınırlarda herkes tanırdı Fethi ustayı. Kimsesi olmayan, şen, dobra adamdı. Kudüs’e kadar ancak birbirlerinin iyi anlayacağı bir sürü kelam ettiler. Onları duyan kıt anlayışlılar iki köylü laflıyor; akıllılar da filozoflar vecize üretiyor zannedirdi. Bilmiyorlardı ki Deli Mehmetle Fethi Usta ezelden beri dosttular ve bundan sonra da ayrılmayacaklardı.

Üsküdar Mahallesi, Deli Mehmet’ten bir daha haber alamadı. Her Filistin haberinde koşup ekranda Mehmet’i aradılar. Gördüklerini söyleyenler oldu. “Bak bak!” dediler. “Şu ağzı yüzü örtülü olan Mehmet değil mi? Aksa’yı saran polisler kafa tutan. Bak işte yumruğunu sıkışı aynı Mehmet. Yanında da biri var onu kollayan.”

Derler ki Mehmet, Filistinli oldu. Aksa’sına kavuştu. Hayalinde gördüğü o güzel evleri yaptı, sağlam çatılar çattı. Mehmet de az değilmiş, yoksul değilmiş, aslında nasıl da zenginmiş; artık geride kalan akıllılar düşünsün, dediler: Akıllı nedir, deli olmak nedir?

13.

ZARF

İrem Sumeli

İstanbul - Recep Tayyip Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bulmaca çözmek onun için bir spor niteliği kazanmıştı. Yine bu sporu yaptığı sırada çalan zilin sesi bütün dikkatini dağıtmaya yetmişti. Kapıyı açtığı anda kapının önünde hiç kimse yoktu. Kapıyı kapatacağı anda yerde duran zarfı fark etti. Eğilip aldı ve derin bir iç çekerek yerine oturdu. Zarfın üstünde daktiloyla yazıldığı belli olan bir yazıyla kendi ismi “Dedektif Kaan Aydın” yazıyordu. Zarfın içinde ne olduğunu merak etse de, içinde zehirli madde olabileceğinden ve kimsenin kendisini öldürmek isteyip istemediğini bilmediğinden hemen açmamaya karar verdi. Zarfın içinde ne olduğunu öğrenmek için arkadaşı Kimyager Ali Sancak’ın yanına gitmeye karar verdi. Ama ilk önce sabah olmasını beklemeliydi, gecenin üçünde bir laboratuvarın açık olacak hali yoktu sonuçta. Kafasında dolanan bin türlü düşünceyle yatağına uzandı ama kafasındaki düşüncelerden dolayı bir türlü uyuyamadı. Bir sağa bir sola derken dakikalar saatleri kovaladı. Ne zaman olduğunu anlamadığı bir saatte uykuya daldı.

Sabah gözlerini açtığı anda saatin kaç olduğunu önemsemeden Ali’yi aradı ve hemen hazırlanıp laboratuvara gelmesini söyledi. Sabah kahvaltısı olarak her zamanki gibi filtre kahvesini hazırladı ve sıcaklığına aldırmadan hızlıca içti. Dün akşamdan beri düşüncelerin beynin de dönmesine sebep olan zarfı ceketinin iç cebine attı ve anahtarını askılıktan aldığı gibi kendisini dışarı attı. Evinin taksi

durağına yakın olması sebebiyle gördüğü ilk taksiye binip gitti.

Gideceği yere vardığında hemen laboratuvara doğru yürüdü. Laboratuvar en üst katta olduğundan merdiven çıkmak istemedi, asansöre yöneldi ama şans bugün ondan yana değildi, asansörün üstünde yer alan “Tadilat” yazısıyla içinden birkaç şey söylenip koşar adımlarla merdivenlerden çıktı. En üst kata vardığında nefes nefese kalmasını umursamamaya direkt içeri yöneldi. Kapıyı açtığında arkadaşı Ali ile diğer laboratuvar görevlisi Aylin vardı. Kaan’ın nefes nefese kaldığını gören ikili hemen yanlarında bulunan şiseden bir az su uzattılar.

Kısa sorguyu ilk başlatan Ali oldu “Hayırdır ağabeyciğim neden böyle nefes nefese kaldın?” Kaan söze ciddi bir ses tonuyla girdi “Dün gece geç saatte kapı çalındı, açmaya gittim.” Aylin her zaman ki gibi hemen söze atladı “Ee kimmiş kapıyı kapıyı o saatte çalan?” Kaan göz devierek konuşmasına devam etti “Kapıyı açtığımda karşımda kimse yoktu ama bu zarf yerde duruyordu.” Ali zarfı hemen eline aldı ve sanki her gün aynı olayla karşılaşmış gibi arkasını dönüp zarfı incelemek için malzemeler aramaya koyuldu, bu sırada Kaan’a soru sormayı da ihmal etmedi “Hayret zarfı hemen açmamışsın az da olsa bir gelişme var gibi gözüküyor.” Aylin’in gülmesiyle Kaan’ın küçük çaplı sistemi birbirine karıştığı sırada Ali tekrar lafa girdi “Kaan sen dışarı çık bizde güvenliğimizi alalım ve zarfı öyle açalım.” Kaan tam itiraz etmek için ağzını açmışken bu sefer Aylin söze girdi “Ali haklı sen dışarı çık biz bakarız.” İkisinin de kesin cümleleri Kaan’ı dışarı çıkmaya ikna etmişti ve hiçbir şey demeden isteksiz adımlarla laboratuvarın dışına doğru yürümeye başladı.

Koridorda onun için zaman durmuştu sanki saatine her baktığında akrep ve yelkovan yerinde sayıyormuş gibi hissediyordu. Bir süre bekledikten sonra laboratuvarın kapısı açıldı “Ağabeyciğim hadi ya sabahtan beri bekliyorum burada.” “Tamam tamam öldüm dediğin altı üstü 5 dakika .” “Boş lafları bırak da söyle hadi neymiş zarfın içinde ki?” Ali derin bir nefes aldı tam ağzını açmıştı ki Kaan’ın telefonunun çaldı. Arayan Kaan’ın aile dostlarının oğlu Halil Durmaz’dı “Kaan abi çok acil buraya gelmen lazım.” Kaan derin bir iç çekerek “Geliyorum Halil konumunu at.” dedi “Attım bile abi hadi.” Kaan zarfa içi gider bir şekilde baktıktan sonra “benim bir işin çıktı en kısa sürede halledip geleceğim.” “Tamamdır abi ben burada sabahlayacağım gelirsin istediğin zaman.” Kaan kafasını salladıktan sonra alışkanlıktan olsa gerek ilk asansöre yöneldi sonradan bozuk oldu-

ğu aklına geldi ve hem hızlı adımlarla merdivenlerden inerken Ali ve Aylin'in duyabileceği bir ses tonuyla "Azıcık para biriktirin de şu asansörü tamir ettirin." deyip yüzünde hafif tebessümle çıkıp gitti.

Kapının önünde bulunan taksilerden birine bindi, adresi söyleyip yola çıktı. Gideceği yere vardığında gördüğü kalabalık olayın ne kadar büyük olduğunu anlatır nitelikteydi. Can komiserin yanına yaklaştığında gördüğü şeyle o da şaşkına dönmüştü. Ortada ölü halde bulunan arkadaşı ve ünlü iş adamı Efe Durmaz etrafında hendeğe benzeyen ama daha az derin olan bir çember vardı. Etrafta bu kadar çok habercinin bulunmasının sebebi de buydu.

Can komiserden detayları almak için yanına yaklaşmak istedi ama başı fazla kalabalıktı, eline hemen bir eldiven geçirip olay yerine doğru ilerledi, artık orada ki herkes onu tanıdığı için kimse olay yerine girmesine karşı çıkmadı. Cesede yaklaştığında cesedin üstünün temiz olması kazının önceden yapıldığını gösteriyordu, fakat etrafta oldukça ağır bir ceset kokusu vardı, bu da yeni öldürülmediği anlamına geliyordu. Etraftaki ayak izlerine bakmak istedi fakat etrafta hiç ayak izi yoktu anlaşılacak suçlu ve ya suçlular işini titizlikle yapmıştı. Sıra cesede geldiğinde cesedin üstünde tek tük bulunan sarı saçlar siyah ceketin üstünde bariz bir şekilde gözüküyordu, yan taraftan hemen bir delil torbası aldı ve saç tellerinden birkaç tanesini dikkatlice torbaya yerleştirdi. Cesedin ceplerinden çıkanlara baktığında cüzdanını buldu fakat kayda değer her hangi bir şey yoktu. Tam elinde sadece saç telleriyle döneceğini düşünüp tepelikten ayrılacakken hafif toprağa gömülmüş zarf dikkatini çekti, dikkatli bir şekilde aşağı inip zarfı aldı, zarfın üstünde "DEDEKTİF KAAN AYDIN" yazılıydı fakat zarf hiç açılmamıştı, olay yerinde kendi ismine ait bir zarf bulmak onu daha çok şüphelendirmişti. Anlaşılacak Ali ile bu gece oldukça yoğun olacaktı. Daha fazla vakit kaybetmeden hemen çukurdan çıktı.

Tekrar laboratuvara giderken aklına sabahtan beri hiçbir şey yemediği geldi ve saat neredeyse 17.00 olmuştu. Yoldayken laboratuvara 2 tane dürüm söyledi o gidene kadar dürümler gitmiş olurdu hem de hesabı Ali'ye kilitlerdi.

Tahmin ettiği gibi binadan içeri girdiğinde dışarıya çıkan motorcu kurye yemeğin geldiğini açıklıyordu daha fazla beklemeden yukarı çıktı. Vardığında ilk karşılaştığı şey Ali ve onun ters bakışlarıydı. Aylin'in çıktığını gören Kaan bir köşeye oturup Ali'nin de

yanına gelmesini bekledi. Oturduklarında Kaan vakit kaybetmeden ceketinin cebindeki zarfı çıkartıp masanın üstüne koydu. Ali'ye tane tane olanları anlattıktan sonra aklına kendi zarfı geldi ve tekrar bey-nini düşüncelerin kemirmesine izin vermeden Aliye sordu "benim zarftan ne çıktı?" Ali ağzındaki lokmayı yutup soruyu cevapladı "Abi senin zarfın içinden 'ÇÖZMEN GEREKEN ÇOK ŞEY VAR AMA ŞANSA BAK ZAMANIN ÇOK KISA' yazılı bir not çıktı, bir de bir tutam barutla, kırmızı toprak vardı zarfın içinde." Kaan düşünceli bir ses tonuyla "Sana incelemen için bir zarf daha getirdim bunu da incele bir." "Tamam abi de şu yemeği yiyelim bir boğazımıza dizme."

Laboratuvarında saat gece 2 ye yaklaşıyordu, ikili oldukça dikkatli bir şekilde hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi kontrol ederken bu sırada otopsi raporları ve parmak izi sonuçları da gelmeye başlamıştı. Her şey tek tek yerine oturuyordu "Ali bana gönderilen zarfın içinde barut ve kırmızı toprak bulunuyor, Efe'nin orada bulduğum zarfın içinde ise sadece kırmızı toprak hem de aynı türden. Bunların hepsi tesadüf olamaz bana zarfı yollayanla Efe'yi öldüren aynı kişi. Senden şu an istediğim şey benim zarfımdan çıkan barutla, Efe'nin öldürüldüğü barutu karşılaştırman eğer aynıysa işi yapanların aynı kişi olduğu kesinleşir." "Peki ya değilse?" "İşte o zaman uğraşmamız gereken çok şey var demektir."

- 3 YIL ÖNCE -

(Ölümü o dönemin en şaibelisi olan Ahmet Akın, ölüm sebebi bulunamayınca Dedektif Kaan Aydın'dan yardım istendi. Kaan Aydın'ın ölüm sebebinin mafya olduğunu bulmasına rağmen delil yetersizliği sunulurken dosya kapatıldı ve o günden sonra Kaan Aydın'ın gölgesi mafya oldu.)

İşin içinden tek başına çıkamayacağını anlayan Kaan emniyet müdürlüğüne gidip daha detaylı bilgi aldı. Emniyet müdürlüğünde de durum Kaan'ın kinden çok farklı değildi onların da ellerinde çok az bilgi bulunuyordu. Maktulün üstündeki saç telleri neredeyse ellerinde ki tek delildi ve işi buradan yürütmelilerdi.

Bu süreç içinde Kaan aile dostunun öldürülmesine karşın yaşadığı şoku daha yeni yeni fark edebildi. Evine geldiğinde uzunca bir süre gözleri duvarda takılı kaldı. Öldürülen arkadaşıyla arasında geçen çocukluk bağı onun birden derin bir sessizliğe gömülmesine

sebepti. Onunla yaşadığı güzel anlar beyninin içinde dolarken cebinden gelen telefon sesiyle beyninin içindeki sis perdeleri aralandı. Mesajın kriminalden gelen bir dosya olduğunu gördüğünde hemen dosyayı açtı. Saç tellerinin ucunda bulunan sıvı yapıştırıcı saçın her hangi bir kişiye ait olmadığını bir peruktan alındığını gösteriyordu, Kaan pis bir gülümsemeye “Anlaşılan katil o kadar da akıllı değilmiş, cinayeti işleyen kadın olduğu süsünü vermek istedi ama ucundaki yapıştırıcıları unuttu. Seni yakaladığımda seni elimden kimse alamayacak.”

Ertesi gün Kaan sabahın ilk ışıklarıyla emniyet müdürlüğüne gitti. Saç tellerinden alınan DNA örneklerinde saçların kime ait olduğu tespit edilmişti. Memurlar kişiyi evinden getirip saçlarını hangi kuaföre satıldığını bulmuşlardı geriye sadece kuaförle konuşmak kalmıştı. Kaan kuaförün bilgilerini alıp hemen yola çıkmıştı.

Kuaföre gittiğinde çalışan kadın 2 gün önce bir erkeğin gelip ondan sarı renkte bir peruk aldığını söyledi. Kameralar incelendiğinde çıkan görüntüler Kaan’ın oldukça işine yaramıştı. Peruğu alan adam 30’lu yaşlarda biriydi. Sokak kameralarından adamın bindiği aracın plakasını tespit ettiler ama aracın çalıntı olduğu ortaya çıkmıştı. Bu işlerini çıkmaza sokmuştu ama Kaan bu konu da oldukça netti en kısa sürede çocukluk arkadaşının katilini ya da katillerini bulacaktı.

Akşam saatlerinde önünde bir fincan kahvesiyle adamın öz geçmişini inceliyordu. Hiç temiz olmayan öz geçmişde yok yoktu, pek çok cinayete karışmış, adam yaralama, haneye tecavüz gibi pek çok suçtan yargılanmış ama hepsinde de delil yetersizliğinden serbest bırakılmış. “Anlaşılan bu adamın arkasında büyük birileri var yoksa bu kadar suçla hala dışarda olması normal değil, bakalım kim çıkacak bu işin arkasından.” Diye düşündü.

Kaan Ali’den gelen telefonu açtığı anda Ali direkt söze girdi “Abi senin eve gönderilen ve cesedin orda bulunduğu kırmızı toprak, türüne çok rastlamayacağımız bir toprak.” “Nasıl yani bildiğimiz toprak değil mi o zaman?” “Hayır abi toprağın asidiklik düzeyi normalde olması gerektiğinden daha fazla ve bu toprağın bulunduğu yerler özel olarak koruma altında bir tanesi hariç.” Kaan bu bilgiyi aldıktan hemen sonra, son zamanlarda yapılan ihaleleri incelemeye başladı. Sonuçta böyle bir yerin doğrudan satılacak hali yoktu. Yaptığı araştırmalar sonucunda arsanın “Karalar Holding” e satıldığını öğrenmiş oldu. Şans budur ya aynı arsanın ihalesine arkadaşı Efe de girmişti fakat

ihale Efe öldükten sonra yapılmıştı bu yüzden Efe'nin şirketi katılmamıştı. Artık Efe'yi öldüren kişinin Karalar Holdingin sahibi olduğuna emindi fakat bunu sadece bir arsa için yapmış olamazdı değil mi? Anlaşılan holdingi daha iyi araştırmalıydı.

Şirket bundan yaklaşık 10 yıl önce kurulmuştu Şirketin yönetimi Aras Karalar'daydı. Şirket hakkında herhangi kötü bir dedikodu yayılmamış gibi gözükse de çoğunun üstü çok kısa bir sürede kapatılmış ve olayları unutmaları sağlanmıştı. Bu olaylar aynı konu altındaydı "Karalar şirketinin kaybolan işçileri." Şimdiye kadar kaybolan 8 çalışan vardı ve bunlar hala bulunamamıştı. Kaan bu bilgilerin çoğuna polisler yardımıyla ulaşmıştı.

Başka bir dosyayı araştıracağı sırada kapının çalınmasıyla çalışmasına ara verdi ve kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtığında karşısındaki manzara onu hiç şaşırtmamıştı, kapının önünde hiç kimsecikler yoktu ve yerde dedektifin adına bir zarf bulunuyordu. Kaan zarfı aldı yerine geçti. Bu sefer tereddütsüzce zarfı açtı bu sefer zarfın içinde sadece bir kağıt vardı. Kağıtta yazanlar ise "ÖLÜMÜNE YAKLAŞIYORSUN DEDEKTİF TİK TAK." Sanırım dedektifin artık hızlanması gerekiyordu. Bu kadar araştırma yeterdi hatta artardı bile.

Tekrardan arsaya geldiğinde onu diğer gelişinin aksine bomboş bir yer karşılaşmıştı. Yine de içeriye normal yollarla girmedi. Gelmeden önce arsada bulunan bütün kameraların yerini öğrenmişti. Arsaya girebileceği tek yer arsanın arkasındaki ormandı.

İçeriye girdiğinde içeride bulunan yıkık dökük binaya doğru ilerlemeye başladı. İçeriye attığı ilk adımda ensesinde hissettiği soğuklukla başına bir silah dayandığını anladı, yapabileceği çok şey olmasına rağmen sadece olduğu yerde durdu. Bunda hala faka artık daha şiddetli bir şekilde içini kemiren kurdunda etkisi vardı tabii.

Adamın onu yönlendirdiği şekilde ilerlerken başına geçirilen siyah çuval yüzünden nereye gittiğini de tam manasıyla kestiremiyor. Araba yolculuğu yapmaya başladıklarında. Arabanın hızı ve zaman ters bir orantıyla işliyormuş gibiydi. Araba ne kadar hızlanırsa zaman dedektif için o kadar yavaşlıyordu ve bu da dedektifin nereye gittiklerini iyice çözememesine sebep oluyordu.

Dedektifin en son hatırladığı şey arabanın durması ve boynunda hissettiği acıydı. Kafasını kendini zorlayarak kaldırdı. Etrafı incelemeye başladığında eski bir fabrikanın içinde olduğunu anlamıştı.

Karanlık ortamda birden beliren ışık gözlerini acıtsa da bir süre sonra gözleri alıştı ve gözlerini yavaş yavaş açtı. Karşısında projeksiyondan yansıtılmış şekilde duran video başladığında gözlerinin dolmasına engel olamadı.

"Ölmenin sebebi o çok sevdiğin çocukluk arkadaşını hiç ilgilen-dirmeyen bir olaya dahil olması belki ona gönderebileceğin son mesaj ona ne demek istersin?" diye sordu kameradan gözükmeyen ama oldukça itici olan ses "Kaan... Sana şimdiye kadar ki her şey için teşekkür ederim. En mutlu anılarım hep içinde senin de olduğun anılardı. Hele balık tutmaya gittiğimiz." Efe'nin yüzündeki küçük ama mutlu tebessüm Dedektif Kaan'ı bir nebze gülümsetti. O günün hatırlıyordu. Yaklaşık 14 saat denizde kalmışlardı ama tek bir balık dahi tutamamışlardı. Anlaşılan balık yakalamada kötülerini yakalamak kadar iyi değildi. "Ailem sana emanet kardeşim, onlara çok iyi bak." Arkadan gelen histerik ve alaylı gülüş Kaan'ın sinirini bozmuştu. O gülüşün sahibi hemen sonra söze girdi "Maalesef ki aileni başka birine emanet etmelisin çünkü o da senden bir süre sonra yanına gelecek." Efe tam ağzını açmıştı ki birden gelen silah sesi Efe'nin laflarını bir daha asla söylenemeyecek duruma getirdi.

Video bitti fabrikanın içindeki ışıklar yandı dedektif bu sırada içinde bulunduğu fabrikayla kardeşi, Efe'nin öldürüldüğü yerle aynı yerde olduğunu anlamıştı. Tam bu sırada gelen soğuk ve duyusuz ses Kaan'ın bütün dikkatini kısa bir süreliğine kendine çekmişti "İntikam soğuk yenen bir yemektir dedektif bunu asla unutma. Gerçi unutabileceğin bir zaman olmayacak. Diğer hayatında başarılar dedektif." Gelen silah sesi, dedektifin ölümü ve arkadaşı Efe ve ailesinin diğer üyelerine kavuşması bir saniyeden kısa sürmüştü.

14.

UMUT HEP VAR

Hatice Aydemir

Nevşehir - Gülşehir 15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yorgun şehrin üstüne çöken sessizliği, sahili döven hırçın dalgalar bozuyordu. İnsanın ruhunu okşayan serinletici rüzgâr kendini hissettirmeye başlamıştı. Göğü kızıla boyayan güneş, şehrin üstündeki karanlık örtüyü kaldırıyordu. Gecenin ıssızlığını güneşin doğuşu sonlandırmıştı.

Güneşli, tozlu, az insanlı bir yol. İstanbul'un eşsiz güzelliğinden ve heybetinden yoksun bir semt : Tarlabası. Beyoğlu'nun hengâmesine ve Eminönü'nün balık ekmeğine hasretlik çekiyordu. Burada insanların en büyük zenginliği samimiyeti idi.

Bacasında duman tüten, sıvasız, tek katlı bir ev. İçinde sevgi ve şefkatle yükselen yumuşak bir ses:

-Hayat, Umut, hadi kahvaltı hazır!

Mutfaktan enfes kokular yükseliyordu. Ocağın başında ince, uzun, kısa saçlı, fedakâr 'anne' duruyordu. Pencereden vuran ışık yüzündeki kırışıklıkları iyice belirginleştiriyordu. Tüm samimiyeti ve sevgisiyle evlatlarına bir şeyler hazırlıyordu. İçeriye dün geceyi uykusuz geçirdiği yorgun gözlerinden anlaşılan zayıf, çelimsiz, siyah kıvrıkcık saçları alınına dökülmüş tüm hayallerini küçücük kalbinde saklamış Umut girmişti.

-Anneciğim, ağabeyim kahvaltısını yapmayacakmış, çıktı.

Son birkaç haftadır oğlu Hayat'ım davranışlarında değişiklikler olmuştu. Bu konuyu konuşmak için eşinin eve dönmesini bekledi. Sahi kaç ay olmuştu kemal gideli? Üç ay belki de dört ay. Yollar ayrı düşürüyordu sevenleri. Evine helal lokma getirmek içindi bunların hepsi. Zordu uzun yol şoförlüğü.

Umut kahvaltısını yaparken kardelen tüm samimiyetiyle:

- Oğlum ağabeyinde bir değişiklik seziyor musun ?

Umut endişeye kapılmıştı. Gözlerini annesinin gözlerinden kaçırarak:

-Bilmiyorum anneciğim son günlerde biraz stresli, sanırım sınav kaygısı.

Diyerek kestirip atmıştı.

Dar sokaktan geçerken annesine verdiği yalanlarla dolu cevabın ağırlığını omuzlarında hissetmişti. Gerçekleri neden paylaşmamıştı annesiyle? Pişman olmuştu. Bu düşünceleri kafasından atmak için adımlarını hızlandırmıştı ve okuluna bir an önce varmanın derdine düşmüştü.

Uzun boylu, kumral, zayıf, ela gözlerinde çaresizlik olan bu delikanlı sokakta tek başına yürüyordu. Köşeden döndü. Sapa bir yola girdi. Karşısına yıkık dökük bir bina çıkmıştı. Hiç düşünmeden içeri girmişti. Hayat önceden gelmiş ve yolu bilen bir ev sahibi edasıyla tahta merdivenleri gıcırdatarak üst kattaki odaya, seslerin geldiği yere çıkmıştı. İçerdeki pis koku Hayat'ın genzini yakmıştı. Yere serilmiş kartonlar, kartonların üstünde ayak izleri. Yerde şırıngalar, lastikler, izmaritler... Kırık koltuklardan kısa bir süre önce burada birilerinin uyuduğu anlaşılıyordu.

Hayat, yanında duran iki adamdan en şişmanına siyah poşete sarılı bir şeyler verdi. Şişman adamın sigara içmekten sararan bıyıklı suratına poşeti aldıktan sonra pis bir gülümseme yerleşti. Hayat'a bunun karşılığında gizli bir eda ile uyuşturucu verdi. Adam siyah poşeti çevik bir hareketle beline sokarak hızlı adımlarla harabe binadan uzaklaştı. Kısa bir süre sonra gözden kayboldu.

Güneş insanlara ve dünyaya veda ederken yavaş yavaş gecenin sessizliğini yerine miras bırakıyordu. Bu sessiz miras Kardelenin yüreğinde de devam ediyordu. Adeta vadiye çökmüş bir pus gibi oturmuştu yüreğine.

Kardelen, akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa gitmişti

Mutfakta uğraşırken kapıdan tıkırtılar gelmeye başladı.

O kadar düşünceli ve dalgındı ki bu sesleri duymadı.

Birden karşısında Kemali gördü.

Üç ay sonra onu görmek... Kardelen sanki tüm dertlerinin çaresi ondaymış gibi sarıldı eşine. Çöl nasıl beklerse bir damla yağmuru o da öyle beklemişti evinin direği Kemal'i ni

Mutluluğu sesinden anlaşılıyordu. Yorgun, ela gözlerinde bir ışıltı göründü:

-Kemal hoş geldin, ne zaman geldin?

-Hoş bulduk Kardelen. Bugün geldim. Çok özledim sizi! Çocuklar nerede?

-Umut odasında, Hayat daha gelmedi. Kemal seninle Hayat hakkında konuşmam gerek. Son günlerde pek iyi değil. Çok sinirli ve iştahsız.

-Tamam, eve gelsin de derdi neymiş öğreniriz.

Uzunca bir aradan sonra ailenin bir yemekte buluşma şansları doğmuştu. Hayat ortalıkta görünmüyordu. Saatler geçti ama Hayat eve hala gelmemişti. Kapıda bir tıkırtı duyuldu. Gelen Hayat'tı. İçeri sessizce girdi. Salonunda onu bekleyen babasını görünce hiçbir şey demedi. Kemal üç aydır görmediği oğlunu tanıyamadı. Zayıflamıştı hem de çok. O güzel ela gözlerinden eser kalmamıştı. Birer kan çanağına dönüşmüştü gözleri. Umursamaz tavrını devam ettirerek kimseye bir şey demeden odasına gitti. Gece aileye bir kara bulut gibi çökmüş, Kemal ve Kardelen için uykusuz gecelerin besmelesi çekilmişti.

Güneş tüm kötülöklere rağmen inatla doğdu. Sanki yeryüzündeki tüm güzelliklerin kaynağı güneşti. Kardelen uzun süre sonra ilk defa ailece kahvaltı yapmanın hayalini kurarak çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırladı. Belki Hayat'ın geceki tavrı değişirdi. Ama hiçbir şey Kardelen'in istediğı gibi gitmemişti. Hayat yine erkenden kimseye haber vermeden çıkmıştı evden.

Gözleri kan çanağına dönen Hayat zihnini sürekli meşgul eden düşünceler ile yine o harabe binaya gitti. Yine aynı adamdan aldı uyuşturucu denen o illeti. Hayat nasıl düşmüştü bu duruma? Her

şey okul çıkışında sokağın başında bekleyen bir adamı tanınmasıyla başlamıştı. Hiç düşünmemişti böyle olacağını. Nasıl da esiri olmuştu uyuşturucunun? Oysaki sigara bile kullanmazdı. Bir kereden bir şey olmaz demişti. Ama olmuştu işte. Burada olma sebebi bu illetti. Hayat her şeyini kaybetmişti. Ailesini, umudu, kendini kaybetmişti. Aklında tek bir şey vardı. Fazla, daha fazla madde... Kararlarını kendi veremiyordu. Çıkmaz bir sokaktaydı. Çaresizlik, iradesizlik, pişmanlık peşini bırakmıyordu. Neden engel olmuyordu kendine? Tüm vücudunu, ruhunu ele geçiren bu illetten neden uzaklaşmıyordu? Aslında cevabı çok basitti: 'Bağımlılık'. Her şeyini bunun uğruna harcatan, iradesini ele geçiren, onu ailesinden koparan, toplumdaki uzaklaştıran bu madde onda bağımlılık yapmıştı.

Dalgaların sesi martı sesiyle karışıyordu. Denizden yansıyan güneş ışıkları insanın gözlerini kamaştırıyordu. Hayat ve Umut sahilde oturuyorlardı. Hayat cebindeki uyuşturucuyu çıkardı. Umut da abisi gibi özenmişti bu maddeye. Ama ne özenilecek bir yanı vardı ne de sevilecek. Bu ilk kullanışydı ve devamı da gelecekti. Umut için de kızıl gözlerle dünyayı seyretmenin ilkleri başlamıştı bile. Gençliğini yakan Hayat, o kıpkırmızı gözleriyle etrafı seyrediyordu.

İki hafta sonra

Güneş bu gün bir farklı doğdu. Sanki örtmek istemedi gecenin kötülüğünü, insanlara karşı olan umudunu kaybetti. Doğmak istemiyordu artık. Hayattan sonra Umut da değişmeye başlamıştı. Abisinin izinden gidiyordu. Bunu gören kardelen ve Kemal dayanamadılar ve onlarla tekrar konuşmaya karar verdiler.

-Oğlum bizimle paylaşmak istediğin bir şeyler var mı?

-Hayır, yok!

-Oğlum sen son günlerde pek iyi değil gibisin bir sıkıntın mı var?

-Yok dedim ya! Rahat bırakın beni!

Evden çıkıp gitmişti. Evdeki sessizliği çalan telefon bozdu. Kardelen koşar adım telefona yöneldi.

-Alo!

-Hayat Yıldız neyiniz olur?

-Oğlum! Oğlum olur. Ne oldu yavruma, bir şey mi oldu?

-Oğlunuz şuan yoğun bakımda hastaneye gelseniz iyi olur.

-Ne oldu oğluma?

...

Kemal ve kardelen hemen hastaneye gitti. Kapıda polisler vardı. Yoğun bakım da yatan oğullarına ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Kemal doktora oğullarına ne olduğunu sordu.

-Hayat Yıldız'ın kanında aşırı dozda uyuşturucu bulundu. Hayati riski hala devam ediyor.

İkisi de inanamadılar. Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? Neden fark etmemişlerdi bağımlı olduğunu. Kendilerini suçlamaya başladılar. Ama bununla kaybedecek vakit yoktu. Kardelen:

-Umut, Umut nerde?

Umut polislerin yanındaydı gözünden akan yaşlar eşliğinde polislere:

-Uyuşturucu kullanıyorduk. Birden yere yığıldı. Ne olduğunu anlamadım!

Anne ve babasını gören Umut oturduğu yerden kalkmıştı ve onlara sarılmıştı.

-Ben ne yaptım? Neden ona engel olmadım? Hepsi benim yüzümden!

-Hayır, kendini suçlama oğlum! Asıl suç bizde. Biz nasıl fark edemedik?

-Anne ağabeyim yaşayacak değil mi?

-Elbette, o bizi bırakıp hiçbir yere gitmez.

Artık kimse konuşmuyordu. Kelimeler boğazlarında düğümlenip kalıyordu. Yapılacak tek bir şey vardı beklemek...

Günler geçti ama Hayat yoğun bakımdan çıkamamıştı hala. Kemal, Kardelen'i hiç böyle görmemişti. O neşeyle bakan gözlerinden eser kalmamıştı. Bir ölüden farksızdı... Ya Umut olanlardan kendini suçluyordu. Yaptıklarından o kadar pişmandı ki... Herkesin tek bir isteği Hayat'ın uyanmasıydı. Üçüncü günün sabahında Hayat gençliğine doyamadan, arkasında sevenlerini bırakarak bu dünyadan amansız bir ayrılık yaptı. Ardında parçalanmış bir aile bıraktığında kadersizdi. Bu kayıp, yıldız ailesi için bir çöküştü. Hayat'ın bu genç bedenini toprak kabul etmiyordu. Git yaşa, sen daha çok gençsin ha-

yallerini gerçekleştir diyordu. Ama Hayat o ela gözlerini açmıyordu. Bu taze toprak artık Hayat oldu. Umutları, hayalleri bu toprakta filizlenip yeşerdi. Umut o siyah gözlerini bu toprak parçasına dikti. Eğildi ve toprağı avuçlarında sıkarak:

-Söz veriyorum ağabeyciğim senin hayallerini ben yaşatacağım. Bu illetten kartalacağım. Sana söz veriyorum...

Güneş bu sefer olağan gücüyle ısıtıyordu kâinatı. Canlandırıyor-
du toprağı. Pırıl pırıl parlıyordu masmavi gökyüzünde.

Umut tedaviye başlamıştı. Bu süreç tüm aile için çok zor olmuştu. Hayatın ölümü ile yıkılan aile tekrar bir araya geliyordu. Umut, ağabeyine söz verdiği gibi o illetten kurtuldu. Anladı yaşamın ne kadar kıymetli, güneşin ne kadar güzel ve renklerin ne kadar parlak olduğunu. Umut hayallerini teker teker gerçekleştiriyordu. İstedığı üniversiteyi kazanan Umut gençler için Yeşilay Vakfına gidiyor ve bağımlılıklarla alakalı seminerler veriliyordu. Yaşadığı tüm bu olayları ve 'ağabeyini' kitabında anlattı. Gençlerin sonu Hayat gibi olmasın diye çalışmaya devam etti ve binlerce gencin geleceğini kurtardı. Unutmayın her zaman bir umut vardır. Yeter ki siz vazgeçmeyin, onun yegane tavsiyesi olarak salonlarda yankı bulacaktı artık.

15.

BİR GÜN, BİR ÖMÜR

Şeyma Güven

Nevşehir - Gülşehir 15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Zorla açtı göz kapaklarını. Üzerinde tonlarca yük taşımanın verdiği ağırlığı taşır gibiydi. Sanki üzerine dünyadaki en büyük taşları koymuşlar da altından kalkamıyordu, fakat büyük bir acı, bir sızlama hissetmiyordu vücudunda. Sadece kalkamıyordu ayağa. Çaresizce bekliyordu, küçücük bir hareket olsun diye. Yoğun bakımda gibiydi. En ağır ilaçları bedenine enjekte etmişler de hissizleşmişti bütün vücudu. Gözleri... Bir tek gözleri açıktı. Yatağının karşısındaki takvim takıldı gözlerine. Bir marketin adının olduğu, üzerinde bir ilkbahar resmi. Resmin ortasında kocaman, güçlü, endamlı bir kayısı ağacı, ağacın dallarında yeni yeni tomurcuklanmış çiçekler. Beyaz bir gelinliğin içindeki yeni yetme bir genç kız gibi tazecik ve güzel. Güzelliğinin farkında...

Çiçekler güzeldi, her baharda yeniden açıyor, zamanı geldiğinde de çekip gidiyorlardı... Ama insanoğlu öyle miydi? Bu dünyanın kalıcı olan varlıkları biz olmalıymışız sanki... Ölüm bir tek bize yakışmazmış. Beyhude çabaydı oysa, umutsuzca ölüme direnmek. Nasıl bir şeydi bu? Kaçınılmaz sona adım adım yaklaşırken kaçınılmaz sona adım adım yaklaşırken olacakları bilip de yokmuş gibi davranmak. Lakin evrendeki diğer bütün varlıklar bunu kabul edip ona direnmemenin, verdiği huzurla göçüp gidiyorlar bir bir.

Ne güzeldi bu çiçekli ağaç, nasıl da poz vermişti? Benim bu biçare durumumu biliyormuş da gözlerine ışık vermek için bu takvimde yerini almıştı. Ne kadar mutluydu? Her yıl yeni çiçekler açmanın, onları dallarda misafir etmenin haklı gururunu yaşıyordu kayısı ağacı. Lakin biz, bizler öyle miyiz? Hayır. Ne mutsuz bir varlık olduk bizler. Her daim açlığını çekiyoruz sahip olduklarımızın. Her bahar açan çiçeklerden bihaber, yaşama hiç gitmeyecekmişiz gibi sarılıyoruz. Etrafımızdan her geçen gün serpilip gelen, bir çığ tanesi gibi saf ve berrak gözleri huzur dolu evlatlarımızı bile göremeyecek kadar kara perde inmiş gözlerimize.

Bir ilkbahar yağmurunun ardından çekilmiş bu resim, diye düşündü. Yerdeki otlara daldı bir anda gözleri, oynasır gibiydiler üzerlerinde yavaşça hareket eden çığ taneleriyle. Çocukların gıdıklanınca oynasmaları gibi... Otların yüzleri olsaydı, ağızları kocaman açılmış kahkaha atan çocuklara benzediklerini görebildik ki görmek isteyince ah bu gözler neler görüyor. Üzerimize düşen çığ tanelerini yük görürüz biz. Sevdiklerimizi, evlatlarımızı, gülücükleri, öpücükleri, güzel sözleri yoğunluk, bıkkınlık görürüz biz. Gerek yoktu, sevmeye. Gerek yoktu tatlı bir gülümsemeye, yanağımıza konan bir buseye. Yüreğimize giriş izinleri yoktu bunların. Taş gibi olmalıydı soğuk ve değdiğinde acıtan bir taş.

Göğsünün tam ortasında bir şey hissetti aniden. Sanki beyninden yüreğine doğru ürperti vererek akan bir nehir. Bütün vücudunun yarı heyecan yarı korku hatta birazda ürperti sardı. Neydi yüreğine gelip de konan bu kelebek? Aklını, iradesini kendine çeken bu bilinmezlik. Kısacık ömrünün neredeyse tamamını etrafına örmeye uğraştığı, kozasından bir anda bambaşka bir halde ve güzellikte kalan ömrünü yaşamak için güneşe kendini beğendirmeye çalışan, ıslıl ıslıl güzelliğini pervasızca yaşayan kelebek gibi. Artık zaman gelmiş miydi? O gün bugün müydü? Hazır mıydı?

Kış bir kıskançtır herhalde, çiçekli dalların çiçeklerini döktürür sonbahara, meyvelerini yoldurur bütün bitkilerin. Ona hazır olmasını ister doğanın ama kendini kötü bilsinler istemez. Uyanıktır bir yandan da tilkinin kandırmalarına benzer onun cilveleri de. Sonra kara kara odun parçaları olan ağaçların kahverenginin bin bir tonunu bağrında saklayan toprak ananın üzerine sarar bembeyaz örtüsünü, sonbaharın acıttığı çaldığı yeşilliğin tesellisi olarak. Biraz da soğuktur yaşadıkları acıya hissizleşsinler diye. Ona karşı ne öfke ne de sevgi duyabilir doğa ama resimdeki gibi ilkbahar gelir sonra. Çe-

kip alır doğayı, yeşilini geri verir onlara. Kucak dolusu neşe, coşku doldurur sinelerine. Ne zaman gelecekti onun gözlerine bu ilkbahar? Buz kesmişti yüreği. Ne sevgi ne nefret hissediyordu, kangren olmuştu yüreği...

Gözünden yaşlar süzölmeye başladı, o kadar sıcak değiyordu ki yanaklarına içindeki yangın lav olmuş gözlerinden akıyordu. İçinde bir anlık coşku veren o duygu aniden kar oldu, yangın oldu, acı oldu. İçinde bir oduncu, elinde keskin baltası, bütün sevgi bağlarını kesiyordu. Canı acıyordu. Gözlerinden yaşlar şelale gibi çağlıyordu şimdi. Yanakları tamamen ıslanmış gözlerinin pınarlarında birikmişti, çaresizce tutunan damlalar.

Resimdeki ağaca baktı, kıskançlık doldu bu sefer yüreği. Kocaman bir iç çekti. Neden bir kara odun parçası kadar olamamıştı. Baharlara açamamıştı bu biçare yüreğini. Ah bu yangın korlandıkça daha çok acıtıyordu, neydi çaresi?

Bir kuş sesi geldi dışarıdan ne güzeldi sesi. Bir bülbül müydü acep. Hiç bilmezdi ki hiç duymamıştı bülbülün sesini. Ne yazık. Ne olursa olsun çok güzeldi. Neşeliydi ötüşü, küçücük bedeniyle ona verilen hayatın tadını çıkarıyordu. Küçüklüğünü umursamıyor sadece neşeyle şakıyordu. Düşünmüyordu da etraftakiler beni beğenir mi diye.

Kabul etmişti bir kere kendini. O ise ruhumu sarmalayan bedenin bile yerinden kaldıracak mecali bulamıyordu kendinde sesini duyan da yoktu. Herkes sağır olmuştu sanki. O, bülbül gibi cesur değildi. Beğenilmemekten, alaycı bakışlardan, hiçmiş gibi davranılmasından korkuyordu. Korktukça da daha çok yalnızlaşıyordu ve umutsuzluğa bürünüyordu buzuldan bir mağaranın içinde. Beğenilmeye çalıştıkça insanlar daha çok sağırlaşmıştı.

Yüreğindeki kar bir anda söndü, koca bir kara soğuk su döküldü yüreğine. Artık kalkma zamanı gelmişti. Kelebeğin kanatları yanaklarına değdi, sanki dudaklarına bir küçücük tebessüm kondurdu geçip gitti. Resimdeki o kocaman ağaçta küçüktü bir zamanlar incecik, narin bir fidandı. Nice kış soğuklarına dayandı, bedeni ama onunla arkadaş olmayı öğrenerek şimdi bembeyaz çiçekleriyle yeniden doğmanın neşesi, huşu içinde, gülümsüyordu. Çiçeklerin kokusuna gelen bülbülü göndermişti uyandırmak için, yüreğindeki yıllardır karanlığa kapatılmış huzuru affetmeyi uyandırsın, vücuduma yeniden can gelsin diye. Kalk ey mahzun, yorgun yüreğim, diyordu. Ba-

har yağmurlarının arasından sıyrılıp, güneşin ışıklarını saldığı odasında, gözlerinden ılık ılık dökülen gözyaşlarına aldırmadan.

16.

HATIRSIZ MİSAFİR

Aybüke Dila Kasımoğlu

Ordu - Kumru Anadolu İmam Hatip Lisesi

"Zihnini düzeltirsen hayatının geri kalanında taşlar yerine oturur."

Lao Tzu

A ynadaki görüntüye adım adım ilerledim. Bugün her zamankinden farklı görünüyordum. Sanki birkaç kişi birleşmiş ve aynadaki görüntüyü oluşturmuştu. Tüm karanlığıma rağmen Alin konmuştu adım. Sabah kahveni yapmak için mutfığa doğru yürüdüm. Mutfaktan fısıltılar geliyordu. Durdum ve dinledim. Bir kadın ve bir erkek... Seslerine çok aşınayım. Daha fazla dayanamadım, kafamı mutfığa doğru uzattım. Kafamı uzatır uzatmaz elim ayağım boşaldı. Mutfakta konuşanlar bizdik! Ama ben buradaydım, Mirsad da içeride uyuyordu. Bu nasıl olabilirdi? İçimdeki korku beni bir kez daha yenmişti. Kahve yapma planını bir kenara bırakıp koşarak oturma odasına gittim ve en sevdiğim koltuğuma oturdum. O sırada akvaryumda bulunan günlerdir yem vermediğim balığıma takıldı gözlerim. Hareket etmeden suyun üzerinde duruyordu öylece. Onu da öldürmüştüm. Bu ilk cinayetim değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Kendimi uykunun kollarına bırakıp her şeyi unutmaya başladığım dakikalarda kapının şiddetli çalınışı ile irkildim. Ne yaparsam yapayım beni buluyorlardı. Hiçbir planım saklanmama yardımcı olmuyordu. Kaçacak bir yerim kalmamıştı. "Mirsad! Buldular beni!

Kurtar beni!” diye bağırdığım sırada Mirsad koşarak yanıma geldi.

- Alin! Sakin ol! Seni elimden almalarına izin vermem. Sen ma-
sumsun! Yıllardır kendini suçluyorsun! Yetmedi mi? Eğer bu kova-
lamacadan kurtulmak istiyorsan şimdi dediklerimi harfiyen yap!
Oturduğun yerden kalk Alin! Böyle yaparak kendine zarar veriyor-
sun. Sonra o kapıyı aç! Suçsuz olduğunu ve aradıkları kişinin sen ol-
madığını anlat.

- Ama Mirsad... Aradıkları kişi benim. Ben öldürdüm herkesi.

- Bana bak Alin! Eğer kendini suçlamaya devam edersen esas ben
seni öldüreceğim.

Mirsad bir anda ortadan kayboldu. Koskoca salonun ortasında
bir başıma kalmıştım. Ölmek istemiyordum fakat yaşamak istediğim
de söylenemezdi. Mirsad ne zaman bana kızsız böyle davranırdı. Or-
tadan kaybolur ve istediği şeyi yaptırana kadar asla geri dönmezdi.
Dediklerini mecburen yapacaktım. Mirsad’ı kaybetmeyi göze ala-
mazdım. Oturduğum yerden ağır adımlarla kalktım. Kapıya doğru
ilerledim. Orada olup olmadıklarını kontrol etmek amacıyla kapının
deliğinden baktım. Oradaydılar! Daha fazla kaçmanın bir manası
yoktu. Kapımı açtım, gözlerimi kapattım ve konuşmaya başladım.

- Ben Alin. Beni tutuklamaya geldiğinizi biliyorum ama yaptığım
her şeyin bir açıklaması var. İlk cinayetimi on dokuz yaşında işle-
dim. Bana deli yaftasını yapıştırmıştı maktulüm. Ben sizden biriyim.
Kimse beni etiketleyemez. Düşüncelerimi görmezden gelemez. Dav-
ranışlarıma göre beni belirli kalıplar içine sokamaz! Bu cinayeti tek
başıma işlemedim. Dört kişiydik. Lakin siz sadece beni arıyorsunuz.
Bir yandan da haklısınız. Beni tutukladığınız zaman diğer üç kişiyi
de tutuklamış oluyorsunuz. On dokuz yaşına kadar bir kişinin kı-
lına bile zarar vermedim. Kafamdakiler beni yönetiyor. Duyduğum
sesler kafamın en derinlerinden geliyor. Sanki aynı vücutta yaşayan
farklı kişileriz. Kendi vücudumu beynimin içinde yaşayan üç kişi ile
paylaşıyor gibiyim. Aklıma bir şey geldiğinde onlar hemen yorum
yapıyorlar. Lakin misafir olduklarını bilmediklerinden oldukça gü-
rültülü ve şiddetli tartışmalar çıkıyor ortaya. Vücudumu paylaşan-
ların sadece ikisinin sesi var, Mirsad’ı ise hem duyuyorum hem de
görüyorum.

Konuşmamı omzuma dokunan bir el böldü. Aşına olduğum bir
kadın yüzü...

- Alin Hanım, iyi misiniz ? Kan ter içinde kalmışsınız. Dakikalar dır biri ile konuşuyorsunuz fakat kimse yok burada. Her şey yolunda mı ?

- Yolunda veya değil! Seni ne ilgilendirir?

- Sizinle kahve içmek istiyorum Alin Hanım.

- Kahve sevmem. Evimde Mirsad dışında birinin olmasından da hoşlanmam.

- Alin Hanım, size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Benden korkmayın. Yalnızca arkadaş olmak istiyorum.

- Ama önce Mirsad'a sormam lazım. Mirsad, eve alayım mı? Arkadaşım olsun mu yıllar sonra?

Mirsad başı ile onayladı. Bu hareketin ardından Alin kapıdan çekildi ve kadını eve aldı.

- Size kötü davrandığım için özür dilerim. Kahvenizi nasıl içersiniz?

- Lütfen şekerli yapar mısınız? Hayatta bu kadar çok acı varken bari içtiğim kahve tatlı olsun öyle değil mi?

Alin gülümseyerek mutfağa doğru ilerledi ve kahveyi yapmaya başladı. Alin'in gülümsediğini gören Mirsad'ın duygularına diyecek laf yoktu.

- Şey, ben sizin adınızı sormayı unuttum. Adınız neydi?

- Ben Hayal. Ailemin en büyük hayali dünyaya kız çocuk getirmekmiş. İki tane oğlan çocuğundan sonra ben doğunca "Hayalimiz gerçek oldu!" demişler.

Alin, derin düşüncelere daldı. Babasının aklından hiç çıkmayan cümlesi yankılandı kulaklarında. "Annenin ölmesi tamamen senin suçun! Sana mı kaldı benim yaptıklarımı araştırmak? Kim ile nerede istersem orada olurum! Sorgulamak sana mı kaldı Alin? Eğer sen boşboğazlık edip telefonumda gördüklerini annene söylemeseydin o kavga hiç çıkmayacaktı ve ben annene vurmayacaktım! Yani bu işe burnunu sokmasaydın annen şu an hayatta olacaktı. Katil olan ben değilim sensin Alin!"

- Alin Hanım, sessizleştiniz. Yanlış bir şey mi söyledim? Ah, sizi kırmak istemezdim. Çok özür dilerim.

Alin, Hayal'in cümlesini işitince irkildi.

- Yok. Biliyorsunuz kahve yapmak çok dikkat ister. Odaklanmıştım. Kahvenizi koyup geliyorum şimdi.

Alin kahveleri aldı ve karşılıklı oturdular.

- Ben aslında uzun zamandır sizinle konuşmak istiyordum Alin Hanım. Merdivenlerden çıkarken biriyle tartıştığınızı duyunca yanınıza geldim. Kapıda kiminle konuşuyordunuz?

Alin derin bir nefes aldı. Mirsad'a döndü. Mirsad başı ile onay verince Alin'in dilinden dökülmeye başladı bir bir kelimeler.

- Ben şizofreni tanısı konmuş, durmadan deli yaftası yiyen bir kadınıym. Babamın annemi öldürmesiyle başlayan ve ardı arkası kesilmeyen aklınıza gelebilecek her türlü şiddetin sonucuydu bu. Uzun süre gizledim şizofren olduğumu. Kabul etmedim. Kabul etsem hayatım bitecekti. Hayata atılmaya çalıştığım her an önüme engeller çıktı. Annemin ölüm nedeni olarak gösterilmiştim. Minicik ruhuma tonlarca ağırlık yüklenmişti. Babam zaten benden hiç hazzetmezdi. Bir kez olsun sahip çıkmadı bana. Bir gün yaptığı bir telefon görüşmesinin ardından bir ekip geldi ve apar topar eşyalarımı toplamamı söylediler. Tedavi amacıyla bir hastaneye gönderdiler. Birkaç metre karenin içindeydim. Odadan çıkmam yasaktı. İnsanlar beni tehlikeli görüyordu. Şimşeklerin çaktığı karanlık bir gecede Mirsad geldi odama. Şu anda da yanımda oturuyor ve gülümseyerek bakıyor bana. Sonra ne kadar yalnız olduğumu görünce iki kişi daha getirdi yanımda. Yirmi iki yaşındayım. Onlarla on iki yaşındayken tanıştım. "Seni bu zindandan kurtaracağım Alin. Ben senin koruyucunum." dedi bana. Bu arada diğer iki kişi benden nefret ediyor ama Mirsad onları susturabiliyor zaman zaman. Aynı zamanda Mirsad her şeye rağmen doya doya yaşamamı isterken, diğerleri yaşamıma son vermem gerektiğini söylüyorlar. Birçok kez intihar etmeyi denedim. Biraz geç fark ettim çok eğlenceli bir insan olduğumu. Bakın! Ben kendimi gıdıklayabiliyorum! Aslında çok güçlüymüşüm sadece anlamak biraz zamanımı aldı. Beni yenebileceklerini sanan herkese onları yenebileceğimi gösterdim. Fakat dünya denilen bu yer çok acımasız. İnsanlar Mirsad'ı görmediklerini söylüyorlar. Beni ve Mirsad'ı yok saymaları beni çıldırtıyor. Kafamın içindeki sesler "Öldür onu!" diye bağırmaya başlıyor. Harekete geçeceğim sırada Mirsad engel oluyor bana. Bir kez engel olamadı onda da yıllarca kapatıldığım hastane odasında beni kendinden mahrum bırakarak cezalandırdı.

- Sen ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Yaşadıkların seni güçlendirmiş. Hayata daha sıkı sarılmamı sağlamış. Aslında fark etmeden çok şeyle savaşmışsın ve galibiyeti elde etmişsin.

Alin, gözleri dolu dolu bakıyordu Hayal'e. İlk kez böyle şeyler işitiyordu kulakları. Konuşmak istiyor fakat ne diyeceğini bir türlü kestiremiyordu. Bu sırada Hayal'in gözleri Alin'in duvarında asılı olan tablolara takıldı.

- Alin, bunları sen mi çizdin?

- Evet, başta görmüş olduğun Mirsad'ın yüzü. Diğerleri ise benim dünyamdaki her şey. Mesela orada köpek ile tartışan bir kedi var. Köpekler, kedileri yenebilecek güçte fakat benim resmimde kedi, köpeği yeniyor. Bu resmimde fiziksel üstünlüğün her zaman seni kurtaracağı anlamına gelmeyeceğini anlattım. Benim dünyamda her şey tersine dönmüş durumda. Ve sana minik bir sır vereyim mi Hayal? Onlar zaman zaman benimle konuşabiliyor. Bazı geceler hep birlikte film izliyoruz. Belki anlattıklarım sonrasında benden korktun ama tek derdim biraz önemsenmek ve biraz sevmek. Hayatımın en kritik dönemlerinde bu ikisinden mahrum kaldığım için şu an bu haldeyim.

- Alin, biliyorum Mirsad sana bunu defalarca söylemiştir fakat bir de benden duy istiyorum. Sen tamamen masumsun. Bir ihmal sonucu bu haldesin. Küçükken bunları yaşamasaydın şu an tuttuğunu koparan çok güçlü bir kadın görecektim karşımda. Ama bu senin aptal olduğun anlamına gelmez. Benimle birlikte yeni başlangıçlar yapmak ister misin?

- Nas-Nasıl şeyler mesela?

- Mesela... O arkandaki duvarda duran bir tablolardan sergi açmakla başlayabiliriz işe. Hem insanların sana karşı olan ön yargılarını az da olsa kırmış oluruz hem de bu alanda ilerleyebilmen için büyük bir adım atmış oluruz. Sana şizofren tanısı kondu diye evde kendini eve kapatamazsın Alin! Bu kendine vereceğin en büyük ceza olur. Zaten küçüklüğünden beri bir sürü şeyin cezasını çektin. Samimiyetimle soruyorum Alin, yetmedi mi? Gerçekten yetmedi mi? Kafesinden çıkıp kendini özgür bırakmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Senin gibi olan kaç tane insan var. Bir düşünsene... Hepiniz bir araya gelse neler neler yapabilirsiniz, hayal et sadece."

- Hayal etmek nasıl oluyordu?

- Çok basit bir şekilde... Eline fırçaları ve boyaları aldığın zaman elin tuvalin üzerinde dans ediyor ya Alin yine dans edeceksin fakat bu sefer farklı dünyalarda, farklı insanların arasında. İşte ben buyum diyeceksin! Siz beni zamanında ezdiniz, önemsemediniz ama ben küllerimden yeniden doğmayı başardım, tıpkı bir Anka misali diyeceksin. Var mısın Alin?

- Varım! Tüm benliğimle, uğruna kaybettiğim ve kazanacağım her şeyi göze alıyorum. Varım! Kendime yeni bir dünya yaratmaya varım!

Alin oturduğu yerden kalktı ve Hayal'e sımsıkı sarıldı. Ona minnettardı. Kendisine yeni bir hayatın yolunu çizmesi için eline fırçalarını ve boyalarını vermişti. Geriye kalan her şey Alin'indi. Fakat Alin bir şeyin farkında değildi.

İki kolunun arası boştu, bu konuşmalar geçmemiști aralarında ve o kahve hiç içilmeden masanın üstünde duruyordu öylece.

17.

RUH ÜŞÜMESİ

Müberra Akpınar

Ankara - Şehit Ömer Halisdemir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Zaman geçti. Sular yataklarında aktı, aktı. Sonra birileri çıktı, derenin her zaman koşturduğu yoluna evler kurdu. Dere durmadı yine aktı. Evleri götürdü. Epey mücadelenin sonunda dere küstü, bahçe bataklık oldu. Gül soldu. Solsa yine iyi... Bahar bataklığa uğramaz, vakti gelince başını mevsim perdesinden uzatmaz oldu. Bildiler ki bahar öldü.

Kimse baharın yasını tutmadı. Onu asfalta gömdüler. Telleri, baz istasyonlarını, gökdelenleri üstüne kurdular. Asfaltta ot arayan hayvancıkları ortadan kaldırdılar. Dengesi kaybolan yeryüzü afalladı. Göğes bakmayı bıraktı. Kış geldi kuruldu. Tren istasyonlarına kara kar yağdı. İstasyonda bekleyenlerin beklediği gelmedi. Paltosuna bürünmüş dostlar, arkasını dönüp ayaklarını sürüyerek karanlığa doğru yürüdüler. Buharlı kahvehaneler, bergamot kokulu çay ocakları kapandı. Nereye yürünebilir? Köşelere çarpıldı. Gidip gidip çarpıldı. Yolların bir yere gitmediği görüldü. Baktılar olmayacak. Gidip gelmeli perde oyunu kurdular. Perde arada bir düştü. Koşup kaldırdılar. Aman dediler, bari sen düşme. Perde de gerindikçe gerindi. Kendini asıl sandı.

Bozulan akış içinde nimetin sekteye uğradığı vakit, çatlak bir boru gibi öttü. Defterlerin, okul tahtalarının, telefonların akıllı olduğu ama bilginin muğlak bir çorbada reklama boğulduğu zamana

gelindi. Herkesi bir pişmanlık, bir karamsarlık sardı.

İşte zaman böyle bir zamana eriştiğinde yüksek ve uzak tepelerden denize bakan bir evde, ülkedeki sayılı bilgelere bir kadın, torunuyla otururdu. Zaman, bahar ve ağacın matemini tutup bunaltmaya başlayınca bilge kadın kasveti hemen savuştururdu. Hiçbir korku, hiçbir fitne; onun evine konuk olamazdı. Şöyle bir bakar geçerler, kapıdan içeri adım atamazlardı.

Bahçedeki yaşlı zeytinden yağ ve sabun, bodur elma ağacından hoşaf ve sirke, zayıf keçilerinden peynir, küçük bostanlarından yeşillik, üç tavuktan yumurta, birkaç mısırdan ekmek... Geçinip giderlerdi.

Yaşlı kadın sedirin üstünde bağdaş kurmuş, tesbihini bir zikir bileziği gibi bileğine dolamıştı. Solgun yüzüne rağmen ela gözlerindeki ışıltı onu sıhhatli gösteriyordu. Torununa bakmıyor ama duruşundan anlıyordu. Birazdan içindekine dair kara sözler edecek. Kitabını kapayıp yanına koydu, bekledi.

- Her şey kötü ve tatsız... Ne kadar çok felaket var insanların başında.

- Felaketler bir kapıdır kızım. Gökyüzünün ve suyun kendini yenilemesi de bir kapıdır.

- Ağlayan insanlar?

- Gözyaşları bir nehir gibi taşır insanı felaha.

- Hiç umudum yok.

- Güneşe bak. Umutsuzlar için parlıyor.

- Benim için parlıyor gibi gelmiyor bana. Soğuk ve kasvetli bir güz gibi...

- Bahçenin çiçek açması için önce sonbaharı yaşaması gerekir.

- Bence yavaş yavaş ölüyor her şey.

- "Kurumuş kemikleri kim diriltecek, diye sorarlar. De ki, onları ilk defa yaratan diriltecek."

- Bu kötü günler geçer mi?

- Geçer. Ama kaygıyla bekleyip durma. Bahçeyi kendi haline bırak. Çiçeksizliğin matemini tutma.

- Sürekli düşüyormuş gibi hissediyorum. Öte yandan bir sürü şey kendi sonunu ve başka şeylerin sonunu hazırlıyor

- Ama bu o kadar da kötü değil. Çıplak ruhlarımızın üşümesi var, o yüzden öyle görünüyor.

Çıplak ruhun üşümesi, diye düşündü kız. Ninesi ruhunu, her gün yeni umutlarla giydirdiyordu sanki. Küçük bahçe de, cılız gülümsemelerle karşılık veriyordu ona. O da gülümsemeye çalıştı:

- Nasıl bu kadar güçlü oldun nine? Bunca tedavisiz hastalık varken nasıl, bu kadar kötü şeyin içinde nasıl başardın bunu?

- Zamanın iplikleriyle daima bir halı dokunur. Doğan ölür. Aldığımız nefes geri verilir. Sabah geceye, gece sabaha evrilir. Kara gece biter, altın gün doğar.

- İyi şeyler bir bir yitip gidiyor ama...

- İyiden de kötüden de ayrılık vakti eninde sonunda gelecektir. Ben sadece daima koşan kader küheylanımın gizemli sıçrayışlarını takibe çalışırım. İzinden tozundan anlarım, az önce tam şuradan geçmiştir.

- Değişecek mi bu gidiş?

- Değişecek. İnan bana. Oyuntuya gelen ince su var ya. Çevirme hendeği yaptım. Tüm yamaca dağılacak ilk yağmurda. Kaktüslerim de sulu meyveler vermeye hazır. Kekiklerim açılacak önce sonra da asma.

- Peki sonra?

- Sonra gelsin lavantalar, kara gözlü susan çiçekleri, kapariler, içdeler, bademler...

- Sonra?

- Sonra sana tek tek öğreteceğim onları. Nasıl şifaya dönüşür, nasıl ilacı yapılır. Nasıl diriltir yeniden varlığımızı.

- Sonra?

- Sonra... Keskin güneşin altında da, sulu sepken yağmurlarda da çayımı içerim yine.

- Çay demleyeyim mi?

- Ne güzel soru.

Tahta masanın üstünde bitki koruma kitapları, aspirin yapmak için biraz söğüt yaprağı ve adaçayı. “Toprak kendi şifasını kendi içinden çıkaracak.” dedi yaşlı kadın. “Ben de dünyaya bunun için yardım edeceğim.” dedi kız. Hafifçe gülümsemişti. Yaşlı kadın kemikli elini, torununun omzuna koydu. Kız, beyaz bir güvercinin uzaklara doğru havalandığını gördü.

18.

YAŞ CEVİZ

Tuğba Polat

Muğla - Şehit Sümer Deniz Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yine zaman su gibi geçmiş güneşin ışıkları kasabamızın üzerini aydınlatmaya başlamıştı bile. Etrafta ses seda yok, herkes tepelere yaptığı evlere çekilmişti. Oldum olası hep sevdim bu kasabayı; taşını, toprağını, çağlayan derelerini, güzel kalpli insanlarını. En çok ta yağmur yağınca seviyorum bu kasabayı. Gökyüzünden suyun seller gibi indiği yağmurlu bir günde doğmuşum. Bu yüzden adımları Baran koymuşlar, yağmur mevsimi demekmiş anlamı. Ama şimdi o yağmurdan eser yok. Tam tersi güneş tepemizde tüm sıcaklığıyla hissediliyor. Yaz tatiline girdik. Bu yazı kasabada Süleyman dedemin yanında geçireceğim, bu yüzden çok mutluyum. Bu kasabada ondan öğrenmem gereken bir çok şeyin olduğunu düşünüyorum. Onun o görmeyen gözleriyle bu kadar derin ve ince düşünmesine şaşırıyorum bazen. Bugün ziyaretine gideceğim. O nasihat dolu sözlerini dinlemeye ve anlamaya... Sazımı sırtıma alıp çıktım. Yol boyunca dedemin evine vardığımda ona ne çalsam diye düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Neyse dedim, gelir elbet...

Dedemin evi eski olmasına rağmen hep ilgimi çekmiştir. Duvarın dibindeki eski yastıklar, ortada hasır bir halı, toprak duvarlarında bir gaz lambası... Dedeme her gidişimde kendi köşeme çekilir, sazımla uğraşmaya başlarım.

Neyse ki gelmiştim. Kapıda dedem bir şeyle uğraşıyordu. Hemen

yanına yanaştım:

- Dede, ben geldim.

- Ooo... Baran'ım hoş geldin. Nerelerdesin kaç zamandır?

- Sorma dede, kaç zamandır geleceğim dedim, gelemedim. Kusura bakmayasın.

- Kusurluk bir şey yok evlat ama bir dahakine arayı bu kadar açma.

- Açmam merak etmeyesin. Eee dede o elindeki yaş cevizle ne yapıyorsun? Eline de bulaşmış hep.

Elindeki cevizi yere bırakıp;

- Bizim şu bahçedeki ceviz ağacının altında buldum. Duvarın dibindeki gölgeye düştüğü için kurumamış yaş kalmış. Ben de kabuğunu soyup güneşe koyacağım kuruması için.

- İyi de hava bu kadar güneşliken nasıl güneşten mahrum kalmış ki?

- Eee yanlış yere düşmüş, faydalanamamış güneşin ışığından. Hem insan da böyle değil mi evlat? Bazen her imkana sahip olduğu halde vaktini boşa harcıyıp bomboş dolaşan, dünyaya geliş amacını unutan, şu yaş ceviz gibi yanlış yollara sapan...

- Hiç insanla şu elindeki yaş ceviz bir olur mu dede?

- Olmaz mı hiç evlat? Şu kainatta gördüğün her şey birbirine denk değil midir zaten? Kuşlar, böcekler, dağ, taş, toprak, şu uçsuz bucaksız gökyüzü... İşte insan da bu kainatın bir parçasıdır. Şu elimdeki yaş ceviz de insanoğlu gibidir. Önce hamdır, acıdır; hayata geliş gayesini hatırladıktan sonra olgunlaşmaya başlar ve zamanla tatlılaşır. Hem ne diyor Mevlana " Hamdım, piştim, yandım.". Saklanmayacak, kaçmayacaksın, var oluş amacını unutmayacaksın. Velhasıl yanmasını bileceksin evlat, Yunus gibi Kerem gibi Mecnun gibi... Nasıl ki odun yanmadan kül olmuyorsa sende yanmadan oldum demeyeceksin.

Dedemi büyük bir dikkatle dinledikten sonra şu soruyu sormaktan kendimi alamadım:

- Peki istemez miydin dede şu kainatın güzelliklerini görmeyi?

- Görmediğimi nereden çıkardın?

- Nasıl yani dede?

- Bak oğul, sen yeter ki Allah'ın yarattığı şu güzellikleri hissetmek iste. Bunun için de gözlere gerek yok, görmen için gönül gözü kafidir. Sen asıl görenlerden kork. Onlar değil mi gördükleri halde görmezden gelen, haydi kurtuluşa diye çağrılıp duymazdan gelen, yüzüne söyleyemediklerini arkandan birer birer söyleyen... Asıl kör, asıl sağır, asıl dilsiz onlar değil midir? Hem bilir misin Baran'ım Aşık Veysel de görmüyordu. En azından biz öyle sanıyorduk. Ona göre görmek kavramı renklerden ve nesnelere ibaret değildi, olamazdı da. Gel gör ki bu dünyadan göçtükten sonra bile türküleri hala dilden dile dolaşiyor.

- Aşık Veysel'i biliyorum. Hatta gözlerinin açılmasını istememiş. İnsan böyle bir şeyi nasıl reddedebilir dede?

- Demek ki kendi hayalinde kurduğu dünyayı bu fani dünyaya değiştirmek istememiş. Hem ne diyor;

"Can kafeste durmaz uçar

Dünya bir han, konan göçer

Ay dolanır, yılar geçer

Dostlar beni hatırlasın"

Hazır sazın yanındayken bir türkü söyle de gönlümüz şenlensin.

Başladım "dostlar beni hatırlasın" türküsünü söylemeye ve o gün yine anladım benim bu hayattan, bu kasabadan ve en başta da dedemden öğreneceğim çok şey vardı...

19.

YOLCU

Zeynep Halat

Ankara - Özel Harekât Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hayatın denizinde yüzerken bir dalga gelir seni kendi kıyından alır hiç bilmediğin bir kıyıya atar. Kimi insan dert kıyısına düşer, kimi mutluluk, kimi sevda... Bende bir kıyıya düştüm hem de öyle bir kıyıya düştüm ki sevda desem yetmez, özlem desem yetmez, aşk desem yetmez, ne dersem diyeyim kelimeler yetim kalır. Ben öyle bir duygu içindeyim ki sanki bütün her şeyimi kaybetmişim ama daha değerlisini kazanmış gibi hissediyorum. Ne anne sevgisine, ne baba sevgisine benziyor, hiçbir duyguyu bu kadar içten yaşamadım. Ben Allah aşkıyla yanıp tutuştum. Bütün her şeye karşı gözlerimi kapattım sadece Allah'a karşı gönül gözümü açtım. Başkalarının bana karşı çizdiği yolda değil Allah'ın elçisinin yolunda yürüdüm. Benim ikinci hayatım babamın acısıyla başladı, doğrusu babamı kaybettim ama Rabbime kavuştum.

Hani insanı acıları büyütür ya, ben de o misal büyüdüm. Beni kül edeceğini zannettiğim ateş, bu hayata karşı pişirdi. Daha küçücükken annemi kaybettim, beni doğururken ölmüş. Tabii böyle olunca anneannemle dedem benden hep uzaktılar, bu nedenle onlarla hiç görüşmedim. Babamın bana karşı hissettiği duyguları anlayamadım; sevgi mi nefret mi? Hastalandığımda hep başımda bekleyen babamın beni sevdiğinden emindim ama daha hangi çorbayı sevdiğimi

bile bilmeyen babamın ise beni sevdiğine emin değildim.

Hayatının çoğunluğunu annesini özleyen küçük bir kız olmanın zorluğu yanında kendini yalnızlığa mahkûm hisseden ve her gün bin yaş alarak büyüyen, ruhu büyük, bedeni küçük bir kızdım. Doğum günlerinde pasta kesmek yerine yas tutan, her gün kuzeninin anne ve babası onu çok sevdiği için kıskanan bir kızdım. Bu yüzden amcamlarla hep beraber yaşamaktan hiç hoşnut değildim. Ne kadar hoşnut olmasam da birlikte yaşamaya mecburduk çünkü babamla amcamın beraber yönettikleri şirket için böylesinin en doğru olduğunu biliyordum. Hep beraber iki katlı bir evde yaşıyorduk.

Her günkü gibi sabah erkenden kalktım, hazırlandım, kahvaltı yaptım, okula gittim, her lise son öğrencisinin yaptığı gibi arı misali derslerime çalıştım ve nihayet eve geldim. O günün de kaderimin dönüm noktalarından biri olacağını sonradan anladım. Herkesin gözünde yaş vardı. Ne olduğunu anlayamadım. Amcama ne olduğunu sorunca, beklememi söyleyip babamın odasına gitti. Salonun ortasında ne yapacağımı bilemeden beklerken amcam elinde bir zarfla geldi, bana doğru uzatıp içindeki mektubu okumamı istedi. Zarfı hemen açıp mektubu okumaya başladım: "Canım kızım, bu mektubu sana doğduğun hafta içinde yazıyorum. Annenin cenazesinden yeni geldik. Bir tarafta doğum, diğer tarafta ölüm ne yapacağım bilmiyorum, içimdeki duyguları anlatsam anlar mısın onu da bilmiyorum. Bu mektubu duygularımı değil geleceğini anlatmak için yazıyorum. Ben bu hayatta kiminle güçlü bir bağ kurduysam o kişi benimle olan bağını sonsuzluğa giderek kopardı. Belki bu bağ ahirette tekrar birleşecek ama ben bu dünyada tekrardan birini kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden seninle olan bağımızı şimdiden koparıyorum çünkü senin acına katlanamam. Sakın şunu zannetme sana olan sevgim sonsuz ama aramızdaki bağ hiçbir zaman güçlenmeyecek. Hep ince bir ip gibi olacak ve zamanı gelince kopacak. Bu mektup eğer eline geçmişse ben annene kavuşmuşum, demektir. Eğer üzerinde bir hakkım varsa helal ediyorum, elveda canım kızım. Seni çok seven baban..."

Son cümleleri okuduktan sonra amcamın yüzüne baktım, gözü yaşlı biçimde: Başın sağ olsun, dedi. İlk önce gerçek olduğuna inanmak istemedim, gerçek olduğunu anlayınca bu acıya dayanamayıp bayılmışım. Uyandığımda odamdaydım, kolumda serum bağılydı.

Hemen kolumdaki serumu çıkarıp salona gittim. Helvalar kavrulmuş taziyeye gelenlere dağıtılıyor; Kur'an okunuyordu.

-1-

Babamın Rahmeti Rahman'a kavuşmasının ardından iki gün geçmişti. Trafik kazasında kaybettiğim babam şimdi topraktaydı. Artık hem öksüz hem yetimdim. O gün fark ettim ki bu hayatta babama tutunarak yaşıyordum, ne kadar ince bir iple bağlı olsak da yaşama sebebim oymuş. Ne garip duyguydu yalnızlık, yaşama sebebi bulamamak. Meğer babaların nefes alması bile evladına yetiyormuş. Bir kız çocuğunun babası olması demek dünyada kimsenin onu yıkamaması demekmiş. Sıkı sıkı sarılabileceği bir yürek, bir kök olmasıymış. Artık yok, gitti. O gidince kolum kanadım kırıldı. Sanki damarlarımdaki kan çekilmiş de yüreğim atmayı unutmuş gibiydi.

Babamın ölümünden sonra kendimi toparlayamadım. Amcam biraz daha iyi olmam için beni psikiyatriste götürüp, getiriyordu. Aylarca psikolojik destek aldım. Hem babamın ölümü hem yalnızlığım kendimi toparlamama izin vermiyordu. Psikiyatristin verdiği ilaçlarla hayata tutunmaya çalışıyordum. Neden yaşadığımı anlamadığım bu dünyada yaşamak için sebep arıyordum. Üniversite diploması, meslek sahibi olmak, babamın mirası... Hiçbirisi aradığım sebep değildi. Zaten üniversite sınavına da girmemiştım. Ömrümün geri kalanını odamda yatarak geçireceğimi zannettiğim bir günde Allah bana sebep gönderdi.

Her zaman olduğu gibi uyku ilaçlarını alıp uyudum. Bütün uykularımdan farklıydı bu uyku. Rüyamda annem ve babamı görüyordum. Ucu bucağı olmayan nehirlerin, bin bir çeşit meyve ağacının olduğu tertemiz bir yerde birlikte namaz kılıyorlardı. Yanlarına oturduktan sonra annem elimi tuttu, beni dizlerine yatırdı ve bana ilaç olan cümleleri söyledi, yaşadığın yalnızlık değil kızım, yaşadığın şey arayış. Sana yaşama sebebi verecek olan gücü arayış. O sana şah damarından da yakın. O senin her zaman yanında. Allah hiçbir kuluna taşıyamayacağı yük vermez, elbet bu da geçer, sen Allah'a yönel o sana güç verir, dedi. Uyanır uyanmaz rüyamın etkisiyle ellerimi Rabbime açarak dua etmeye başladım. Sabah ezanı dualarıma adeta eşlik ediyordu ve beni namaza davet ediyordu, anlamıştım bu

bir işarettti. Laptopumu elime alıp namazın nasıl kılındığına baktım. Birçok sure ezberlemem gerekiyordu, hepsini hemen ezberleyemeyeceğim için kâğıtlara büyük büyük yazdım. İyice temizlenip abdest aldıldıktan sonra her yerimi kapatan elbisemi giyip, başımı örttüm. Telefondaki pusulamla kıbleyi bulduktan sonra seccademi serdim. Niyet edip başladım namazımı kılmaya. Sabah namazını kıldıktan sonra ellerimi açıp Allah'a dua ettim. Nasıl oldu anlayamadığım ama ilk defa kendimi güvende ve huzurlu hissettim. Babamın acısını da beni daha da kötü hale getiren yalnızlığımı da namaz kılarırken unuttuğum. Namaz, sanki ruhumdaki yaraları sarmıştı. Belli bir süre boyunca kılamadığım namazların farzlarını kıldım. İçimde beni namaza çeken gizli bir güç vardı adeta. Daha sonra yatağımın kenarına oturup Kur'an-ı Kerim sesi dinledim. Namazın ve Kur'an'ın verdiği huzuru psikiyatristin verdiği ilaçlar verememişti bana. Bana asıl huzur veren sesi dinlerken uyuya kalmışım. Sabah uyanınca oturarak uyuduğumu fark ettim. Bedenimde ağrı olsa da ruhumdaki ağrı geçmişti. Bana huzur veren bu kitabı sadece dinlemenin yetmeyeceğini düşündüm.

Aşağıya inip bir şeyler yedikten sonra hemen camiye gittim. Yaz mevsimi olduğu için camiiler Kur'an kursu açmışlardı. Gidip kaydımı yaptırdım. Daha sonra da alışverişe çıktım. Artık dinimin gerektirdiği şekilde giyinmem gerektiğini anlamıştım. Alışveriş yapıp eve geldikten sonra bütün gardırobu ihtiyacı olan kişilere dağıtsın diye hizmetliye verdim. Artık mini etek, şort devri kapanmıştı benim için. Bu dünyada mutlu yaşamının sırlarını anlamaya başlamıştım. Bu da bana gerçek yaşama dair güç verdi. İnandığım gibi yaşamalıydım. Kararlıydım geri kalan ömrümü Allah'ın rızasını kazanmak için harcayacaktım.

-2-

Tesettüre girdiğimi gören amcamlar şaşırıldılar ama kararına saygı duymaktan başka çareleri yoktu. Zaten herkesin yapması gereken de bu değil miydi? Kimsenin kimseye; dini, dili, ırkı, giyim tarzı, başörtüsü gibi birçok konuda karışmaya hakkı olmamalı.

Babamın şirket hisselerini amcama satıp elime geçen parayla küçük bir ev aldım, üniversite için belli bir miktar ayırdıktan sonra paramın geri kalanını yardıma ihtiyacı olan yetim ve öksüz çocuklar için kurulan güvenilir bir vakfa bağışladım. Kendime düzgün bir iş bulup hem çalıştım, hem okudum. Aylar geçmiş üniversite sınavına

girmiştim. Belli bir süre sonra da sonuçlar açıklandı. Hem istediğim bölümü hem de istediğim üniversiteyi kazanmıştım.

Aradan altı yıl geçmişti. Kendini hayatın akışına bırakmış, inanç bocalaması yaşayan, kendini tanımayan ve hedeflerini çizememiş Merve'nin yerine; ayağı yere sağlam basan bir İmam-Hatip ortaokulunun yeni Kur'an-ı Kerim öğretmeni Merve vardı. Kader beni annemin geçmişte ilk edebiyat öğretmenliği yaptığı yere sürüklemişti. İlk görev yeri olarak annemin edebiyat öğretmenliği yaptığı yerde göreve başlamıştım. Bunun da bir tevafuk olduğuna inanıyorum. Çok merak ettiğim fakat babamdan öğrenemediğim annemin geçmişine adeta yolculuk etmiştim.

Bir gün, eskiden annemin çalıştığı benim de çalışmakta olduğum sevgili okulumun eski öğrencilerinden biri okulumuza ziyarete geldi. Sohbet ettik. İlçenin seçkin avukatlarından biri olduğunu sonradan öğrendiğim bu eski imam hatiplinin dedikleri beni çok etkiledi. Kendisinin avukatlık mesleğini seçmesinde önemli bir payı olan annemin açık olmasına rağmen abdest alıp, namaz kılan, ramazanda oruç tutan, düzenli olarak Kur'an okuyan, birçok kişiye yardım eden, garibanın elinden tutan, öğrencilerine öğretmenlik yanında annelik de yapan biri olduğunu anılarından kesitler anlatarak benimle paylaştı. Gurur duyuyordum, böyle bir anneye sahip olduğum için. Gurur duyuyordum bu ülkenin böyle bir öğretmen yetiştirdiği için.

İlk geldiğim gün okulun giriş panosunda neden annemin saygıyla anıldığını şimdi anladım, şimdi ben de annemi saygıyla anıyorum ve onunla gurur duyuyorum. İyi ki varsın annem, iyi ki varsın sayın edebiyat öğretmeni Canan Hoca.

20.

UMUDUN RENGİ: DENİZ

Melike Öztürk

Bursa - Mihraplı Abdulkadir Can Anadolu İmam Hatip Lisesi

Rüzgar'da uçşan beyaz elbise aynı zamanda acımasızca yağın yağmurla birlikte sırlsıklam olmuştu. Göge kadar uzanan görkemli ağacın dibinde durmuş karşısındaki hastaneyi izlemekteydi. Gece yarısı çanları çoktan çalınmasına rağmen kendini yeniden burada bulmuştu.

Simsiyah saçlarını eliyle düzeltti genç kadın, kızarmış siyah gözlerine ise elinde sıkı sıkıya tutuğu cam şişeden biraz su dökerek ağırlaşmış gözlerine sürttü. Ardından sağlam adımlarla yürüdü, hastanenin ıssız duvarlarında yankılanan topuk sesine aldırış etmeden.

Beyaz bir kapının önünde durdu, derince bir nefes soluyarak usulca girdi. Birkaç adımın ardından beyaz çarşafların içinde uzanan küçük kız çocuğunu gördü. Sıkıntıyla yatağın içinde dönen küçük kız topuk seslerini duymasıyla yavaşça doğruldu.

"Sevde Teyze ilaçlarımı vermek için sen mi geldin?" dedi berrak ve her şeye rağmen cıvı cıvı sesiyle.

Karşısındaki duvara boş bakan gözleri parıldadı bir anda. "Abla yoksa sen mi geldin?" dedi heyecanına yenik düşerek. Genç kadın dolan gözlerini elinin tersiyle silerek küçük kıza yaklaştı. "Evet beğim ben geldim."

Küçük kız kafasını ablasının sesine doğru çevirdi ve heyecandan

hızlanan nefesini dengelemek için birkaç saniye durdu. Ardından elini kalbine götürdü. Genç kadın korkarak küçük kızın yatağına yavaşça oturdu ve ellerini sıkıca tuttu. "Hey sakin ol bakalım, bu kadar heyecan o küçük kalbine iyi değil biliyorsun."

Küçük kız utanarak başını eğdi. "Artık çok az uğruyorsun ondan bu kadar heyecanlandım. Sesini özledim abla." Dedi kırıgın bir sesle. "Keşke yüzünü bilsem de onu da özleyebilsem."

Umudun çığıllıkları sessizce bağırttı, terk ediyormuşçasına genç kadının yüreğini. "Her şey çok güzel olacak söz veriyorum, önce kalbin yeniden ve hiç yorulmadan atacak ardından gözlerin görmeyi dilediği her şeyi görecek. Ama biraz daha sabretmen gerek küçüğüm. En iyi tedaviyi görmem için her şeyi yapıyorum ve yapacağıma da söz veriyorum."

Küçük kız okyanusun derinliğini taşıyan gözlerini umutla doldurdu. "Biliyorum abla, sana inanıyorum ben. Her şey çok güzel olacak. O anlattığın hikayedeki hastayken iyileşen prenses gibi iyileşeceğim." Heyecanla bir nefes daha aldı küçük kız. "Sonra artık istediğim kadar mutlu ya da heyecanlı olacağım ve kalbim ağrımayacak." Bir süre düşündü. "Sonra," dedi kelimeleri uzatarak. "En sevdiğim şeyi göreceğim... Renkleri. Onları o kadar merak ediyorum ki." Kurduğu cümleler nefesini keserken bir süre soluklandı. "Artık arkadaşlarımla koşturabileceğim, rahatça oyunlar oynayabileceğim, okula da gideceğim değil mi abla?"

Genç kadın yüzündeki hüznün kokan gülümsemeyi büyüttü. "Evet miniğim gideceksin." Küçük kız neşeyle kıkırdadı. "En çokta neyi göreceğim için mutluyum biliyor musun abla?"

"Neyi?"

"Seni."

Genç kadın gözünden akan yaşlara engel olamadı. "Ağlama lütfen abla." Dedi küçük ellerini ablasının yüzünde gezdirirken.

"Ağlamıyorum Deniz'im mutluluktan gözlerim doldu sadece."

Küçük Deniz kaşlarını çattı. "Mutluluktan dahi olsa ağlamamı istemiyorum. Söz ver bana abla hep güleceksin." Kısa bir süre sessizliğin ardından "Söz," dedi ablası çatallaşmış sesiyle.

"Peki devam et başka neleri görmek istiyorsun güzelim?" Deniz, bir süre düşündü ardından gözleri hüznle doldu.

“Anne ve babamın mezarını. Onların sesini bile hiç duymadım bari yanlarına gideyim üzülmesinler abla.”

Genç kadın kardeşinin ellerine küçük bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi. “Unuttun mu onlar birer yıldız oldu her zaman pencerenin ucundalar, Her zaman yanındalar, gökyüzünde birer melekler, göremesek bile her zaman başımızı göğe kaldırdığımızda orda olduğunu biliyoruz.”

Küçük Deniz, okyanusu taşıdığı mavi gözlerini huzurla kırıştırdı. “İyiki varsın abla’cığım.”

Odanın kapısının sakince tıklatıldı ve ardından beyaz önlüğüyle oldukça hoş bir adam içeri girdi. Gülümseyerek önce minik hastası Deniz’e ardından ablası Feride’ye baktı. “Bugün nasılsın bakalım prenses?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Deniz sesin geldiği yöne kafasını çevirdi ve yüzünden asla düşmeyen o gülümsemeyi büyüttü. “İyiyim Selim Abi. İlaçlarımın hepsini içtim ve kendimi daha iyi hissediyorum.”

Genç Doktor Selim nazıkçe gülümsedi. “Ablan burada daha iyi hissettiğine eminim ancak uyku saatin geçiyor uyusan daha da güçleneceğine eminim.” Feride, tebessüm ederek gözlerini doktordan kardeşine çevirdi. “Selim Bey haklı Deniz’ciğim. Artık uyu ben nasıl olsa yine geleceğim.”

Deniz olumlu bir şekilde kafasını salladı yatağına iyice uzanıp Selim ve Feride’ye iyi geceler dileyerek gözlerini yumdu. Kardeşinin üzerini sıkıca örten Feride, Doktor Selim ile usulca odadan çıkarak hastanenin sessiz koridorlarında yürümeye başladı.

“Daha iyi olacak değil mi?” diyerek sessizliği bozdu Feride. Selim gülümsemeye çalıştı ancak bu defa başarılı olamadı. “Elimden hatta elimizden gelenin daha fazlasını yapıyoruz, İnşallah iyileşecek.” Derince bir nefes aldı. “Ancak kalbi düşündüğümden daha fazla kötü durumda. Gözleri ise-” duraksadı bir an. “Kalp ameliyatı olmadan gözleri için bir operasyon yapmak çok riskli olur, kalbini tetikleyebilir.”

Genç Kadın dolan gözlerini başka yöne çevirdi ağlamayacaktı, ağlamamalıydı. Selim, yavaşça Feride’nin çenesine dokunarak yüzünü kendine çevirdi. Ardından inci tanesini andıran göz yaşlarını parmağı ile usul usul sildi. “Sen çok güçlüsün Feride. Belki de şu ana

dek gördüğüm en güçlü kadınsın. Bu inci tanelerini boş yere harcıyorsun.”

Feride, gözyaşları içinde hafifçe tebessüm etti ve utanarak başını eğdi. Bir süre sonra ise yüreğindeki dinmeyen sancı ve ağlamaktan kızaran gözleriyle hastaneden ayrıldı.

Aradan geçen dua, sabır ve gözyaşı dolu iki ayın sonunda küçük kızın ameliyat günü gelmişti.

Tatlı bir heyecan aynı zamanda korkuya kapılan endişe ile yerinde duramayan Feride ameliyata kalan son birkaç saati kardeşinin yanına gitmeden önce anne ve babasının yanına giderek değerlendirdi. Elindeki su şişesini anne ve babasının yan yana olan mezarlarına döktü. “Bugün benim küçüğüm iyileşecek anne, bizim miniğimiz iyileşecek baba,” dedi anne ve babasının mezar taşlarına sıkıca tutunurken.

Hastaneye hızlıca girerek kardeşinin odasına ulaştı Feride. Kapıyı sessizce açarak içeri girecekken Doktor Selim ve minik Deniz’inin kederli bir şekilde sohbet ettiklerini işiterek istemeden kulak misafiri oldu.

“Rüyamda anne ve babamı gördüm Selim abi, yüzleri net değildi ama gördüm. Bana sarılıyorlardı öpüyorlardı. Sonra ben dilediğim kadar koşuşturuyordum ve kalbim hiç acımıyordu. Renkler-” diyecek duraksadı. “Onlar da çok güzeldi hayalimden bile güzellerdi.” Heyecanla rüyasını anlatan Deniz’in bir anda yüzü asıldı. “Ama ablamı göremedim keşke oda orada olsaydı. Hatta keşke sende orada olsaydın Selim abi.”

Selim, babacan bir tavırla küçük kızın saçlarını okşadı. “Bir gün bu rüyan zaten gerçek olacak güzelim. O gün annende, babanda, ablanda ve hatta bende yine yanında olacağız.”

Deniz gülümsedi. “Sabırla bekleyeceğim o günü.”

Feride, öksürerek yavaşça odaya girdi. “Ben geldim,” dedi neşeli bir edayla. Deniz, ablasının sesine doğru kafasını çevirdi ve neşeyle ışıldadı gülümsemesi. “Hoş geldin ablacığım.”

Gülümseyerek kardeşinin yanına oturan Feride kardeşine sıkıca sarıldı. “Hoş buldum. Hazır mısın bakalım?”

Yüzü aniden düşen Deniz’in beyaz teni iyice beyazladı. “Bilmiyorum abla, kalbim bugün daha çok acıyor sanki.” Küçük kızın ağzın-

dan dökülenler genç kadının yüreğini daha fazla acıttı.

Odaya giren Sevede Hemşire ortamdaki sessizliği böldü ve her zamanki cıvıl cıvıl haliyle ortamı ısıttı. "Evet! Küçük hanımı ameliyata hazırlamaya geldim."

Deniz'le sohbet etmeye başlayan Sevede hemşire küçük kızı güldürmek için espriler yapmaya başlamıştı. Doktor Selim ve Feride kalabalığı azaltmak adına odadan çıktılar.

"Normal değil mi kalbinin ağrması?" Dedi acı içinde Feride.

Selim, genç kadının çaresiz yüzüne baktı. Umut vaat eden sözler sarf etmek istedi, onu gülümsetmek istedi. Ancak diyecek uygun kelimeyi bir türlü seçemiyordu.

Odanın kapısı sert ve ani bir hareketle açıldı. Yüzü kireç gibi olan Sevede hemşire koşarak Selim'in yanına ulaştı. "Bir şeyler oluyor yetişin!"

Selim ve Feride peş peşe odaya hızla girdi yatakta sesli ve güç bir şekilde nefes alan küçük kız çocuğa baktılar. Selim çabucak kızın yanına ulaştı ve birkaç tıbbi yardımda bulunmaya başladı. Gözlerindeki yaşlar akın edercesine düşen Feride ise aldırış etmeden kardeşinin yanına geldi ve sıkı sıkıya elini tuttu.

Tavana bakan kızın cansız gözleri hafifçe ablasına kaydı. "Söz vermiştin ağlamayacaktın." dedi güç bir şekilde. Aceleyle gözlerindeki yaşları sildi ablası. "Ağlamıyorum bir tanem ağlamıyorum. Ama lütfen dayan." yüzündeki acıya rağmen gülümsemeye çalışan küçük Deniz, gözlerini yeniden tavanla buluşturdu, acı çeken bedenine rağmen soluk bir şekilde gülümsedi.

"Oradalar abla beni bekliyorlar" dedi tek çırpıda. Odadaki herkes bir an duraksadı. Küçük kız devam etti. "Anne ve babam da gelmiş abla."

Gülümsemesi büyürken gözleri usulca kapanmaya başladı küçük kızın. "Görüyorum ablacığım bu defa görüyorum." Gözünden akan küçük bir yaşla sonsuz bir uykuya kapandı mavi gözler..

2 yıl sonra...

Rengarenk çiçeklerin açtığı küçük mezarlığın başında duran iki genç ellerini göğe açmıştı. Ellerine düşen damlaları görünce fark ettiler ağladıklarını. Duayı bitirip ellerini yavaşça yüzüne sürdüler ve

her Şeye rağmen gülümsediler.

“Biz geldik ablacığım,” dedi yılların omzuna yüklediği yüklere rağmen ayakta kalmayı baŐarmıŐ o güçlü kadın.

Ardından usulca yanındaki eşine döndü. Her daim yanında olan tek kişiye, dostuna, arkadaşına, ailesine...

Selim, hiç bırakmayacak gibi sıkıca tuttu eşinin ellerini. Ardından ikisi de başlarını göğe kaldırıp uçuŐan rengarenk balonlara baktılar.

21.

GÜL KEDİSİNİN GÜNLÜĞÜ

Gülbeyaz Ergüler

Konya - Osman Hulusi Ateş Kız Anadolu İmam Hatip lisesi

Kibirli, eli silahlı bir kovboy edasıyla peşinden kovaladığımız nazlı zamanın belli bir akış yönü vardı. Kış gelince beyaz yorganını örten; yaz güneşinin semada dalgalandığı aylarda ise şırl şırl akan bir derenin, öylesine esen tatlı rüzgarın bile ezelden beri bildiği bir yönü vardı.

Sobalı evlerin vazgeçilmezi olan laklakçı leylekler, göç edecekleri diyarları ezbere biliyorlardı. Ya da güneş amca; kapımızı çalıp bizlere ne zaman misafir olacağını, ne zaman bavulunu toplayıp gideceğini...Pili bitmeyen, kurulu bir saatti o. Tek bir günde tüm dünyayı dolaşan bir gezgin...

Peki ya ben? Onca hengame arasında, müsvette ve leş bir hayatın izlerini taşıyan, amaçsızlığın bir örümcek ağı gibi ellerine doladığı ben? Çıkılmaz bir sokakta çöplüğe terk edilmiş, kirli ve yamalı bu ruhun ait olduğu yer neresiydi? Benim gibilerin olduğu bir cehennem mi yoksa kirlerini bertaraf edebilenlerin yanı başı mı?

27 Eylül Cuma 17.03

İlk bir sonbahar günüydü. Evimizin girişindeki pembe güllerim; beş yaşındaki fakir bir çocuğun yırtık cebinden yere düşen bilyeleri gibi yapraklarını etrafa saçmış, yerini çıplak bir bedene bırakmıştı. Açık pencereden esen uysal rüzgar, ağustosun hatrına sertliğini ola-

bildiğince törpülemişti. Havadaki gözle görülen bu durgunluk ve sakinliğin aksine benim zihnim, esir düşmüş şehirler kadar gürültülü, talan edilmiş memleketler kadar dağınıktı. Anlamıyordum, anlamlandıramıyordum hissizleştiren, uyuşturan, her yanı kir pas, zehirle dolu bu çağ! Belki de hiç ait olmadığım bir çağın, hiç ait olmadığım bir sahnesinde rol alıyordum; bilemiyorum... Ruhumun sızladığını hissediyordum bu bilinmezlikler içinde. Ruhumun sızım sızım sızladığını hissediyordum!

Bir müddet sonra kendimce derin olduğuna kanaat getirdiğim demirden düşünceleri, yazlık kıyafetlerimle birlikte tahta dolabıma kaldırdım. O düşünceleri bir daha ne zaman giyerdim zihnime, seçemiyordum. Ancak karanlıkta evini ararken yolunu kaybeden bir çocuğun çaresizliği ve ağlamaya müsait hali vardı üstümde.

Nemlenen koyu mavi gözlerimi koluma silerken saatin bir hayli geç olduğunu ve odamın Eylül'e bakan penceresini açık unuttuğumu fark ettim. Kendime gelerek minik ve ağır aksak adımlarla, yatağımın biraz ilerisindeki pencerenin kolunu çevirmek için eğildim. Gündüze hakim olan sakinlik, bu kez akşamın karanlığına bürünüp işine kaldığı yerden devam ediyordu. Tül perdeden kitaplığıma yansıyan ay ışığıysa orada çok güzel, berrak bir görüntü oluşturmuştu.

Yönümü ışık demetinin aktığı yere çevirip gözlerimi, bir zamanlar heyecanla aldığım kitaplarda gezdirdim. Ne yazık, uzun zamandır parmaklarım bir kitabın sayfalarında dolaşmıyordu. Çamaşır ipinde asılı kalmış, bezgin ruhum kitap kokmayı özlemişti. Aslında bu açlığımın sebebinin gerçek hayattaki insanlardan sıkılmış olmamla yakından bir ilgisi vardı. Sahi, ne demişti Cemil Meriç? "Kitaptaki insanları, sokaktakilerden daha çok sevdim."

Peki bir kitap, hâтта tek bir satır, karanlığın bir gölge gibi içine çektiği silik bir ruhu aydınlatabilir miydi?

Çocukça bir heyecanla sağ elimi rafa götürdüm. Fakat kitaplık görünmez bir bariyerle korunuyormuşçasına elimi son gücüyle itti. Bir ümitle yakalamaya çalıştığım kitap, elimden kayıp giderken ben ne olup bittiğini bile anlayamamıştım. Evladı bisikletten düşmüş bir annenin hüznü ve tedirginliğiyle inceledim kitabın her zerresini.

Çevik bir hareketle yerden kaldırıp önceden, çok önceden kurduğum pembe güllerimden biriyle karşılaştım. Gözlerim, gül kokan satırlardan birinde takılıp kalmıştı. Bana bir şey anlatmak gibi bir

derdi vardı. Zaten öyle değil midir kitap dediğin? Hepsi, psikolojik tedavi gören hastalar gibi farklı dertlere sahiptir. İşin garip tarafı o derdi dinleyende sensin, kendi derdine derman bulanda...

Kendi içimde bu düşüncelere dalmışken gül kokulu satırla bir kez daha göz göze geldim.

"Allah için sabreden herkesin alınına yazılmış bir mucize vardır..." Bu satır umudun izlerini taşıyordu benim için. İliklerime kadar tükendiğimi hissederken karşıma çıkmıştı. Beni, benim gibi birini mucizelere inandırabilmişti!

Belki benim mucizem de içimde saklıydı. Yaratıcımsa onu keşfedebilmem için zorluklar eşliğinde fırsatlar veriyordu belki bana? Kaybolmuş, kimsesizliğin esiri olan ruhun ait olduğu yeri bulabilmesi içindi bu yaşananlar ve benim yönüm insanlık olacaktı, yuvamsa gökyüzü...

22.

KURTULUŞ GÜNÜ

Yusuf Çakmur

Bursa - Özlüce Rasim Özdenören Anadolu İmam Hatip Lisesi

Dünya, her zamankinden çok daha büyük bir küresel felaketle karşı karşıyaydı. Popülasyonun artmasıyla beraber dünya üzerinde bulunan doğal kaynaklar hızla tükenmekte olup insanoğlunun varlığını tehdit ediyordu. Yeryüzündeki besin kaynaklarının birçoğunun tükenmesiyle beraber pek çok hastalık da ortaya çıkmıştı. Yeni doğan bebeklerin büyük bir kısmı besin yetersizliğine bağlı hastalıklara yakalanıyordu. Yetişkinler her ne kadar dayanmaya çalışsa da besin yetersizliğinden takviye ilaçlar kullanmak zorunda kalıyordu. Gelişen teknoloji bu duruma bir çözüm bulunamamıştı. Suyun da büyük bir oranda tükenmesiyle insanlara sadece belli miktarda su veriliyordu.

Dünya da bu kadar çok dert varken bir de insanlar kaynaklar için savaşıyorlardı. Birçok devlet kendi milletlerini kurtarmak adı altında su savaşları, kaynak savaşları, besin savaşları veriyorlardı. Bu savaşlar en sonunda patlak verdi. 12 Ekim 2053' te başlayan bu su ve kaynak savaşında nükleer füzelerin kullanılması sonucu Orta Asya'dan Japonya' ya kadar uzanan bu coğrafi bölge resmen yok olmuştu. Tam altı milyar insan o savaşta toz olup gitmişti. Bundan daha beteri ise 2059'da insanların "Kurtuluş Günü" ismini verdiği dev tornadoydu. Bu tornado daha evvel insanların başına gelen bütün felaketlerden daha beterd. Tam tamına 74 gün sürmüştü bu dev felaket. Yüzbinlerce ev, araba, yok olmuş milyonlarca insan ölmüştü.

Bilim adamları tam üç gün öncesinden fırtınayı haber verip kırmızı alarm verse de başarılı olamamışlardı. Fırtına saatte 1874 km/s hızı görmüştü. Önüne ne geliyorsa yok ediyordu. Bu hızla beraber ilk olarak ABD'nin Colorado eyaletinde başlayan bu fırtına kısa sürede tüm Amerika kıtasını daha sonra da tüm dünyayı çevrelemişti. Yetmiş dört uzun günün ardından nihayet sona ermişti bu felaket. İnsanların adeta kıyamete benzeyen bu güne "Kurtuluş Günü" adını vermeleri ise gelecek nesiller içindi. Onların hiç böyle bir dünyaya gelmemeleri için seviniyorlardı. Fırtına bilançosu insanoğluna ağır patladı. 2059'da 11 milyar olan Dünya nüfusunun neredeyse %85'i ya nükleer savaşla ya da bu fırtınayla yok olmuştu. Aradan yıllar geçti...

İnsanlar artık yok olma eşiğinde ilerliyordu büyük devletler bir konsey kurup bu konseyde çözüm yolları üretmek için muhtemelen son kez bir araya gelecekti. Bu konseyde her ülkeden bir temsilci yer alıyordu. İnsanlığın devamı için bir umut olan bu konseyin nihayet toplanma vakti gelmişti. Konseyde sırasıyla katılan tüm ülkelerin bilim adamları alabilecekleri önlemler için fikir veriyordu. Tüm ülkelerin ileri gelenleri kendi önerilerini ortaya attıktan sonra önde gelen bir fikir en çok oyu almıştı. Bu fikir dünya üzerinde yaşayan insanların bir kısmının, insanoğlu neslinin devamı için kendilerini feda etmeleriydi. Kısaca insanlığın devamı için bir kısmını feda etmek...Bu karar insanlık tarihindeki en zor kararlardan olsa gerek. Ama insanlık her yolu denemişti özel cam koloniler, sığınaklar, yapay gıdalar ve uzayda farklı bir gezegende yaşama fikri. Bu yollardan hepsi denenmişti fakat sadece uzayda farklı bir gezegende yaşama fikir sonucuna varılmamıştı çünkü ilerleyen teknoloji ile dünyadan milyonlarca kilometre uzaklıktaki bir kör bölgedeki küçük çaplı solucan deliğine gönderilen "FAMK 2068" (Bütün insanlık için) ekibinden tam dört yıldır haber alınamıyordu. TUA (Türkiye Uzay Ajansı) ve diğer uzay şirketleri onlarla her gün tekrardan irtibat kurulmaya çalışılıyordu fakat tek bir sinyal bile alınamıyordu. Konsey kurulu kararını vermişti dünya üzerinde bulunan insanlardan bir kısmı insanlığın devamı için öncelikle gönüllüleri daha sonra ölümcül hastalıklı olanları daha sonrasında ise yaş durumuna göre zengin-fakir, ünlü-ünsüz bir biçimde tamamen ayırt etmemek şartıyla her ülkeden kura çekilecekti. Yapılan kurada isimleri çıkan insanlara yakınlarıyla son bir kez veda etmeleri için bir hafta verilecek ve bir haftanın sonunda büyük bir kapsülün içinde hepsi uyutu-

lup, kapsül içerisindeki oksijen kesilerek canlarını feda edeceklerdi. Konsey kurulunun ardından haftalar geçmiş dünya üzerindeki tüm ülkelerde büyük kapsüller kurularak feda işlemine hazırlanıyordu. O sırada tüm dünya yeni bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Dünya üzerindeki hiçbir insan kendi insanlığını feda etmek istemiyordu. Bu durum her ne kadar da üzücü olsa da şuan için başka bir çözüm yolu yoktu...

Feda’ ya üç gün kala TUA beş yılın ardından “FAMK 2068” ekibinden bir sinyal alınmıştı. Tam olarak kesin bir sinyal olmasa da mekiklerinin ana bilgisayarından gelmişti bu sinyal. Fakat bu sinyal bile yeterli değildi fedanın iptali için. Konsey kurulu feda iptali için bu sinyalden fazlasını istiyordu. Dünya üzerindeki tüm uzay teknisyenleri, savaş pilotları, astronotlar TUA olağanüstü kurulu için toplanma kararı almıştı. Bu kurulda bu sinyali araştırıp konuşacaklardı. Tüm uzman teknisyenler bu sinyali çözebilmek için uğraşıyorlardı. Yıllardır TUA’da çalışan Yusuf ve ekip arkadaşları bu sinyal üzerine yoğunlaştılar. Fedaya bir gün kala nihayet sinyali ve sinyalin karşılığını çözmüşlerdi. Feda’ ya saatler kala bu bilgiyi üst yetkililere ulaştırmayı başaran Yusuf ve ekibi fedanın iptali için Konsey Kurulunun dikkatini çekerek onları bu kararın iptalini tekrardan konuşmak için toplamayı başarmışlardı. Konsey kurulu tekrardan toplandı. “FAMK 2068” ekibinden gelen sinyalin anlamını Yusuf’a sorduklarında bu sinyalin karşılığını “Burada yaşam var!” olduğunu kurula söylediğinde herkes çok şaşırılmıştı. Saatlerce neler yapabileceklerini konuşan konsey en sonunda Yusuf ve ekibini yanında TUA’nın en tecrübeli astronotlarını da yanına alarak “FAMK 2068” ekibinin rotasından gitmeye karar verildi. 24 Mayıs 2073 yılında yola çıkmak için hazırlanan “FAMK 2073” ekibi bütün hazırlıklarını tamamlamışlardı. Nihayet yolculuk vakti gelmişti. Ekip yola bugün çıkıyordu, tüm dünya tek yürek olup onların yolculuğunun başarılı geçmesi için dua ediyordu. Fırlatmanın ardından yeni teknolojiler ile solucan deliğine yaklaşık 6 ayda varacaklardı.

Aradan aylar geçti. “FAMK 2073” solucan deliğine varmasına çok az bir zaman kalmıştı. Dünya geçen aylar boyunca direnmeye çalışıyordu. Fakat bir ay önce bilim adamları yeni bir şey keşfetmişlerdi. Küresel felaketler ve güneş patlamaları nedeniyle güneş yaklaşık elli yıl sonra ölecek ve dünyada yaşam bitecekti. Her geçen gün daha fazla etkisi görülen bu güneş patlamaları insanları daha da tedirgin ediyordu. Artık Dünya’daki yaşamın devamı için tek yol “FAMK 2073”

ekibinin bulacaklarıydı. Tüm TUA çalışanları günlük olarak “FAMK 2073” ekibiyle irtibat halindeydi. “FAMK 2073” bu uzun yolculuğun başında astronotlar kendilerini uyutmuşlardı. TUA solucan deliğinin karşısında uzay mekiğini durdurmuş, astronotları uyandırmaya başlamışlardı. Astronotlar uyandıklarında tam 6 ay geçmişti aradan. Nihayet farklı galaksiler göreceklerdi. Bu seferki mekik canlı yayın yapıyordu. Solucan deliğini gören dünyadaki TUA çalışanları büyük bir hayret ve şaşkınlıkla yayını izliyorlardı fakat bu yayın orda olanlardan yaklaşık 18 dakika sonra geliyordu. İletişim kurmak en az yarım saati buluyordu. TUA tüm istatistikleri gözden geçirdikten sonra “FAMK 2073” ekibine solucan deliğinden geçme talimatı verdi. “FAMK 2073” ekibi başlarında Yüzbaşı Yusuf uzay teknisyeni Dr. Bora ve kozmonot Uraz solucan deliğinden geçmek için harekete geçti. Deliğin içinden geçerken cidden çok hızlı bir biçimde, saatte yaklaşık 78.000 km hızla yol alıyorlardı. Deliğin içinden geçmeleri yaklaşık üç saat sürdü. Üç saat sonunda o kadar uzaklaştılar ki dünyadan, on sekiz dakikada gelen sinyaller dört aya çıkmıştı. Dört ay sonunda sinyali alan TUA hangi koordinatlara gideceklerini ekibe yolladı. Gidecekleri gezegenin ismi “N-478” idi. Sinyali alan ekip gidecekleri gezegene doğru yol almaya başladılar. Gittikleri gezegene inerken atmosferinin olduğunu ve bunun aynı bizim gezegenimizdeki atmosfere çok benzediğini fark ettiler. Gezegenin yeryüzüne indikçe rengârenk bitki örtüsü ve pembe-sarı renkteki okyanusları ve turuncu dağları ile cennet gibi bir yerdi. Yeryüzüne indiklerinde ekip dışarıda oksijenin olduğunu öğrendiler. Dışarı çıkıp içlerine nefes çeken ekip gezegenin çok güzel koktuğunu öğrendiler. Yeryüzünde yürüyüş yapan ekip ileride değişik bir yapı olduğunu gördüler. Dağların arasında, değişik bir yapıydı bu, daha önce görmedikleri... Ekip bu yapıyı araştırmak için uzay gemisinden silah ve teçhizat alıp yola koyuldu yapıya doğru yaklaştıklarında yapının ne olduğunu bile anlayamadılar ev desen ev değil, kaya desen kaya değil, mağara desen mağara değil değişik bir yapıydı. Kapısından geçtiklerinde içeride beş yıl önce kaybolan “FAMK 2068” ekibiyle karşılaştılar. Bu gezegen onları değiştirmişti. Yüz hatları değişen ekiple karşılaştıklarında 2068 ekibi başkanı Yusuf’a sarıldı ve gülümseyerek onun yüzüne baktı. Onca yılın ardından 2068 ekibi başkanı Cem’ in ilk sözü şu oldu: Bütün insanlık için...

Orada bulunan herkes yaşadığı mutluluktan dolayı neredeyse havalara uçacaklardı. Saatlerce konuştular. Günlerce araştırmalar,

planlar yaptılar ve artık Dünya'dan başka bir gezegende yaşanabildiğini keşfetmişlerdi. Hepsinin gözleri doluydu. İnsanoğluna ikinci bir şans verilmişti. Yusuf ve Dr. Bora yanlarına Cem'i de alarak Dünya'ya bu müjdeli haberi vermek üzere ana araca döndüler. Bu müjdeli ve gelecek vaat eden haberi Cem'in sesiyle verince tam dört ay sonra Dünya'da insanoğlunun yaşadığı onca felakete rağmen ilk defa kutlama yapılmıştı. 829 milyon insanın kaldığı Dünya'da adeta küresel bayram ilan edilmişti. Her ne kadar sevinse de insanoğlunun ve başta FAMK ekibinin yapacak çok işi vardı. Öncelikle bu gezegenin insan genetiğini değiştirdiğini bildikleri için bunun üzerinde çalışmalar yapmaya başladılar. Bunun yanı sıra Yusuf yeni Dünya düzeni için plan program yapıyordu. Milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegende bunlar olurken Dünya'da ise gezegeni taşımak için gerekli hazırlıklar yapılıyordu. Yolculuk tam on seferde tamamlanacaktı. Her seferde ise tam elli uzay aracı yeni Dünya'ya yollanacaktı. Bu büyük yolculuk için ciddi bir meblağ gerekiyordu neredeyse imkansızdı hatta. Fakat insanoğlu kafasına koyarsa onu başarırdı. Dünya'da ne kadar yakıt varsa hepsi toplanacaktı ve toplandı da. Fakat beş yüz uzay aracı için yeterli değildi bu yakıt ve ekipmanla sadece üç yüz kırk üç uzay aracı gidebilecekti. Geride kalanları dünyada bırakmak için bilim insanları karanlık madde ve quantum boyutu üzerinde çalışmalar yaparak sorunu gidermeye çalıştı. Bilim öylesine ilerlemişti ki bilim insanları karanlık maddeyi quantum boyutunda işleyip sınırsız yakıt haline dönüştürebilmeyi başarmıştı. Bilim ne kadar mucizevi bir şey idi...

Aradan aylar geçti. İnsanoğlu hazırlığını tamamlamış, gidiş sırası belirlenmişti. Dünyadan götürülecek eşyalar arasında savunma, bilim, yiyecek, tıp, fizik alanında ihtiyaçlara öncelik verilmişti. İlk filo yola çıkmak için hazırды tam elli uzay aracı gidecekti ilk etapta diğer etap ise bu yolculuktan tam bir yıl sonra gidecekti. İlk giden ekipler genel olarak yeni düzeni oluşturmaya yardımcı olacaktı AI teknoloji robotlar sayesinde şehirler kurulacak, tarım ve bilim merkezleri oluşturulacaktı. Dile kolay tam 859 milyon insanı yerleştirmek çok zor olacaktı. Neyse ki bu yeni Dünyamız eski Dünyamızdan tam doksan dört kat daha büyüktü. İnsanoğlunun hayatta kalmak, nesillerini devam ettirebilmek için yapmış olduğu bu kayıplar karşılıksız kalmayacaktı...

18 YIL SONRA...

"Sevgili Günlük,

Bu söz ne kadar eskise de hala yeri farklı bende ne de olsa hala insanız. Yıl 2093. İnsanoğlunun yeni dünyasında tam 18.yılına gireceğiz haftaya. Tam 18 yıl... Ne kadar çok acı ve zorluk çeksek te pes etmediğimizin tam 18.yılı. 8 Yıl önce Dünya ile tüm bağımızı koparttık. Tam 859 milyon insanımızı bu yeni dünyamıza taşıdık. Yeni binalar, eğitim merkezleri, hastaneler, fizik laboratuvarları inşa ettik. İnsanlığımızı geri kazandık. Çocuklarımızı yeni mutlu ve huzurlu bir hayat bıraktık. Çektiğimiz onca acı sonunda refaha ulaşabildik. Bu gezegen nedendir bilmiyorum ama gerçek anlamda mutlu oluyorsun ister istemez bu yaşadıklarından sonra. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler kifayetsiz bu yaşadıklarımı, yaptıklarımızı anlatmakta. Keşke hiç bu olaylar olmasaydı da Dünyamızda yaşayıp gitseydik ama oldu işte. En azından ölen insanlarımızla beraber insanlığımızı da kaybetmedik en önemlisi buydu. Sonunda mutlu ve huzurlu bir hayata sil baştan başlayabileceğiz. Dünya seni özleyeceğimizi hiç sanmıyorum. Burada insanlık artık huzur dolu. Kurduğumuz yeni meclisimizde aldığımız kararla eski olaylardan bahsetmeme kararı aldık. Çocuklarımıza zamanı gelince nerede olduğumuzu neler yaşadığımızı anlatacağız. Ha bu arada en önemli haberi vermeden yazıma son vermek istemiyorum. Cem üzerinde yaptığımız araştırmalar sonucu buranın insanoğlunun evrimi için tüm gerekli şartları sağladığını fark ettik. Kısaca evriliyoruz dostum. Daha zeki daha çevik ve kuvvetli yaşam formlarına evrilmekteyiz. Hala üzerinde araştırmalar yapmaktayız o yüzden şuan çok bir şey bizde bilmiyoruz. Fakat şunu bilmeni isterim dostum insanoğlu artık mutlu. Biz artık çok mutluyuz...”

23.

KALBİ SAĞIRLAŞTIRAN ÇAKIL TAŞLARI

Meryem Ekmekçi

İzmit - Mehmet Akif Ersoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir boşluk doğuyor. İçinde taşıyıyor olanın bilemeyeceği bir boşluk, giderek büyüyor. Karşıdan, karşısı ne kadar uzak; ne kadar yakın olursa olsun, görünmeyen bir boşluk var. Onun kaburgalarında yer alan, kendini niteleyen korkunç sıfatları fazlasıyla hak eden, soyut olduğu kadar somut bir boşluk bu. Yürürken yanında, yaprakların hışırtısını dinlerken huzurlu hissetmene engel oluyor. Okurken yanında, cümleleri resimleştirmekten mahrum bırakıyor. Annenin ölümündeyken yanında, yaşların ve yaşların göz pınarlarında kendilerine yer bulmadan önce boşluğunda kayboluyor.

Sahne değişiyor. Sahneler değişince zaman da değişir. Biri var yanında. Çok toy o zamanlar, yerde öylece duran kurumuş yapraklara basmasının ardından çatırtı sesinin çıktığı mevsimde, yanında biri var. Ömrü boyunca arkadaş kalacağını düşündüğü biri. Bir genç, on yedilerindeler. Sahne devam ediyor, zaman olduğu gibi akıyor; yıkılmış binaların, çimlerin çiçeklerin kendilerini moloz yığınının bıraktığı yerde, Almanya'ya uğurlamaları gereken biri var. Akdeniz'e veda etmesi gereken, dönüp dönmeyeceği çok da belli olmayan biri. Arkalarından yavaş adımlarla, postallarının çıkardığı seslerle yanlarına varanlarla birlikte beşe tamamlanıyor sayıları. Çok bekletmedik ya, deniyor. Çok bekletmemişler, onlar da zaten yeni geldiler. Eski günler, anlar, anılar yad ediliyor. Uçağın kalkma

saati geliyor, çok bekletilmedi ama keşke daha erken buluşulsaydı. O anda, boncukları yanaklarını ıslatmayacak yalnızca tek kişi var orada. Diğerlerinin aksine gergin, kaygılı bile hissedemiyor, hepsi Akdeniz kadar kumral çocuğa sarılıyor ve en sona kalan kişi kendisi oluyor. Nihai gurbetçi yüzüne bakıyor onun, onu boş bakışlarından bile anlayan; duygusal körlüğünü garip bulmayan tek kişiyi de gönderiyor olmak hissetmediklerini hissettirmeye çalışıyor. İyi bak kendine, deniliyor kendisine.

“Almanya Akdeniz kadar sıcak karşılamaz seni, dikkat et, üşütme.”

Sahne değişiyor. Adettendir, sahneler değişince zaman da değişir. Yine öyle oluyor ve yine biri oluveriyor yanında. Akdeniz sahillerinin birinde, bir kadın dibinde, akşama doğru pıllını pırtını toplayıp otellere dönmek için hazırlananların sesi duyuluyor arka planda. Yazlıkçılar bilmez, göğüs kafesinden büyük boşluğa sahip olanlar hiç bilmez, yaz akşamlarında, sahil kenarlarında soğuğu ilmek ilmek tenine işletmekten daha genç hissettiren bir şey yoktur. Neyse ki yanındaki kadın biliyor, zaten ikisinin de dizleri arada bir birbirine değişiyor, içlerinden biri çıt bile demiyor. Kadın derin bir nefes alıyor; yaşı on dokuz, Akdeniz’in iklimi onu uyuşturuyor, nefesini veriyor; yaşı tekrar yirmi beş, Akdeniz bi’ içinde bulunduğu durumda ona yardım edemez. Hiç sevmedin yani beni, diyor. Kabullenmişlik kadar kabullenememişlik var sesinde, bir nevi sevmeden de olur ama neden diye sormak isteyişçilik. Dizleri tekrar birbirine değişiyor, ikisi zaten karşılıklı oturuyor, sesler yavaşça uzaklaşıp kesiliyor, sorusundan sonra kimse çıt bile demiyor. “Üzgünüm.” Ruhsuz tınısı ruh tırmalarken üzgün olmanın neye karşılık geldiğini bile bilmiyor, “Çok üzgünüm.” diyebiliyor. Bakışları boş. “Sorun bende, canım. Sol göğsünde bir avuç çakıl taşı taşıdığın hakkında defalarca uyarıldım.” Kaşları kalkıyor, söylediği şeyin karşı taraf için kırıcı olduğunu düşünüyor ama özür dileme kibarlığında bulunmuyor, kalkan kaşları iniyor, “Kendimi bir yalana inandırmayı isteyen bendim.” Sahne, bir başka vedaya gebe. Fark etmese bile boşluğu kapanmayacak derecede büyyüyor, üzgünümleden daha uzun cümleler kurmak istemesini tetikliyor. Kadın; ayağa kalkıyor, peşinden kendisi de, incecik kola asılan ceket şöyle bir düzeltiliyor. “Geç oldu, gideyim artık.” Adamın gözleri karşısındakinin buğulu gözleriyle, yaşları ve yaslariysa göğüs kafesiyle buluşuyor. Son kez dudak kenarlarının yukarı kıvrılması, kadın arkasını dönüp kum zemin boyunca yürüyerek uzaklaşıyor.

Sahne tekrar değişiyor ve bu zamana kadar ne zaman sahne değişse, hep ama hep, zaman da değişti. Antik Yunan tiyatrolarında bile sahnenin değişmesi zamanın değişmesine işaret ederdi. Tahta sandalyesine sırtı dayalı, önünde boş; bembeyaz bir kağıt, elinde siyah dolma kalem, koyu kahverengi masasına sağ dirseğini koymuş. On senedir çevresinin baskılarıyla psikologdan psikoloğa koşturuyor, yaşı otuz üç olmuş artık. Gençliği bitmiş, içindeki boşluk kürek kemiklerini bile geçmiş, kaz ayaklarında kırışıklıklar oluşmaya başlamış. Gidenler geri dönmemiş, dönme istekleri gururlarına yenilmiş. Kağıdı biraz daha kendisine çekiyor. Parmaklarının arasına aldığı kalem biraz daha sıkıştırıyor, canlılara açıklayamadığı duygularını cansız bir şey üzerine yazmasını ona öğütleyen de çevresiydi. Körüm ben, diyemiyor. "Duygu körüyüm ben. Boşluğumda yetiştirebileceğim his çiçeklerim yok benim." Bekliyor, bekleyişi devam ediyor, ediyor, ediyor. Yoruldum, yazılıyor kağıda, sahne devam ederken ve zaman olduğu gibi akarken. Mürekkep kuruyor, çalar saatin sesi sinir bozucu bir hâl alıyor, akşam güneşi kendini dolunaya bırakıyor. Aralığın son günleri. Normal bir insan kadar hatırlanmayacağını biliyor; bir eşe, çocuğa dolayısıyla da toruna sahip değil. Onu anacak kişiler de zaten şu an sahnede değiller. "Yoruldum" yazısıyla bakışıyor ve "ve üzgünüm." yazabiliyor. Üzgün olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemiyor ama en çok bu kadar yakın oluyor bu duyguya.

"Çok üzgünüm."

Ayağa kalkıyor, sandalye masaya itiliyor ve dolma kalem her zamanki yerine koyuluyor. Artık masada sadece bir kağıt var. Üç cümlelik bir mektup. İskemleye çıkılıyor; tavana asılı, boyuna uzun hasır ip boyna geçiriliyor.

Sahne.

Bitiyor.

...

Alkış.

24.

GİZEMLİ EMÂNETLER

Muhammet Furkan Bölükçiray

Hatay - Antakya Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneş ışığı ne güzel vuruyordu boğaza. Rüzgâr tatlı tatlı eserken İstanbul her zamanki hırçınlığını koruyordu. Martılar İstanbul boğazına ayrı bir renk katıyor boğazı seyredenlere ayrı bir estetik zevk veriyordu. İstanbul'un garip bir telaşı vardı üstünden atamadığı... Yine olmadı yazamıyordum işte. Olmuyordu yapamıyordum of of. Sinirli bir şekilde elindeki not defterini küçük sırt çantasına koydu. Dalgındı Furkan belki başkalarına göre öyle değildi dışarıdan ama önemli değil o öyle hissediyordu. Hayat üstüne gelmeye başlamıştı bir anda sanki. Boğazın kenarında oturduğu banktan kalkıp yürümeye başladı amaçsızca, düşünüyordu sadece kimdi ne idi neden vardı niye buradaydı neden bu mesleği yapıyordu, beyni ona bu soruları neden iletiyordu şimdi neden bu sorulara cevap verme ihtiyacı hissediyordu neden... Derin bir nefes aldı boğaz havasından. Kim olduğuna gelince adı Furkan'dı, bir garip insanoğluydu herkes gibi. Neden kim ve burada olduğuyrsa çok ayrı bir konuydu inandığı inancına göre bir sınavdan geçiyordu ve şu an o sınav sorularını yanıtlamaya çalışıyordu sınavın sonunda kendisine ne olacağını o da bilmiyordu. Yaptığı mesleğe gelince seviyordu mesleğini âşıktı ona. İyiki de tarihçi yazar olmuştu. Hernekadar başta ailesi ve arkadaşları ona edebiyat karın doyurmaz sadece çay içirir yazar olupta ne yapacaksın deseler de o bunların hiçbirini takmayıp hayalindeki mesleğe kavuşmuştu. Furkan rahatlamış hissediyordu

biraz daha, içini kemiren o sorulara bir nebze olsun cevap bulduğunu ve o kendisini yiyip bitiren cevaplama arzusunu doyummuştu. Bu garip duyguyu birazcık bastırmıştı. Boğazın kenarında yürürken saat epeyce de geç olmuştu. İleride bir çöp konteyneri gözüne ilişti çantasına koyduğu ara ara yazdığı defterini çıkarıp çöpün içine attı. Ailesi haklıydı tâbi edebiyat karın doyurmaz çay içirirdi konusunda. O kadar kötü yazıyordu ki çay bile içecek parayı bulamıyordu. Birazcık öyle baktı çöpün içindeki defterine ve yürümeye devam etti tam o esnada arkadan bir el omuzuna dokundu. Bir anlık irkildi. Arkasına yavaşça döndü. Bir de ne görsün karşısındaki Doruktu. Uzun zamandır görüşmüyordu Doruk ile. Eski dostluk yediğimiz içtiğimiz bir acımız sevincimiz birdi Doruk ile. Ama herkes gibi Doruğu da çok ihmal etmişti şu son zamanlarda. Dondun kaldı dedi Doruk iyi misin kardeşim dedi. Şok etkisi üstümden geçmişti ki cevap verebilirdim Allah'tan. İyiyim canım kardeşim dedim umarım sende iyisindir dedim ve özür dileyerek ekledim bunca zaman senin ne hâlini hatırını sorabildik ne de sohbet edebildik dedim. Doruk babacan bir tavırla bana samimi bir gülüş ile takma bunları kardeşim senin o yaşadıklarını başka birisi yaşasaydı şimdi senden yüz bin kat daha kötü olurdu bundan emin ol dedi ve ekledi hem biz kadim dostuz böyle küçük şeyler için gönül koyarsak olmaz dedi. Doruğa sınımsız sarıldım özlemiştim eski dostumu... Gözyaşlarıma hâkim olamadım ağlıyordum sessizce. Doruk bana dönüp ağlama kardeşim benim dedi ve cebinden çıkardığı mendili bana uzattı sil gözyaşlarını dedi. Mendil ile gözyaşlarımı sildikten sonra Doruk bana dönüp dedi ki müsait misin herhangi bir işin var mı diye sordu. İşimin olmadığını söyledim. Bana hadi bizim çorbacıya gidelim bir çorba içelim hem hasbihal ederiz dedi. Tamamdır dedim kardeşim. Dorukla çorbacıya doğru yürürken güzel bir muhabbet oldu. Özlemiştik birbirimizi belliydi. Hemencecik çorbacıya geldik. Birer tane mercimek çorbası söyleyip başladık muhabbet etmeye bir yandan çorba bir yandan Doruğun muhabbeti az önceki bütün sıkıntılı ruh halimi üstümden almıştı. Hesabı ödeyip çıktık çorbacıdan. Doruğa bir kez daha sarılıp helalleşip vedalaştık ve evlerimize doğru yol aldık. Saat gece sekiz buçuk suları idi. Eve ulaşmıştım nihayet. Çok yorulmuştum yürüyen bir ceset gibiydim adeta. Derin bir nefes alıp yüzüme mutlu bir yüz ifadesi takındıktan sonra kapının zilini çaldım. Eşim Aslı kapıyı açtı. Hafif sitemli bir ses tonu ile bana bu saate kadar nerede kaldın anem diye seslendi bana hadi hadi içeri gir dedi. Biran bir duygulandım bana annem demesine. Annesinin yanında her zaman kendisini

güvende hisseden küçük çocuklar gibi ağlayarak sarıldım Aslı'ma annem benim canım annem dedim. O da dayanamadı gözlerinden inci gibi yaşlar süzölmeye başladı. Daha fazla uzatmak istemedim bu ağlamamızı çünkü Aslı'nın üzölmesini istemiyordum gözyaşlarımızı silip elimizi yüzümüzü yıkayıp içeriye geçtik. Salona geçip oturduk. Neyin var canım dedi anlat dök zehrini içinde kalmasın dedi. Derdine derman olmaya çalışayım. Sende son günlerde bir şeyler var dedi. En başından Aslı'ma anlatmaya başladım...

Güneş evin içine o kadar güzel doğuyordu ki kuş cıvıltıları insanı mest ediyordu hemen yatağımdan fırlayıp elimi yüzümü yıkayıp üstümü değıştirdikten sonra mutfağına geçtim. Aslı çoktan uyanmıştı bile. Beni görünce yanağına günaydın busesi kondurdu. Kahvaltıyı hazırlayıp güzelce kahvaltımızı yaptıktan sonra bugünkü tarih programı çekimi için Serhat ve Ertan abileri aradım. Bu haftaki bölümünün konuğı onlardı. Bekletirsek ayıp olurdu hemen hazırlandım. Randevulaştığımız saatte mekâna yetişmeye çalışıyordum. Bu iki üstat ile program yapmak bana hem inanılmaz bir zevk hem de tarif edilemez bir heyecan yaşatırdı. Her zaman onlardan yeni ve hiçbir yerde asla eşı benzerine ulaşamayacağım bilgiler öğrenirdim. Çok ender ve değerli insanlardı onlar ile birlikte olduğum için çok şanslıydım diye düşündüm. Nihayet mekâna ulaşmıştım. Hemen çekim yapacağımız odaya geçip Ertan ve Serhat abiyle selamlaştıktan sonra son hazırlıklarımızı yapıp programımızı kayıta başladık. Her zamanki gibi muazzam bir program olmuştu. Bütün emeklerinize değecekti. Çekimden sonra üstatlarla bir çay bahçesine gidip birer çay söyledik. Çaylarımızı beklerken Ertan abi yanındaki siyah deri çantasından eski bir beze sarılı kitap çıkarttı. Ve bana kitabı uzatarak Furkan sana bu kitabı üniversiteden bir hafta önce vefat eden Aytunç hocanın çocukları yolladı içinde bir de mektup var okursun dedi ve ekledi kitabı şimdi çantana koy burada açma dedi. Dediklerini harfiyen yapıp kitabı açmadan güzelce bir şekilde her zaman yanımdan eksik etmediğim küçük çantama güzelce yerleştirdim. Biraz daha muhabbet ettikten sonra hesabı ödeyip, vedalaşıp evlerimize doğru ayrıldık. Eve uçar adımlarla ilerliyordum. Kitabı yakından incelemek istiyordum Aytunç hocam bana bunca zaman sonra neden böyle bir kitap gönderiyordu ki ve kitaptan ne yapmamı istiyordu acaba bu sorular beynimi yakarken eve bir hayli yaklaşmıştım. Çiçekçinin önünden sağa dönünce de evet ulaşmıştım eve sonunda. Koşar adımlarla eve yöneldim hemen kapıyı çaldım. Çok sabırsızlanıyor-

dum kitap ve mektubu çok merak etmeye başlamıştım. Yerimde duramıyordum resmen. Aslı kapıyı açtıktan sonra hızlıca merhabalaşım hemen evin içine daldım. O kadar hızlı hareket ediyordum ki kitaba kavuşmak için elimi yüzümü yıkayıp hemen üstümü değiştirip çalışma masama kuruldum. Çantamdan beze sarılı kitabı nazikçe çıkarttım ve masaya koydum. Bezi açtığımda karşımda çok eski deri ciltli bir kitap vardı. Kalbim çok ama çok hızlı atmaya başlamıştı yerinden çıkacak gibiydi resmen, kitap ve ben baş başaydık artık. Kitabın içinde Ertan abinin dediği gibi zarf vardı bir tane. Zarfın üzerinde çınar ağacı motifli mühür basılmıştı. Zarf daha önce açılmamıştı. Yavaşça zarfı açtım. İçinden mektubu çıkarıp okumaya başladım. Mektupta hocam bana öncelikle özür dileyerek söze başlıyordu beni böyle bir işin içine soktuğu için özür diliyordu. Güvenebileceği birisi olarak beni seçtiğini söylüyordu ve ekliyordu emaneti senden başkası muhafaza edemez diyordu. Emanetin yeni koruyucusun ben olduğumu söylüyordu. Emaneti bulurken sana en büyük yardımcı elindeki kitap olacak diyordu. Mektubun aşağısında bazı yerlerin adresleri ve kişilerin isimleri yazıyordu ayrıca kitabın deri cildinin üstündeki baykuşun gözünü çıkar ve al bekçilerle iletişimde onu göster diyor-du ve ayrıca yedi haneli bir şifre vermişti. Ama nerede kullanacağını yazmamıştı. Kafam iyice karışmıştı. Hocam neden özür diliyordu benden, emanet dediği ne idi, verdiği şifre ne işe yarıyordu bir sürü soru kafamın içinde dönmeye başlamıştı bile. Önümde duran kitaba geçtim bu sefer incelemek için bir de ne göreyim kitabın çoğu sayfası bomboş hiçbir yazı yok. İşler iyice değişik bir boyut kazanmaya başlamıştı. Hocam bana bir emanetten bahsetmişti onu bulmam için bir kitap ulaştırıyor bana ama kitabın çoğu sayfası bomboş. Allah'ım bu nasıl bir gizemdir aklıma mukayyet ol lütfen. Kitabın içinde bir yer gözüme çarpmıştı eski bir madalyon çizimi vardı yedi parçaya bölünmüş her birisinin üzerinde farklı bir motif ve işleme bulunan yedi parçadan oluşan eski bir madalyon... Acaba ne idi bu madalyon. Hiçbir bilgi yazmıyordu kitapta sadece çizimler vardı. Sadece son sayfada "sen tasa etme bekçiler sana verecek bilgi aydınlanacak yolun" yazıyordu. Aklına mektuptaki isimler geldi tekrardan mektuptaki isimlere ve adreslere baktı. Bekçiler dediği kişiler bu isimler olabilirdi. Denemekten bir zarar gelmezdi. Yarın ilk iş bu adreslere gidecekti. O sırada on dakikadır kendisini izleyen Aslı'dan haberi yoktu Furkan'ın. Bir anda eşini karşısında görünce korktu. Allah senin müstahakkını versin dedi ödümü patlattın dedi. Aslı Furkan'a hadi akşam yemek hazır gel canım dedi. Furkan mektubu ve kitabı

çalışma masasının çekmecesine koyup kilitledi ve yemeğe geçti. Güzel bir akşam yemeğinden sonra üzerine bir ağırlık çöktü Furkan'ın yatağına geçip uzandı biraz sonra da uyuyakaldı zaten...

Sabah olunca evden hızlı adımlarla çıktı Furkan ilk yapacağı iş hocasının dediği adreslerdeki isimlerin yanına gitmekti. Öncelikle Fatihdeki yerlere uğrayacaktı. Abdullah ve Kâmil efendinin yanına gidecekti ve onlardan alınması gereken ne ise alacaktı. Yavaş yavaş yaklaşmıştı mektupta yazan adrese. Heyecanı giderek artıyordu. Sahafçı dükkanının önüne geldi. Yavaşça içeri girdi. Her yer buram buram eski kitap kokuyordu. Selam verdi dükkân sahibine ve ekledi sahaf Abdullah efendiye arıyorum dedi. Dükkân sahibi babacan bir ses tonu ile buyurun benim dedi ne aramıştınız beyefendi dedi. Küçük çantamdan çıkardığım baykuş gözünü Abdullah efendiye yakından gösterdim. Adamın gözleri bir anda ışıldadı. Abdullah efendi dükkânı kilitleyip perdelerini çekerek beni yanına çağırdı, evladım benim şu karşıda duran baykuş tablosunu görüyor musun dedi bak bir gözü eksik senin elindeki tuttuğun göz onun gözü, sana bende olan emaneti verme zamanım geldi demektir. Beni şimdi burada bekle dedi ve içerideki odaya girdi kısa bir süre sonra elinde dışı eski bir bezle sarılmış bir materyal getirdi. Evladım benim şu otuzüçlük tesbihi de yanına al bakalım bir sonraki gittiğin bekçiye bunları göster dedi. Hadi yolun açık olsun dedi. Yaşadığım olaylara bir anlam veremesem de adamın verdiği tesbihi ve materyali alıp dükkândan uzaklaştım. Sıradaki rotam Fatih camiydi. Seri bir şekilde camiinin yolunu tuttum. Fatih camii ne de muhteşem görünüyordu onca yıla rağmen... Camiinin imamının odasına gittim. Selam verip halini hatırlamamı sorduktan sonra çantamdan çıkardığım materyali ve tesbihi çıkarıp imama uzattım imamında tıpkı sahafçı gibi gözleri ışıldadı. İmam odasındaki duvarda monteli olan kitaplıktan bir kitap çıkardı ve kitabın içindeki özenle kesilmiş anahtar şekilli kesikten bir anahtar çıkardı. Anahtarı alıp odasındaki kasadan o da eski bir beze sarılı bir şey verdi bir de ek olarak eski bir kol düğmesi verdi. Sıradaki bekçi seni bekliyor evladım dedi ihtiyar imam. Fatih camiinden çıkıp Fatih ilçe emniyetine doğru yola koyuldum. Karakola giderken işin sonunda ne olacağını düşünmeden edemiyordum. Acaba ne olacaktı çok ama çok merak etmeye başlamıştım. Karakola varmıştım on beş dakika içerisinde. Polis memuru bir arkadaşına başkomiser Yusuf ile görüşmek istediğimi konunun acil olduğunu söyledim. Biraz sonra memur arkadaş başkomiserin müsait olduğunu

ve beni beklediğini söyledi. Memur arkadaş ile koridorda ilerledik odasının önüne geldiğimizde kapıyı çalıp geldi başkomiserim dedi ve içeri girmemi söyledi. Başkomiser Yusuf beye selam verip kendimi tanıttım. Birazcık havadan sudan sohbet ettikten sonra gelme nedenim olan düğme ve beze sarılı olan materyalleri başkomiser Yusuf'a uzattım. Yusuf bey bana kasasından bir tane üstü işlemeli bir çakı ve eski beze sarılı materyal verdi. Yolun açık olsun dedi. Sıradaki durağım karakolun hemen karşısındaki yoldaki ara sokaktan girince karşıma çıkacak olan Ak bakkaldı. Bakkala selam verip bir tane su ve çikolata istediğimi söyledim. Bir yandan bakkal sahibinin ismini ve bakkalın kendisinin olup olmadığını sordum. İsmi Eda olduğunu emekli bir edebiyat öğretmeni olduğunu söyledi. Emekli olduktan sonra rahmetli babasının bakkalını işletmeye devam ettirdiğini söyledi. Kendisine aldıklarımın ücretini verdikten sonra çantamdan üzeri işlemeli çakı ve materyalleri kendisine uzattım. Çakıyı eline alan Eda öğretmen birazcık duygulandı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Ağzından rahmetli babamın en yakın dostuna yıllar önce hediye ettiği çakı dedi. Ve ekledi demek ki zamanı geldi dedi. Bakkalın arka tarafındaki yer döşemelerinden birini kaldırıp köstekli saat ile eski materyalden o da verdi. Allah'a ısmarladık deyip oradan da ayrıldıktan sonra antikacı Kemal beyin dükkanına doğru yola çıktım yarım saat sonra dükkâna ulaştım. Dükkâna girmeden önce derin bir nefes aldım. Heyecanım giderek artıyordu. Dükkâna selam verip girdikten sonra Kemal beyi aradığımı söyledim. Zaten dükkânda da kimse yoktu. Bir kişiden başka. Masanın üzerindeki eski kitabı okuyan ihtiyar adam buyur evladım benim dedi. Çantamdan çıkaracağım köstekli saati Kemal amcaya uzattım. Saati alıp açınca saatin içinde bir şey görmüştü yüzünün şekli değişti bir anda. Gençliğim diye derin bir iç geçirdi. Çalışma masasının çekmeceinden eski bir materyal ve üzeri işlemeli hertarafı işçilik kokan bir kâse verdi bana. Kolay gelsin genç adam dedi.

Arif kuruyemiş sıradaki rotamdı. İyice yorulmuştum artık aldığım sudan birazcık içtim. On beş dakikalık bir yürüyüşün ardından kuruyemişçiye vardım. İçeride bir kişi vardı, selam verip Arif beyi aradığımı söyledim. Buyur evladım benim dedi. Çantamdan çıkaracağım işlemeli kâseyi ve materyalleri Arif Beye uzattım. Eline kâseyi alır almaz. Gözlerinin içi parladı. Vakit geldi demek ha dedi. Derin bir iç çekip arkasındaki çerçeveletilmiş dolabın içinden dolma kalemı çıkardı ve arka tarafta duran masanın kilitli çekmeceinden

herkesten aldığım materyalden ondan da aldım. Allah'a emanet ol oğlum dedi. Oradan çıktıktan sonraki son durağım olan Kiraz hukuk bürosuna doğru yol almaya başladım. Kırk beş dakikalık yolun ardından hukuk bürosuna vardım. Artık heyecandan ölmek üzereydim. Son kişiydi artık ne olacaksa olmalıydı. Mektuptaki isim ve adresler bitmişti artık. Hukuk bürosuna daldım. Kalbim küt küt atıyordu. İçeride danışmaya Erdal Beyin odasını ve müsait olup olmadığını sordum. Birkaç dakika sonra danışmadaki görevli Erdal Beyin benimle görüşebileceğini söyledi. Erdal Beyin odasına girip selam verip kendimi tanıttım ve ekledim size bir emanet vermem lazım dedim. Çantamdan çıkardığım eski materyallerle dolma kalem kendisine verdim. Kalem eline alan Erdal Bey artık sır tamamına erdi demek dedi. Ne olduğuna pek anlam veremesem de kendisi bana kasasından küçük bir ahşap sanduka verdi. Artık emanetin yeni koruyucusu sensin Furkan dedi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi artık. Hukuk bürosundan ayrılıp bir saat içinde eve döndüm. İnanılmaz bir yorgunluk vardı üstümde eve girdiğimde Aslı'da bunu söylemişti. Üstümü değiştirip çalışma masama oturdum çantamdan bana verilen eski beze sarılmış materyaller ve ahşap sandığı çıkardım. Kitabı çekmecemden çıkardım. Bezleri açtım teker teker. Hepsinin üzerinde değişik motiflerin bulunduğu madalyon parçaları vardı. Ahşap sandıktan da madalyonun kendisi çıkmıştı. Kitaba göre madalyonun parçalarını tek tek yerleştirdim. Madalyon kilit sisteminin açılması gibi belli bir oranda dönerek açıldı. İçinden eski bisiklet kilitlerine benzeyen her bir bölümünde yedi adet sayı bulunan bir kripteks çıkmıştı. Kripteksin üstündeki yedi haneli sayı sistemi aklıma hocamın mektubunda bana verdiği yedi haneli şifreyi getirdi. Kâğıtta yazan sayılara baktım. Yüz yirmi iki on beş on yedi. Kâğıtta yazan bu idi. Sayıları tek tek yazdım. Kripteksten ufak bir tıkırtı gelmeye başladı. Şifre doğruydu kripteks açılmıştı. İçinden küçük bir kâğıt düştü. Kâğıdı elime alıp ne yazıyor diye bakınca bir anda ağır bir koku yayıldı inanılmaz derecede ağır bir kokuydu bayılacak gibi oldum. Gözüme kripteksten inanılmaz yüksek oranda ışık gelmeye başladı. Gözüm eriyecek gibiydi sanki. Sonra bir ses duydum. Aşırı tiz ve tanıdık. Bir anda irkildim olduğum yerden. Hadi oğlum uyan okula geç kalacaksın dedi annem. Kendimi edebiyat ödevine ne kaddarda kaptırmıştım. Alt tarafı bir hikâye yazacaktık. Rüyama bile girmişti. Bazen galiba çok kafaya takıyordum. İnsan merak etmiyor da değil şimdi acaba ne olacaktı rüyamın devamında hikayemi nasıl devam ettirecektim. Bunu artık bende bilmiyordum. Of anne of beş

dakika daha uyusaydım ne olurdu sanki...

25.

MECZÛBİYET

Alperen Yavuz

Antalya - Nebahat Şifa Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hayat, bazen kimileri tarafından anlamsız karşılanırken kimileri tarafından da insana verilmiş büyük bir nimet olarak görülür.

Eda, bu hayatı anlamsız yaşayanlardandı. Ona göre hayat sadece eğlenceden ibaretti. Eda; orta boylu, bukleli saçlı, çakır gözlü, burnu küçük, parmakları hassas ve narin bir kişiydi. O hayatı toz pembe yaşayan, varoluş amacını düşünmeyen, gelecek ya da geçmiş kaygısı olmayan, anı yaşayan bir kızdı. Yıllar önce teyzesini kalp krizinden kaybettiğinde ölümü ister istemez düşünmüştü. Ölüm gerçekten korkulacak bir şey miydi yoksa ebedi bir huzurun başlangıcı mıydı? İşte bu sorular bir anda olsa aklından geçmişti. Eda, çok başarılı ve zeki bir kızdı. En iyi okullarda okumuş ve üstün başarılarla imza atmıştı. Lakin bunların hiçbiri hayatın hakikatlerini göstermemişti.

Eda, başarılı bir lise hayatının ardından hayal ettiği matematik öğretmenliği bölümünü dereceyle kazandı. Artık daha da özgürdü. Arkadaşlarıyla daha çok gezip ve daha çok onlarla eğlenerek hayatın tam anlamıyla tadını çıkarmaya başlamıştı. Hayat istediği gibi gidiyordu. Eda, yorucu aynı zamanda da çok eğlenceli olan üniversitesini bitirmişti. Atanabilmek için yoğun bir şekilde KPSS'ye hazırlanıyordu. Bir yandan da ücretli öğretmenlik yapıyordu. Üniversitede tanışmış olduğu Bekil ile kısa bir süre önce nişanlanmış ve evlenmek

için sabırsızlanıyordu. Eda, düğününe iki ay kala geçmek bilmeyen ve giderek kötüleşen öksürüğe yakalanmıştı. Öksürükle birlikte iş-tahsızlık, halsizlik ve yorgunluk gibi rahatsızlıkları da vardı. Bunun üzerine hastaneye gitti. Yapılan testler sonucunda akciğer kanseri olduğu anlaşıldı. Doktor Bey Eda'ya kanser olduğunu söylediğinde bütün dünyası başına yıkılmıştı. Çünkü hayat ona hep istediğini vermişti. Ama şimdi zorlu bir imtihandan geçecekti. Kurtulma oranları oldukça düşük olan bu tip kansere karşı savaşmak durumundaydı. Doktor Sami Bey, akciğer kanseri kötü huylu olduğu için beyne kan yoluyla geldiğini ve bunun sonucunda beyinde tümör oluştuğunu teşhis ettiklerini söyledi. Kendini hiç olmadığı kadar çaresiz ve boşlukta hissediyordu. İnanmak istemiyordu.

Eda: Doktor Bey, yapmış olduğunuz tahlillerde bir yanlışlık olabilir mi?

Doktor Sami Bey: Hayır Eda Hanım, yaptığımız tahlillerin hepsini tekrar tekrar gözden geçirdik.

Üzülerek ifade etmeliyim ki hiçbir yanlışlık göremedik.

Eda: Doktor Bey, nasıl olabilir?

Doktor Sami Bey: Eda Hanım, dediğimiz gibi akciğer kanseri kötü huylu olduğu için beyne sıçradığını ve beyinde tümör oluştuğunu teşhis ettik.

Bir an ölümün kendisine yaklaştığını hisseden Eda:

-Doktor Bey, lütfen bana yardım edin! Ben ölmek istemiyorum!

Doktor Sami Bey: Eda Hanım, kaygılanmayın. Sizin bundan sonra yapmanız gereken ameliyata kadar moralinizi yüksek tutmanız olacaktır.

Eda için artık kötü bir hayatın sıkıntılı bir yaşamın doğum sancuları başlamıştı. Kısa bir süre sonra ameliyata alınan Eda'nın ameliyatı çok başarılı geçmişti. Bir hafta sonra taburcu oldu. Bundan sonra Eda'nın hayatında çok büyük değişiklikler oldu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Eda, hiçbir şeyi bıraktığı gibi bulamayacaktır. Başta canından çok sevdiği nişanlısı olmak üzere ve yakın arkadaşları bir bir terk etmeye başlamıştı. Bu, Eda'ya o kadar ağır gelmişti ki insanların sırf menfaatleri için bir insana değer vermesi onu çok yıpratmıştı. Bu insanların sırf çıkarları doğrultusunda bir insanı, gerektiğinde terk edebilecek kadar aşağılık duygusu ne-

reden bulaşmıştı. Yaşamış olduğu bu olaylar Eda'nın psikolojisini bozmuş ağır travmalar yaşamıştı. Her ne kadar bu yaşamış olduğu travmalar çaresizlik, acı, uyku bozukluğuna ve kabuslara neden olsa da kendisine verilen bu durum ona bir külfetten ziyade Allah'ın bir lütfuydu. Çünkü Eda manevi dünyasında aradığı huzuru bulmuştu. Bu olayların hiçbiri yaşanmasaydı bu insanların maskelerinin arkasına saklanmış olan gerçek yüzlerini belki de daha ağır yaşayarak öğrenecekti. Şimdi yanında çok sevdiği ailesi vardı. Üstelik ailesi o kadar değer veriyordu ki kızlarının sağlığı için ellerinden ne geliyorsa yapmaya hazırlardı. Eda için bu bir nebze olsun yaşamış olduğu kötü olayların etkisini hafifletmişti. Yepyeni bir hayatın eşliğindeydi. Artık hayata daha sağlıklı, daha huzurlu bakabilmek ve hayatı yaşayabilmek için vardı. Bu sıkıntılı günlerin sonucunda hayatın kendisine vermiş olduğu bu güzelliklere içten şükrediyordu. Aynı zamanda şükrederken kendisine bu zamana kadar öğretilmiş olup hayatına katmadığı hakikatleri düşünmeye başladı. Gerçekten bu hakikatleri yeteri kadar biliyor muydu? Yoksa ihtiyaçlarının karşılanması için mi bunlar vardı? Bütün bu sorular Eda'yı daha çok düşündürmeye başlamıştı. Bunca zamana kadar görmezden geldiği bu hakikatlerin sorgulanma vakti gelmişti. Gerçekten inanmış olduğu değerler ne kadar doğrudu? Bunların hiçbirini bilmiyordu. Çünkü hayatı bilinçsizce yaşamış birisi olarak ona bu sorular huzursuzluk veriyordu. Sadece sistemin kendisine verdiği ölçütlerde hayatını devam ettirmiş ne için yaşadığını, nereye doğru gittiğini sorgulamaya sistem izin vermemişti. Bu, Eda için ikinci bir yıkım oldu. Ama bu yıkım hepsinden daha fazla sarsıcı olmuştu. Çünkü insan denen eşrefi mahlukat nasıl olur da hayatı sorgulamaz, düşünmez?

Hayret verici...Nasıl olur da düşünebilen ve değerli bir varlık bu kadar köreltilmiş olabilir? Nasıl olur da materyalist bir düşünceyle insanı, insanî duyguları yok sayıp sadece bir maddeden ibaret gören bir sistemin elinde insan var olabilirdi? Bu soruların hepsi Eda'yı epeyce şaşırtmıştı. Nitekim kendisi de bu sistemin bir zamanlar kölesi olmuştu. Hâlbuki o bunu bir özgürlük sanıyordu. Oysaki özgürlük sandığı bir kölelikten ibaretti. İnsan nasıl olur da bütün bunlara kör olabiliyordu? Kaderin cilvesi miydi yoksa bunlar? En acısı da insanların bunlara seyirci kalmaları idi. Bunlara insan demek bile insanlığa hakaret sayılırdı. Peki kimdi bunlar? Gözü var görmez, kulağı var işitmez. Kimdi bunlar? Yoksa beyinleri köreltilmiş varlıklar mıydı? İnsanî özellikleri taklit eden, insanî değerlerden uzak var-

lıklar mıydı? Eda, derin bir sorgulamadan sonra hayatın kendisine verdiği bu durumdan dolayı o kadar şükretti ki hayatının hiçbir döneminde yaşamadığı bir mutluluk yaşadı. En acısı da diğer insanlar kendisi kadar şanslı değillerdi. Hayatı bir hiçliğe alıştırmış insanlar, bu dünyadan hiçbir şeyi sorgulamadan öylece geçip gidiyorlardı. Bunları düşünürken Eda'nın gözleri dolmuştu. Bir an ağladığına şaşırıldı. Çünkü en son yıllar önce ağlamıştı. Kolay kolay da ağlamazdı. Ona göre ağlamak bir zayıflık belirtisiydi. Şimdi ise gözleri ağlarken ruhunun güldüğünü hissetti. Demek ki kendisine öğretilen bu ağlamanın bir zayıflık belirtisi olarak gösterilmesi de bu sistemin işlediği cinayetlerden sadece biriydi. Eda, bir an içinden şu soruyu sordu:

“Bizi bu hale kim getirdi.”

Eda, hayatının geri kalanını artık daha sağlıklı, daha mutlu ve daha şuurlu bir insan olarak geçirmeye başlamıştı. Bu arada KPSS'yi kazandı ve farklı şehre atandı. Ardından üç yıl sonra İktisat alanında akademisyenliğe başladı. Bunca yaşamış olduğu durumlar karşısında güçlü bir insan olarak hayata dönmesi birçok insan için kolay değildi. Bu yaşadıklarından sonra şunu merak etmişti:

“Bir insanın doğduğu gün, bu dünyaya geldiği gün müdür yoksa bu dünyaya gelme amacını anladığı gün müdür?”

